BİLİMKURGU KLASİKLERİ

FRANK HERBERT

DUNE MESİHİ

ithaki

Çeviren
Dost Körpe

"İlk kitapla aynı ihtişamda."

–Spider Robinson

"İnanılmaz... *Dune*'a ait her şeye sahip, belki daha da fazlasına."

–Galaxy Magazine

"TANRILAR İLE İNSANLARI BİRBİRİNDEN AYIRAN HİÇBİR ŞEY YOKTUR: BİRİ, DİĞERİNİN İÇİNE USULCA KARIŞABİLİR."

Frank Herbert, deneylerden çok deneysel yaklaşımların had safhaya ulaştığı, tür içerisindeki "iyi edebiyat iyi edebiyattır"cıları bir araya getiren yeni dalga bilimkurgu akımının en önemli temsilcilerinden. Türün tüm olanaklarını, suyunu çıkarana kadar kullandığı Dune serisinin ikinci kitabı *Dune Mesihi* ise din, devlet ve birey üçgenini özgün bir yaklaşımla anlatan sayılı romanlardan.

Paul Muad'Dib; Dune'un fatihi, gezegenlerin hakimi, kutsal savaşın görkemli galibi, fanatik bir dini kardeşliğin mesihi... Fremenlerin başına geçip Arrakis'i kontrol etmeye başlamakla kalmayan Paul, evrenin de hükümdarı olmuş ve Muad'Dib'in önderliğinde evren değişmeye başlamıştı.

Baharatın sağladığı geleceği görme gücü sayesinde adımlarını tartarak atan Paul, imparatorluğa karşı olan savaşını kazanmış, Harkonnenları yenilgiye uğratmış olsa da tehlikeden kurtulmuş değildi. Beklentilerini aşan büyük cihat artık kapısındaydı. Bunların yanında, tahta geçebilecek bir varisinin olmayışı Atreidelerin sonu demekti.

Tüm bu yaşananlara rağmen, Fremenlerin Mehdi'si, kurtuluşu kendi içinde ve Dune çöllerinde aramakta ısrarcıydı.

Dune Mesihi, güneşten merhamet dilemeyen bir tanrının, insanlaşma mücadelesi.

Dune - 2
Kapak İllüstrasyonu: Ozan Korkut

ithaki
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari

www.ithaki.com.tr
İnternet satış:
www.ilknokta.com

9 786257 737609

Frank Herbert

1920'de ABD'de doğan Frank Herbert, altı kitaplık, efsanevi *Dune* serisinin başı çektiği birçok bilimkurgu romanının yazarıdır. Tarihte verilen ilk Nebula Ödülü'nü kazanan yazarın *Dune* ile kazandığı bir de Hugo Ödülü bulunmaktadır. Yazar 1986'da hayata gözlerini kapamıştır.

Dune Mesihi
Frank Herbert

Özgün Adı
Dune Messiah

İthaki Yayınları - 1779

Bilimkurgu Klasikleri - 7
Dune 2

Yayın Yönetmeni: Alican Saygı Ortanca
Sanat Yönetmeni: Hamdi Akçay

Dizi Editörü: Emre Aygün
Yayıma Hazırlayan: Yosun Erdemli
Kapak Tasarımı ve Uygulama: Şükrü Karakoç
İç Kapak Görseli: Alex Trochut
Poster: Ebrahel Lurci
Kutu ve Sırtama Tasarımı: Hamdi Akçay
Kapak İllüstrasyonu: Ozan Korkut
3. Baskı, Kasım 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7737-60-9
Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Dost Körpe, 2016
Frank Herbert © 1969
Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2016

Bu eserin tüm hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

BİLİMKURGU KLASİKLERİ

FRANK HERBERT

DUNE MESİHİ

Çeviren

Dost Körpe

ithaki

Ixli Bronso ile İdam Hücresinde Yapılan Görüşmeden Alıntılar

S: Seni Muad'Dib'in hayat öyküsüne farklı bir yorum getirmeye iten neydi?

Y: Neden sorularına yanıt vereyim ki?

S: Çünkü sözlerini kaydedip geleceğe aktaracağım.

Y: Ahhh! Bir tarihçiyi ikna etmenin en iyi yoludur bu!

S: Yani sorularımı yanıtlayacak mısın?

Y: Neden olmasın? Ama sizler *Tarihin Tahlili*'nde nereden ilham aldığımı asla anlayamazsınız. Asla. Siz rahipler, kaybedecek çok fazla şeyiniz olduğundan...

S: Bir dene.

Y: Deneyeyim mi? Eh. Yine... neden olmasın? Bu gezegenle ilgili genel kanıların yüzeyselliği(ki halk arasındaki ismi olan Dune'dan kaynaklanıyor) beni epey düşündürdü. Arrakis değil Dune diyorlar, dikkatini çekerim. Tarihçiler Dune'dan sadece bir çöl olarak, Fremenlerin doğum yeri olarak bahsetmeyi saplantı haline getirdi. Bu tarihçiler, su kıtlığından ve Fremenlerin vücut suyunun büyük kısmını toplayan damıtıcı-giysiler giyip yarı göçebe hayatı yaşamalarından kaynaklanan geleneklere odaklanıyor.

S: İyi ama bunlar doğru değil mi?

Y: Doğru ama yüzeysel. Yüzeyin altında yatanları göz ardı edemeyiz... mesela doğduğum gezegen olan Ix'i anlamak

için, ismini güneş sistemimizin dokuzuncu gezegeni olmasından almasının sebebini araştırmak gerekir. Hayır... hayır. Dune'u korkunç fırtınaların estiği bir yer olarak görmek yeterli değil. Dev kumsolucanlarının ne kadar tehlikeli olduğundan bahsetmek yeterli değil.

S: Ama Arrakislilerin karakterini anlamak için bunları bilmek çok önemli!

Y: Çok mu önemli? Elbette. Ama bunlar o gezegenin yalnızca tek bir açıdan ele alınmasına yol açıyor; bu tıpkı Dune'u, eşsiz melanj baharatının yetiştiği tek yer olduğu için, tek bir mahsul veren bir gezegen olarak görmek gibi bir şey.

S: Evet. Biraz da kutsal baharattan bahset.

Y: Kutsal mı! Kutsal olan her şey gibi melanj da bir eliyle verirken diğeriyle alır. Hayatı uzatır ve onu kullanmakta ustalaşanların kendi geleceklerini görmesini sağlar; ama aynı zamanda korkunç bir bağımlılık yaratır ve insanın gözlerine damgasını vurur: Tıpkı senin gözlerin gibi masmavi yapar onları, insanın gözünde ak bırakmaz. Gözler, *görme* organları kontrastsız bir şeye, bir örnek görünüme döner.

S: İşte böyle sapkınca lafların yüzünden bu hücreye düştün!

Y: Beni bu hücreye senin Rahiplerin getirdi. Tüm rahipler gibi sen de gerçeğe sapkınlık demeyi çabuk öğrenmişsin.

S: Buraya getirildin, çünkü Paul Atreides'in Muad'Dib'e dönüşürken insanlığının özünden bir parça yitirdiğini söylemeye cüret ettin.

Y: Babasını burada, Harkonnenlarla savaşırken kaybettiğini söylediğim için değil yani? Veya Duncan Idaho'nun Paul ile Leydi Jessica kaçabilsin diye kendini feda etmesinden bahsettiğim için değil?

S: Alaycılığını fark etmiyorum sanma.

Y: Alaycılık ha! Bu sapkınlıktan da büyük bir suç olsa gerek. Ama ben aslında alaycı biri değilim. Gözlemci ve yorumcuyum, o kadar. Hamile annesiyle birlikte çöle kaçan Paul'de

gerçek asaleti gördüm. Annesi ona yük olmanın yanı sıra çok değerli niteliklere de sahipti elbette.

S: Siz tarihçilerin hatası şu ki, her şeyde bityeniği aramaya pek meraklısınız. Kutsal Muad'Dib'de gerçek asaleti gördüğünü söylüyor, ama alaycı bir dipnot eklemekten geri durmuyorsun. Bene Gesseritlerin de seni itham etmesine şaşmamalı.

Y: Siz Rahiplerin, Bene Gesserit Rahibeler Birliği'yle ittifak yapmanız çok normal. Onlar da yaptıklarını gizledikleri için varlıklarını sürdürebiliyorlar. Ama Leydi Jessica'nın Bene Gesseritler tarafından eğitilmiş bir usta olduğu gerçeğini gizleyemiyorlar. Leydi Jessica, oğlunu Bene Gesserit yöntemiyle eğitmişti, biliyorsun. Benim *suçum* bunu bir olgu olarak ele alıp tartışmak ve Bene Gesseritlerin zihinsel sanatları ile genetik programları üstüne yorumlarda bulunmaktı. Muad'Dib'in sizin peygamberiniz olmadan önce Rahibeler Birliği'nin beklediği, kontrol edebileceklerini umduğu mesih olduğu, onların *Kuisatz Haderah*'ı olduğu gerçeğine dikkat çekilmesini istemiyorsunuz.

S: Aldığın idam cezasının uygunluğu konusunda içimde ufacık bir şüphe vardıysa bile, bu sözlerinle onu tamamen ortadan kaldırdın.

Y: Beni yalnızca bir kez öldürebilirsiniz.

S: Ölümden ölüme fark vardır.

Y: En azından dikkat edin de *beni* bir şehide dönüştürmeyin. Sanmıyorum ki Muad'Dib... baksana, Muad'Dib bu zindanlarda neler yaptığınızı biliyor mu?

S: Kutsal Aile'yi önemsiz şeylerle meşgul etmeyiz.

Y: (Kahkaha atıyor) Paul Atreides, Fremenler arasında bir mevki edinmeye bunun için uğraşmış demek! Kumsolucanlarını kontrol edip sürebilmeyi bunun için öğrenmiş! Sorularını yanıtlamakla hata etmişim.

S: Ama söylediklerini kayda geçirip muhafaza etmek konusunda verdiğim sözü tutacağım.

Y: Sahi mi? Şimdi beni iyi dinle, seni yozlaşmış Fremen, seni kendinden başka tanrı tanımayan rahip bozuntusu! Hesabını vermeniz gereken çok şey var. Paul ilk kez bir Fremen ayininde yüksek dozda melanj kullanıp, muhtemel gelecekleri görebilmeye başladı. Yine bir Fremen ayininde Leydi Jessica'nın aldığı melanj, rahmindeki doğmamış Alia'yı uyandırdı. Alia'nın doğarken tamamen bilinçli olmasının, annesinin tüm anılarına ve bilgisine sahip olmasının ne demek olduğunu hiç düşündün mü? Hiçbir tecavüz bundan korkunç olamazdı.

S: Kutsal melanj olmasa, Muad'Dib tüm Fremenlerin lideri olamazdı. Alia o kutsal deneyimi yaşamasa, Alia olamazdı.

Y: Koşulsuz Fremen zalimliğiniz olmasa, sen de rahip olamazdın. Ahhh, siz Fremenleri iyi bilirim. Chani'yi eş olarak aldı ve Fremen adetlerini benimsedi diye Muad'Dib'i sahipleniyorsunuz. Ama o her şeyden önce bir Atreides'ti ve usta bir Bene Gesserit tarafından eğitilmişti. Sizin hiç bilmediğiniz disiplinlerle yetiştirilmişti. Size yeni bir teşekkül ve misyon getirdiğini sanıyordunuz. Çöl gezegeninizi suyla dolu bir cennete dönüştüreceğini vaat etmişti. Oysa böyle vaatlerle gözünüzü boyarken, bekâretinizi bozdu!

S: Böyle sapkın sözler, Dune'un Ekolojik Dönüşümü projesinin hızla ilerlediği gerçeğini değiştirmez.

Y: Ben bu dönüşümün kökenlerinin izini sürme ve sonuçlarını araştırma sapkınlığında bulundum. Arrakeen Ovaları'nda yapılan savaş, Fremenlerin İmparatorluğun Sardaukarlarını yenebileceğini evrene göstermiş olabilir, ama başka neler gösterdi acaba? Corrino Hanedanı'nın yıldızlararası İmparatorluğu, Muad'Dib'in hükmettiği bir Fremen İmparatorluğuna dönüştüğünde, İmparatorluk başka neye dönüştü? Cihadınız sadece on iki yıl sürdü, ama ne büyük bir ders oldu. İmparatorluk halkı, Muad'Dib'in Prenses Irulan ile evlenmesinin tam bir düzmece olduğunun artık farkında!

S: Muad'Dib'i sahtekârlıkla suçlamaya cüret mi ediyorsun!

Y: Bu yüzden beni öldüreceksiniz, ama yine de bu söylediklerim sapkınlık sayılmaz. Prenses onun yalnızca sözde karısı oldu. Asıl eşi ise o minik Fremen sevgilisi... Chani. Bunu herkes biliyor. Irulan, Muad'Dib'in tahta çıkmasını sağladı, o kadar.

S: Muad'Dib'e karşı komplo kuranların, senin *Tarihin Tahlili*'ni savlarına destek olarak kullanmasına şaşmamalı!

Y: Seni ikna edemeyeceğimi biliyorum. Ama komplocuları destekleyen bu iddialar ben *Tahlil*'imi yazmadan önce de vardı. Buna Muad'Dib'in on iki yıl süren cihadı yol açtı. Kadim güç odaklarını birleştiren ve Muad'Dib'e karşı kurulan komployu tetikleyen de buydu.

Mentat İmparator Paul Muad'Dib ile kız kardeşi Alia'ya dair öyle çok efsane vardır ki, onların gerçek kişiliklerini görebilmek güçtür. Ama sonuçta Paul Atreides adıyla doğmuş bir erkek ve Alia adıyla doğmuş bir kadın vardı. Bedenleri zamana ve mekâna bağımlıydı. Her ne kadar kehanet güçleri onları zaman ile mekânın olağan sınırlarının ötesine taşısa da, insan soyundan geliyorlardı. Gerçek evrende gerçek izler bırakan gerçek olaylar yaşamışlardı. Onları anlamak için, başlarına gelen felaketin tüm insanlığın felaketi olduğunu görmek gerekir. Dolayısıyla bu eser Muad'Dib'e veya kız kardeşine değil, onların vârislerine... hepimize adanmıştır.

–Mehdi Ruh Tarikatı'na ait *Bilge Kişinin Bellek Defteri*'nden kopyalanmış *Muad'Dib Dizini*'ndeki ithaf yazısı

Muad'Dib'in hükümdarlığında, İmparatorluk'ta insanoğlunun geçmişindeki başka herhangi bir dönemdekinden daha fazla tarihçi yetişti. Bu tarihçilerin çoğu, belirli bir bakış açısını savunan, kıskanç ve fanatik tarikat mensuplarıydı; ama Muad'Dib'in farklı farklı dünyalarda yaşayan insanların tutkularını öylesine harekete geçirebilmesi, tuhaf etkisinin bir göstergesidir.

O, bir ideal ve idealleştirilmiş biri olarak, tarih yazmak için gerekli her şeye sahipti elbette. Kadim Büyük Hanedanlardan birinin mensubu olarak, Paul Atreides adıyla doğan bu adam, Bene Gesserit olan annesi Leydi Jessica'dan aldığı ileri seviye *prana-bindu* eğitimi sayesinde kasları ile sinir sistemi üstünde mükemmel bir hâkimiyete sahip olmuştu. Dahası o bir mentattı, yani atalarımız tarafından kullanılan ve artık dinin yasakladığı mekanik bilgisayarlardan çok daha üstün kapasitede bir zihni vardı.

Hepsinden öte Muad'Dib, Rahibeler Birliği'nin binlerce nesildir uyguladığı dölleme programı yoluyla ulaşmaya çalıştığı *Kuisatz Haderah*'tı.

Kuisatz Haderah, yani "aynı anda birçok yerde" olabilen kişi, bu peygamber, Bene Gesseritlerin insanoğlunun kaderini kontrol etmekte kullanmayı umduğu bu adam... İmparator Muad'Dib oldu ve yendiği Padişah İmparator'un kızlarından biriyle mantık evliliği yaptı.

Buradaki paradoksu, bu anda aslında yaşanan başarısızlığı bir düşünün; diğer tarihçeleri okumuş ve yüzeysel gerçekleri biliyor olmalısınız. Muad'Dib'in vahşi Fremenleri gerçekten de Padişah IV. Shaddam'ı yenmişti. Sardaukar lejyonlarını, Büyük Hanedanların ittifak kuvvetlerini, Harkonnen ordularını ve Landsraad'ın oylamayla belirlediği miktarda parayla kiralanan askerleri yenmişlerdi. Muad'Dib, Uzay Loncası'na diz çöktürmüş ve Bene Gesseritlerin kendilerine ait olduğunu düşündüğü dini liderlik tahtına kız kardeşi Alia'yı oturtmuştu.

Bütün bunları ve daha da fazlasını yapmıştı.

Muad'Dib'in Vüzera misyonerleri dinsel savaşlarını, en şiddetli dönemi yalnızca on iki standart yıl süren bir cihat biçiminde uzayın dört bir yanına taşıdılar; ama bu süre içinde dinsel sömürgecilik, insanların yaşadığı evrenin ufak bir bölümü dışında tamamını tek bir hükümranlıkta toplamayı başardı.

Muad'Dib bunu yapabildi, çünkü Arrakis (yaygın ismiyle Dune) gezegenini ele geçirince, bu dünyanın mutlak parası... yani yaşlanmayı geciktirici baharat, melanj, hayat veren zehir üzerinde tekel sahibi oldu.

İşte ideal tarihin bir başka bileşeni de buydu: psişik kimyası zamanın sırlarını sergileyen bir madde. Melanj olmasa, Rahibeler Birliği'nin Rahibe Analarının gözlem ve insanları kontrol etme güçlerini yitirirdi. Melanj olmasa, Lonca Dümencileri uzayda yönlerini saptayamazdı. Melanj olmasa,

İmparatorluk'ta yaşayan milyarlarca bağımlı vatandaş yoksunluktan ölürdü.

Melanj olmasa, Paul Muad'Dib kehanette bulunamazdı.

Mutlak gücü ele geçirdiği o anda başarısız da olduğunu biliyoruz. Bunun tek bir açıklaması olabilir: Geleceği tamamen ve kusursuz bir şekilde görebilmek ölümcüldür.

Diğer tarihçelerde, Muad'Dib'in kimliği apaçık belli olan komplocular tarafından... yani Lonca, Rahibeler Birliği ve Bene Tleilax'ın bilimsel ahlakdışıcıları ile görünüşlerini değiştirebilen Yüz Dansçıları tarafından yenildiği söylenir. Diğer tarihçeler, Muad'Dib'in sarayındaki casuslara dikkat çeker. Muad'Dib'in kehanet gücüne ket vuran Dune Tarotu'ndan abartıyla söz ederler. Bazılarında Muad'Dib'in bir gulâmı, yani diriltilmiş ve onu öldürmek üzere yetiştirilmiş birini hizmetine almaya nasıl yönlendirildiği anlatılır. Ama o kitapların yazarları bu gulâmın Duncan Idaho, yani genç Paul'ün hayatını kurtarmak için canını feda eden Atreides subayı olduğunu biliyor olmalılar.

Ayrıca Methiyeci Korba'nın liderliğindeki Vüzera komplosundan bahsederler. Korba'nın Muad'Dib'i şehitlik mertebesine yükseltmek ve suçu onun Fremen odalığı Chani'nin üstüne atmak için yaptığı planı adım adım açıklarlar.

Bunlar tarihin gösterdiği şekliyle gerçekleri nasıl açıklayabilir? Açıklayamazlar. Öylesine muazzam ve uzağı görebilen bir gücün yenilgisini bizler ancak kehanetin ölümcül doğasıyla anlayabiliriz.

Umarım diğer tarihçiler bu yazdıklarımdan bir şeyler öğrenir.

–Ixli Bronso
"Tarihin Tahlili: Muad'Dib"

Tanrılar ile insanları birbirinden ayıran hiçbir şey yoktur: Biri, diğerinin içine usulca karışabilir.

–"Muad'Dib'in Meselleri"

Tleilaxlı Yüz Dansçısı Scytale, kurmayı umduğu komplonun caniliğine karşın, içindeki pişmanlık ve merhamet hislerinden bir türlü kurtulamıyordu.

Muad'Dib'e acı çektirmekten ve ölümüne yol açmaktan pişmanlık duyacağım, diye düşündü.

Diğer komploculardan özenle gizlediği bu merhamet hissinden öğrendiği bir şey vardı: Saldırganlardan çok kurbanlarla özdeşleşmeyi daha kolay buluyordu... Tleilaxlıların karakteristik özelliklerinden biriydi bu.

Scytale diğerlerinden biraz ayrı ve dalgın bir şekilde, hiç konuşmadan öylece duruyordu. Diğerleri bir süredir psişik zehir üstüne tartışmaktaydı. Hararet ve öfkeyle tartışmalarına karşın kibarlığı elden bırakmıyorlardı; Büyük Okulların ustaları, benimsedikleri dogmalarla yakından ilişkili meseleleri tartışırken nezaket kurallarına hep körü körüne, içgüdüsel bir şekilde bağlı kalırdı.

"Onu yaraladığınızı sanırken, bir de bakacaksınız ki karşınızda sapasağlam duruyor!"

Bunu söyleyen, yaşlı Bene Gesserit Rahibe Anası Gaius Helen Mohiam'dı; burada, Wallach IX'da onun misafiriydiler. Siyah cüppe giymiş, zayıf bir kadındı; Scytale'in solundaki yüzer koltukta otururken yaşlı bir cadıya benziyordu. Abasının kukuletası geriye atılmış olduğundan, kır saçı ve kösele gibi yüzü meydandaydı. Gözleri iyice çukura kaçmıştı; yüzü, kafatasının üstüne geçirilmiş bir maske gibiydi.

Bir *mirabhasa* dilinde konuşuyorlardı. Ünsüz harflerin vurgulu söylenip ünlülerin birleştirildiği bu dil, duygusal inceliklerin iletilmesine çok uygundu. Lonca Dümencisi Edric, Rahibe Ana'ya karşılık verdiğinde, sesinde reveransın yanı sıra alay tınısı da vardı... küçümseme ve kibarlığın mükemmel bir bileşimiydi.

Scytale, Lonca temsilcisine baktı. Edric birkaç adım ötede, turuncu gazla dolu bir tankın içinde yüzüyordu. Edric'in tankı, Bene Gesseritlerin bu toplantı için inşa ettiği saydam kubbeli yapının tam ortasında duruyordu. Lonca temsilcisi, uzamış bedeniyle insana pek de benzemeyen bir yaratıktı; yüzgeçli ayakları ve yelpaze gibi açılan, perdeli, iri elleri vardı... tuhaf bir denizde yüzen bir balıktı. Tankındaki havalandırma deliklerinden sızan soluk turuncu dumanlar, ömür uzatıcı baharatın, yani melanjın yoğun kokusunu taşıyordu.

"Böyle devam edersek aptallıktan ölürüz!"

Bunu söyleyen, odadaki dördüncü kişiydi; komploya katılmaya *aday* olan, ortak düşmanlarının karısı Prenses Irulan'dı (Scytale *Ama sadece sözde karısı,* diye düşündü). Irulan, Edric'in tankının bir köşesinde duruyordu; uzun boylu, güzel bir sarışındı. Üstündeki, mavi balina kürkünden yapılma cüppe ve ona uygun şapka ile göz kamaştırıcıydı. Kulaklarında altın küpeler ışıldıyordu. Bir aristokratın azametiyle hareket etse de, pürüzsüz yüz hatlarındaki bir şeyler, aldığı Bene Gesserit eğitiminin etkisiyle kontrollü davrandığını ele veriyordu.

Scytale dikkatini konuşulan dilin ve çevresindeki yüzlerin nüanslarından bulundukları mekânın nüanslarına yöneltti. Kubbenin etrafındaki tepelerde eriyen karlar, ufkun hemen üstünde asılı duran küçük mavi-beyaz güneşin alacalı ıslak mavisini yansıtıyordu.

Scytale, *Neden özellikle burası?* diye merak etti. Bene Gesseritler nadiren sebepsiz hareket ederdi. Örneğin kubbenin açık tasarımı: Daha klasik ve kapalı bir mekân, Lonca temsilcisinin klostrofobiye kapılmasına yol açabilirdi. Zihnindeki

engeller gezegen dışında, uzayda doğmuş ve yaşamış olmasından kaynaklanıyordu.

Fakat buranın sırf Edric için inşa edilmiş olması, onun bu zayıflığını gözler önüne seriyordu.

Scytale, *Burada beni hedef alan ne acaba?* diye merak etti.

Rahibe Ana sert bir sesle, "Senin kendi adına söyleyecek bir sözün yok mu Scytale?" diye sordu.

Scytale, "Bu salakça tartışmaya beni de mi çekmek istiyorsunuz?" diye sordu. "Pekâlâ. Karşımızda potansiyel bir mesih var. Böyle birine doğrudan saldıramayız. Onun şehit olması yenilmemize yol açar."

Hepsi gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Rahibe Ana sert, hırıltılı sesiyle, "Sence tek tehlike bu mu?" diye sordu.

Scytale omuz silkti. Bu toplantı için sıradan ve toparlak bir yüz, neşeli bir ifade, dolgun ve cansız dudaklar, şişman bir gövde seçmişti. Diğer komploculara bakarken, bu seçiminin mükemmel olduğunu fark etti... belki de içgüdüsel bir seçimdi. Bu gruptakiler içinde sadece kendisi yüz hatlarını, bedenini çeşitli biçimlere sokabilirdi. O bir bukalemun insandı, Yüz Dansçısı'ydı ve şimdiki görünüşü, diğerlerini onu hafife almaya itecek türdendi.

Rahibe Ana, "Eee?" diye ısrar etti.

"Sessizliğin tadını çıkarıyordum," dedi Scytale. "Aramızdaki husumetleri dillendirmesek daha iyi olacak."

Rahibe Ana arkasına yaslandı. Scytale onun kendisini dikkatle incelediğini, yeniden değerlendirdiğini gördü. Tüm Bene Gesseritler ileri seviye prana-bindu eğitimi alır, böylece kasları ve sinir sistemleri üstünde pek az insanın sahip olabildiği bir hâkimiyet kurardı. Ama bir Yüz Dansçısı olan Scytale onlarda bulunmayan kasların ve sinir bağlantılarının yanı sıra bir taklitçi irfanı olan *empatiko* özelliğine de sahipti, yani başkalarının sadece dış görünüşüne değil karakterine de bürünebilirdi.

Scytale, Rahibe Ana'nın yeniden değerlendirme işini tamamlamasını bekledikten sonra, "Zehir ha!" dedi. Bunu, o sözcüğün gizli anlamını sadece kendisinin kavradığını belirten atonallerle söylemişti.

Lonca temsilcisi kımıldandı; tankının bir köşesinde, Irulan'ın hemen yukarısında dönüp duran parlak hoparlör küresinden sesi yükseldi: "Fiziksel değil, *psişik* zehirden bahsediyoruz."

Scytale kahkaha attı. Mirabhasa kahkahası, karşıdaki kişiyi sertçe paylama etkisi yaratabilirdi; bunu bilen Scytale kendini tutmamıştı.

Irulan takdirle gülümsedi, ama Rahibe Ana'nın biraz sinirlendiği göz kenarlarından anlaşılıyordu.

Mohiam hırıltılı sesiyle, "Yeter!" diyerek araya girdi.

Scytale sustu, ama artık herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı; Edric suskun ve öfkeliydi, Rahibe Ana sinirli ve dikkatliydi, Irulan ise eğlenir gibi ama şaşkın görünüyordu.

"Dostumuz Edric, iki Bene Gesserit cadısının, aldıkları tüm o üst düzey eğitime karşın hilenin gerçek faydalarını öğrenemediklerini ima ediyor," dedi Scytale.

Mohiam dönüp dışarıya, Bene Gesseritlerin gezegeninin soğuk tepelerine baktı. Scytale onun asıl önemli olan meseleyi idrak etmeye başladığını fark etmişti. Bu iyiydi. Ama Irulan ayrı meseleydi.

Edric, "Bizimle misin, değil misin Scytale?" diye sordu. Minik kemirgen gözleriyle ona bakıyordu.

"Önemli olan benim sadakatim değil," dedi Scytale. Gözlerini hâlâ Irulan'dan ayırmıyordu. "Onca riske girip, onca parseği bunun için mi aştığınızı merak ediyorsunuz, değil mi Prenses?"

Prenses başıyla onayladı.

Scytale, "İnsansı bir balıkla ağız dalaşı yapmak veya şişko bir Tleilaxlı Yüz Dansçısı'yla tartışmak için mi geldiniz?" diye sordu.

Prenses, yoğun melanj kokusundan duyduğu rahatsızlıkla başını iki yana sallayarak Edric'in tankından uzaklaştı.

Edric tam o anda ağzına bir melanj hapı attı. Scytale onun baharatı yediğini, soluduğunu ve hiç şüphesiz sıvı olarak da tükettiğini aklına not etti. Bu anlaşılır bir şeydi, çünkü baharat bir Dümenci'nin ileri görüş yeteneğini artırarak, uzayın derinliklerinde ışıktan hızlı yolculuk eden Lonca büklümgemilerine kılavuzluk edebilmesini sağlardı. Dümenci, baharatın verdiği farkındalık sayesinde, geminin geleceğindeki tehlikesiz hattı bulurdu. Edric şimdi başka türlü bir tehlikenin kokusunu alıyordu, ama ileri görüş yeteneği bu tehlikeyi bulamıyor olabilirdi.

"Buraya gelmekle hata ettiğimi düşünüyorum," dedi Irulan.

Rahibe Ana dönüp gözlerini kırpıştırdı; bunu yaparken, tuhaf bir şekilde kertenkeleye benzemişti.

Scytale bakışlarını Irulan'dan tanka çevirerek, Prenses'i aynı şeyi yapmaya teşvik etti. Prenses'in Edric'i itici bir figür olarak göreceğini, onun küstah bakışlarından, gazın içinde yavaşça salınan iri elleri ve ayaklarından, etrafında girdap şeklinde dönen turuncu dumandan tiksineceğini biliyordu. Prenses, Edric'in cinsel hayatını merak edecek, öyle biriyle seks yapmanın tuhaf olacağını düşünecekti. Edric için uzayın ağırlıksız ortamını yapay olarak oluşturan alan-güç jeneratörü bile, Irulan'ı ona yabancılaştıracaktı.

"Prenses, Edric'in buradaki varlığı, kocanızın kâhinlik gücünü kullanarak bu toplantı da dahil olmak üzere birtakım olayları görmesini engelliyor... muhtemelen," dedi Scytale.

"Muhtemelen," dedi Irulan.

Gözleri kapalı olan Rahibe Ana başıyla onayladı. "İleri görüş olgusu, kâhinler tarafından bile tam olarak anlaşılmaz," dedi.

"Ben usta bir Lonca Seyrüsefercisi'yim ve Güç'e sahibim," dedi Edric.

Rahibe Ana gözlerini yeniden açtı. Bu kez Yüz Dansçısı'na diktiği gözlerinde, Bene Gesseritlere özgü tuhaf dikkat vardı. Yüz Dansçısı'nı en ufak ayrıntısına dek inceliyordu.

Scytale, "Hayır Rahibe Ana, göründüğüm kadar sıradan biri değilim," diye mırıldandı.

"Bu durugörü gücü hakkında çok az şey biliyoruz," dedi Irulan. "İşte bütün sorun bu. Edric, bir seyrüsefercinin etki alanı içinde olup bitenleri kocamın göremeyeceğini, bilemeyeceğini, tahmin edemeyeceğini söylüyor. Ama bu alanın büyüklüğü ne kadar?"

"Evrenimizdeki bazı insanları ve şeyleri, ancak yarattıkları etkiler sayesinde biliyorum," dedi Edric; balık ağzı gerilip düz bir çizgi haline gelmişti. "Burada... orada... bir yerlerde olduklarını biliyorum. Nasıl su canlıları yüzerken dalgalar oluşturup akıntıları karıştırırsa, geleceği görenler de zamanı dalgalandırır. Kocanızın gittiği yerleri gördüm, ama ne onu ne de onun sadakatini ve emellerini gerçekten paylaşan insanları görebildim. Usta bir kâhin, yakın çevresindeki insanları bu şekilde gizler."

Scytale, "Irulan senin yakın çevrenden değil," dedi. Prenses'e yan gözle baktı.

"Hepimiz biliyoruz ki, ben olmazsam komplo da olmaz," dedi Edric.

Irulan bir makineyi tanımlarken kullanılan ses tonuyla, "Faydalı olduğun ortada," dedi.

Scytale, *Prenses artık onun ne olduğunu anlıyor!* diye düşündü. *Güzel!*

"Gelecek şekillendirilebilen bir şeydir," dedi Scytale. "Bunu unutmayın Prenses."

Irulan, Yüz Dansçısı'na baktı.

"Paul'ün sadakatini ve emellerini paylaşan insanlar," dedi. "Demek ki Fremen lejyonerlerinden bazıları, onun pelerini altında gizleniyor. Onlar için kehanetlerde bulunduğunu gördüm; onların mehdilerine, Muad'Dib'lerine haykırarak yağdırdığı övgüleri de duydum."

Scytale, *Prenses burada yargılandığını fark etti; onun korunmasına veya ortadan kaldırılmasına karar verileceğini anladı,* diye düşündü. *Ona kurduğumuz tuzağı gördü.*

Scytale bir an için Rahibe Ana'yla göz göze gelince tuhaf biçimde, onun da Irulan hakkında aynı şeyi düşündüğü hissine kapıldı. Bene Gesseritler elbette ki Prenseslerine birtakım bilgiler vermiş, *iyi yalan söylemeyi* öğretmişlerdi. Ama bir Bene Gesserit'in kendi içgüdülerine ve aldığı eğitime güvenmek zorunda kalacağı an eninde sonunda gelirdi.

"Prenses, sizin İmparator'dan en çok ne istediğinizi biliyorum," dedi Edric.

Irulan, "Bilmeyen var mı ki?" diye sordu.

Edric onu duymazdan gelerek, "Kraliyet hanedanının kurucu anası olmak istiyorsunuz," dedi. "Bize katılmazsanız, bu asla gerçekleşmez. Bir kâhin olarak sözüme güvenin. İmparator sizinle siyasi sebeplerden dolayı evlendi, ama yatağını asla sizinle paylaşmayacak."

20 Irulan, "Demek kâhin olduğun kadar röntgencisin de," diye alay etti.

Edric sert bir sesle, "İmparator, Fremen odalığına, size olduğundan çok daha düşkün!" dedi.

"Ama odalığı ona bir veliaht veremiyor," dedi Irulan.

Scytale, "Yoğun hislerin ilk kurbanı mantıktır," diye mırıldandı. Irulan'ın iyice sinirlenmeye başladığını hissetmişti; kadının uyarıyı dikkate alıp sakinleştiğini gördü.

Irulan sakin ve kontrollü bir sesle, "Ona bir veliaht veremiyor, çünkü odalığa gizli gizli gebelik önleyici ilaç veriyorum," dedi. "Benden beklediğiniz itiraf bu muydu?"

Edric gülümseyerek, "İmparator'un bunu öğrenmesi hiç hoş olmaz," dedi.

"Bana sorarsa yalanlarım hazır," dedi Irulan. "Paul gerçeği anlama yeteneğine sahip olsa da, bazen yalanlara inanmak gerçeği kabullenmekten daha kolaydır."

"Bir seçim yapmalısınız Prenses, ama sizi neyin koruduğunu anlayın lütfen," dedi Scytale.

"Paul bana karşı adil davranıyor," dedi Irulan. "Onun Konsey'inin bir üyesiyim."

Edric, "Prenses Zevce olduğunuz on iki yıl içinde, size en ufak bir yakınlık gösterdi mi?" diye sordu.

Irulan başını iki yana salladı.

"O korkunç Fremen güruhunun başına geçerek babanızı tahtından indirdi ve tahta çıkabilmek için sizinle evlendi, ama sizi asla İmparatoriçe ilan etmedi," dedi Edric.

"Edric sizi duygusal açıdan sarsmaya çalışıyor Prenses," dedi Scytale. "Ne ilginç, değil mi?"

Irulan Yüz Dansçısı'na baktı; onun yüzünde gördüğü cüretkâr gülümsemeye kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. Scytale, Prenses'in durumu artık tamamen kavradığını görüyordu. Prenses bu toplantıdan komplonun bir parçası olarak, Edric'in emrine girerek ayrılırsa, bu anlar Paul'ün kâhin gözünden gizlenebilirdi. Ama teslimiyeti reddederse...

Scytale, "Size de Edric komplomuzda biraz fazla ön plana çıkıyormuş gibi gelmiyor mu Prenses?" diye sordu.

"Toplantılarımızda alınacak en iyi kararlara uyacağımı söyledim," dedi Edric.

Scytale, "En iyi kararın hangisi olduğuna kim karar verecek peki?" diye sordu.

Edric, "Prenses'in aramıza katılmadan gitmesini mi istiyorsun?" diye sordu.

Rahibe Ana, "Sadakatinin gerçek olmasını istiyor, o kadar," diye homurdandı. "Aramızda yalan dolan olmamalı."

Scytale, Irulan'ın gevşeyip düşüncelere daldığını gördü; Prenses ellerini cüppesinin yenlerine gizlemişti. Edric'in attığı yemi düşünüyor olmalıydı: *Bir kraliyet hanedanlığı kurmak!* Komplocuların ondan korunmak için nasıl bir plan yaptığını da merak ediyor olmalıydı. Birçok şeyi tartıyor olmalıydı.

Irulan sonunda, "Scytale, siz Tleilaxlıların tuhaf bir onur anlayışınız olduğu söylenir," dedi. "Kurbanlarınıza hep bir kaçış yolu bırakırmışsınız."

"Bulmak onlara kalır," dedi Scytale.

Irulan, "Ben bir kurban mıyım?" diye sordu.

Scytale kendini tutamayıp kahkaha attı.

Rahibe Ana homurdandı.

Edric yumuşak ve ikna edici bir sesle, "Prenses, artık bizden birisiniz, endişeniz olmasın," dedi. "Bene Gesserit Rahibeler Birliği adına Kraliyet Sarayı'nda casusluk yapmıyor musunuz zaten?"

"Paul öğretmenlerime rapor verdiğimi biliyor," dedi Irulan.

Edric, "Ama onlara İmparator'unuzun aleyhine güçlü propaganda malzemeleri vermiyor musunuz?" diye sordu.

Scytale, *İmparator'umuzun değil, İmparator'unuzun dedi,* diye düşündü. *Irulan bir Bene Gesserit; bu dil sürçmesine mutlaka dikkat etmiştir.*

Lonca görevlisinin tankına yaklaşarak, "Bütün mesele güçler ve onların nasıl kullanılacağı," dedi. "Biz Tleilaxlılar tüm evrende sadece maddenin doymak bilmez iştahının var olduğuna, tek gerçek *katı cismin* enerji olduğuna inanırız. Ve enerji öğrenebilir. Beni iyi dinleyin Prenses: Enerji öğrenebilir. Biz buna güç deriz."

"İmparator'u yenebileceğimize beni ikna edemediniz," dedi Irulan.

"Kendimizi bile ikna edemedik," dedi Scytale.

"Her yerde karşımıza onun gücü çıkıyor," dedi Irulan. "O, Kuisatz Haderah, yani aynı anda birçok yerde olabilen kişi. O, en ufak arzusu bile Vüzera misyonerleri için mutlak emir olan Mehdi. O, bilişimsel zihni en büyük kadim bilgisayarları bile aşan bir mentat. O, emrindeki Fremen lejyonlarıyla gezegenlerin nüfusunu azaltabilen Muad'Dib. O, geleceği görme gücüyle donatılmış bir kâhin. O, biz Bene Gesseritlerin peşinde koştuğu gen yapısına sahip..."

Rahibe Ana, "Niteliklerini biliyoruz," diye sözünü kesti. "O hilkat garibesi kız kardeşi Alia'nın da aynı genlere sahip

olduğunu da biliyoruz. Ama aynı zamanda ikisi de insan, dolayısıyla zayıf yönleri de var."

Yüz Dansçısı, "Bu insani zayıf yönler nerede peki?" diye sordu. "Onları Muad'Dib'in cihadının dini kolunda mı arasak? İmparator'un Vüzeralarını kendisine karşı ayaklandırabilir miyiz? Peki ya Büyük Hanedanların sivil otoritesi? Landsraad Meclisi ona karşı sözlü sataşmalardan fazlasını yapabilir mi?"

Edric tankının içinde dönerek, "Ben Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles'ı öneriyorum," dedi. "CHOAM iş hayatıyla ilgilenir; iş hayatı, kâr peşinde koşmak demektir."

"Veya belki İmparator'un annesi işimize yarayabilir," dedi Scytale. "Anladığım kadarıyla Leydi Jessica hâlâ Caladan'da yaşamasına karşın oğluyla sık sık haberleşiyor."

Mohiam düz bir sesle, "O hain kaltak," dedi Mohiam. "Ellerim kopsaydı da onu eğitmeseydim."

"Komplomuzun bir kaldıraca ihtiyacı var," dedi Scytale.

Rahibe Ana, "Biz sadece komplocu değiliz," diye karşılık verdi.

Scytale, "Ah, evet," diye onayladı. "Bizler enerjiğiz ve çabuk öğreniriz. Dolayısıyla da insanoğlunun tek gerçek umudu, mutlak kurtuluşuyuz." Mutlak ikna tonuyla konuşuyordu; Tleilaxlı olduğu göz önüne alındığında, bu belki de alayların en büyüğüydü.

Bu ince alayı sadece Rahibe Ana fark etmiş gibiydi. Scytale'e, "Neden?" diye sordu.

Ama Yüz Dansçısı yanıt veremeden, Edric genzini temizleyip konuştu: "Felsefi lakırdılarla zaman harcamayalım. Her sorunun kökeninde tek bir soru yatar: 'Herhangi bir şey neden vardır?' Din, ticaret ve siyaset alanlarına dair tüm soruların kökeni ise şudur: 'Güce kim sahip olacak?' İttifaklar, kuruluşlar, şirketler güç peşinde koşmazlarsa serap peşinde koşuyorlar demektir. Düşünebilen neredeyse tüm canlıların er geç kavradığı gibi, güç dışında her şey saçmalıktır."

Scytale omuz silkti; bu yalnızca Rahibe Ana'ya yönelik bir hareketti. Rahibe Ana'nın sorusunun yanıtını Edric vermişti. Tumturaklı laflar etmeye bayılan o salak, en zayıf halkaydı. Scytale, Rahibe Ana'nın bunu anladığına emin olmak için, "İnsan öğretmenini iyi dinlerse öğrenir," dedi.

Rahibe Ana başıyla yavaşça onayladı.

"Prenses, seçiminizi yapın," dedi Edric. "Kaderin bir aracı olarak seçildiniz; en mükemmel..."

"İltifatlarını başını döndürebileceğin kişilere sakla," dedi Irulan. "Az önce bir hayaletten, İmparator'un başına musallat edebileceğimiz bir hortlaktan bahsetmiştin. Açıkla."

Edric, "Atreides kendi kendini yenecek!" diye övündü.

Irulan öfkeyle, "İmalı konuşmayı kes!" dedi. "Nedir bu hayalet?"

"Son derece sıradışı bir hayalet," dedi Edric. "Bedeni ve ismi var. Bedeni... Duncan Idaho adlı ünlü kılıçustasının bedeni. İsmiyse..."

"Idaho öldü," dedi Irulan. "Paul yanımda defalarca yasını tuttu. Idaho'nun babamın Sardaukarları tarafından öldürüldüğünü bizzat görmüş."

"Babanızın Sardaukarları yenilirken bile sağduyuyu elden bırakmadılar," dedi Edric. "Diyelim ki akıllı bir Sardaukar kumandanı, adamlarının öldürdüğü kişilerin cesetleri arasında o ünlü kılıçustasınınkini tanıdı. *Sizce* ne yapardı? *Çabuk harekete geçilirse...* Duncan Idaho'nun vücudu ve aldığı eğitim kullanılabilirdi."

Irulan yan gözle Scytale'e bakarak, "Bir Tleilax gulâmı," diye fısıldadı.

Scytale, Prenses'in kendisine baktığını görünce yüz dansçılığı yetisini kullanarak vücudunu değiştirmeye başladı... görünüşü değişiyor, bedeni dalgalanarak kendini yeniden biçimlendiriyordu. Az sonra, Prenses'in karşısında zayıf bir adam duruyordu. Yüzü hâlâ az çok toparlaktı, ama şimdi daha esmer ve biraz da basıktı. Çıkık elmacık kemikleri, bu-

runa yakın kısımdan katlanmış üst göz kapakları için çıkıntılar oluşturuyordu. Siyah saçı dağınıktı.

Edric, Scytale'i göstererek, "İşte böyle görünen bir gulâm," dedi.

Irulan, "O da Yüz Dansçısı olabilir mi?" diye sordu.

"Hayır, Yüz Dansçısı değil," dedi Edric. "Bir Yüz Dansçısı uzun süre göz önünde tutulursa kendini ele verebilir. Hayır, diyelim ki o akıllı Sardaukar kumandanımız, Idaho'nun cesedini aksolotl tanklarında muhafaza etti. Neden olmasın? O cesette gelmiş geçmiş en büyük kılıçustalarından birinin, Atreideslerin danışmanının, bir askeri dehanın eti ve sinirleri vardı. Diriltilip Sardaukarlara öğretmen yapılabilecekken, böylesine eğitimli ve kabiliyetli birini yitirmek ne büyük bir kayıp olurdu."

"Babamın en güvendiği kişilerden biri olmama karşın, böyle bir şeyden bahsedildiğini hiç duymadım," dedi Irulan.

"Ahh, ama babanız yenilmiş bir adamdı, siz de onun tahtını kaybetmesinden birkaç saat sonra yeni İmparator'a satıldınız," dedi Edric.

Irulan, "Yaptınız mı?" diye sordu.

Edric çıldırtıcı bir kendini beğenmişlikle söze devam etti: "Diyelim ki akıllı Sardaukar kumandanımız çok çabuk davranmak gerektiğini bildiğinden, Idaho'nun muhafaza edilen cesedini hemen Bene Tleilax'a gönderdi. Yine diyelim ki, bu kumandan ile adamları durumu babanıza bildiremeden önce öldüler... ki bilse bile işine yaramazdı. Şimdi, bu durumda ortada fiziksel bir kanıt, yani Tleilaxlılara gönderilen ceset vardı. Bu ceset oraya ancak bir büklümgemisiyle gönderilebilirdi elbette. Biz Lonca görevlileri, taşıdığımız her kargonun ne olduğunu elbette ki biliriz. Bu seferkinin ne olduğunu öğrenince, o gulâmı İmparator'a armağan etmek için satın almanın akıllıca olacağını düşünmüş olamaz mıyız?"

"Bunu yaptınız demek," dedi Irulan.

İlk baştaki şişman görünüşüne geri dönmüş olan Scytale, "Geveze dostumuzun ima ettiği gibi evet, yaptık," dedi.

Irulan, "Idaho nasıl koşullandırıldı?" diye sordu.

Edric, Tleilaxlı'ya bakarak, "Idaho mu?" diye sordu. "Idaho diye birini tanıyor musun Scytale?"

"Size Hayt adlı bir yaratığı sattık," dedi Scytale.

"Ha, evet... Hayt," dedi Edric. "Onu bize niye sattınız peki?"

"Çünkü bir zamanlar biz de kendi Kuisatz Haderah'ımızı üretmiştik," dedi Scytale.

Yaşlı Rahibe Ana birden başını kaldırıp ona baktı. "Bunu bize hiç söylemediniz!" diye suçladı.

"Hiç sormadınız ki," dedi Scytale.

Irulan, "Kendi Kuisatz Haderah'ınızı nasıl yendiniz peki?" diye sordu.

"Yaşamını kendi benliğinin belirli bir suretini yaratmaya çalışmakla geçiren bir yaratık, o suretin antitezi haline gelmektense ölmeyi yeğler," dedi Scytale.

Edric, "Hiçbir şey anlamadım," demeye cesaret etti.

Rahibe Ana, "İntihar etmiş," diye homurdandı.

Scytale, "Beni iyi dinle Rahibe Ana," diye uyardı; ses tonuyla şöyle diyordu: Seks objesi değilsin, asla seks objesi olmadın, asla seks objesi olamazsın.

Tleilaxlı, yaptığı bu kaba vurgunun Rahibe Ana'nın içine işlemesini bekledi. Rahibe Ana onun niyetini yanlış anlamamalıydı. Yapılan imayı anlayınca önce sinirlenecek, sonra da Tleilaxlı'nın böyle bir suçlamada bulunamayacağını çünkü Rahibeler Birliği'nin üreme kurallarını mutlaka bildiğini düşünecekti. Oysa Scytale'in sözleri bir Tleilaxlıdan hiç beklenmeyecek kadar hakaretamizdi.

Edric ortamı yumuşatmak için, yatıştırıcı mirabhasa ses tonuyla konuştu: "Scytale, Hayt'ın nasıl kullanılacağına dair arzumuzu paylaştığınız için onu bize sattığınızı söylemiştiniz."

"Edric, ben izin verene kadar konuşma," dedi Scytale. Lonca görevlisi tam itiraz edecekken Rahibe Ana, "Kapa çeneni Edric!" diye bağırdı.

Lonca görevlisi, tankında kaygıyla geriledi.

"Geçici hislerimiz, ortak sorunumuzun çözümüne katkıda bulunamaz," dedi Scytale. "Aksine zihnimizi bulandırır; çünkü konuyla ilgili tek duygumuz, bizi bu toplantıya getirmiş olan temel korku."

Irulan, Rahibe Ana'ya göz atarak, "Anlıyoruz," dedi.

"Koruma kalkanımızın tehlikeli kısıtlamalarını görmelisiniz," dedi Scytale. "Kâhin anlayamadığı şeyleri tesadüfen bile olsa keşfedemez."

"Çok kurnazsın Scytale," dedi Irulan.

Scytale, *Ne kadar kurnaz olduğumu tahmin bile edememeli,* diye düşündü. *Bu iş bitince, elimizde kontrol edebileceğimiz bir Kuisatz Haderah olacak. Diğerleriyse avuçlarını yalayacak.*

Rahibe Ana, "Kuisatz Haderah'ınızın kökeni neydi?" diye sordu.

"Çeşitli saf özleri bir arada kullanmayı denedik," dedi Scytale. "Saf iyiyi ve saf kötüyü. Sadece acı vermek ve dehşet saçmaktan haz alan, safi kötü bir adam son derece eğitici olabilir."

Irulan, "İmparator'umuzun dedesi Baron Harkonnen'ı Tleilaxlılar mı yarattı?" diye sordu.

"O bizim eserimiz değildi," dedi Scytale. "Ama doğa da çoğu kez bizimkiler kadar ölümcül şeyler yaratır. Biz onları sadece inceleyebileceğimiz koşullar altında yaratırız."

Edric, "Beni hiçe sayamazsınız, bana böyle davranamazsınız!" diye itiraz etti. "Bu toplantıyı gizleyenin kim olduğunu..."

Scytale, "Görüyor musunuz?" diye sordu. "Bizi kimin en iyi kararının gizlediğini? Hangi kararın gizlediğini?"

Edric ısrarla, "Hayt'ı İmparator'a nasıl vereceğimiz meselesini konuşmak istiyorum," dedi. "Anladığım kadarıyla Hayt, Atreides'in doğduğu gezegende öğrendiği eski ahlak kurallarını yansıtıyor. Hayt'ın görevi, İmparator'un ahlakını geliştirmesini, hayatın ve dinin olumlu ve olumsuz yönlerini tasvir etmesini kolaylaştırmak."

Scytale diğerlerini müşfik bir ifadeyle süzüp gülümsedi. Hepsi de tam beklediği şekilde davranıyorlardı. Yaşlı Rahibe Ana hislerini tırpan gibi kullanıyordu. Irulan bir görev için mükemmel bir eğitim almış, ama görevinde başarısız olmuş kusurlu bir Bene Gesserit yaratısıydı. Edric ise bir sihirbazın elinden ne azı ne de fazlasıydı; onları gizlemeye ve dikkat dağıtmaya yarıyordu, o kadar. Kimsenin kendisini dinlemediğini görünce, somurtarak susmaya geri dönmüştü.

Irulan, "Anladığım kadarıyla bu Hayt'ın, Paul'ün ruhunu zehirlemesi hedefleniyor, doğru mu?" diye sordu.

"Aşağı yukarı," dedi Scytale.

Irulan, "Vüzeralar ne olacak?" diye sordu.

"Kıskançlığı düşmanlığa dönüştürmek çok kolaydır; bunun için yalnızca hafif bir vurgu değişimi, hisler üstünde birazcık oynamak yeterlidir," dedi Scytale.

Irulan, "Peki ya CHOAM?" diye sordu.

"Kendi çıkarlarının peşinde koşmayı sürdürecekler," dedi Scytale.

"Ya diğer güç odakları?"

"Hükümeti kastediyor," dedi Scytale. "Bizden daha güçsüz olanları, ahlak ve ilerleme adına zorla aramıza katacağız. Bize karşı çıkanlar da engellerle boğuşarak helak olacak."

"Alia da mı?"

"Hayt farklı farklı işlevleri olan bir gulâm," dedi Scytale. "İmparator'un kız kardeşi, bu amaç için tasarlanmış çekici bir erkek tarafından baştan çıkarılabilecek yaşa geldi. Hayt'ın erkeksiliğini ve mentatlık yeteneğini çekici bulacak."

Yaşlı Mohiam'ın gözleri hayretle, fal taşı gibi açıldı. "O gulâm, mentat mı? Bu tehlikeli bir hamle."

"Bir mentatın kusursuz çalışması için, kusursuz verilere sahip olması gerekir," dedi Irulan. "Paul ona, kendisini niçin armağan ettiğimizi sorarsa ne olacak?"

"Hayt gerçeği söyleyecek," dedi Scytale. "Hiç fark etmez."

"Yani Paul için bir kaçış yolu bırakıyorsunuz," dedi Irulan.

Mohiam, "Mentat ha!" diye mırıldandı.

Yaşlı Rahibe Ana'ya bakan Scytale, kadının tepkilerini etkileyen kadim nefretleri gördü. Butleryan Cihadı'ndan, "düşünen makinelerin" evrenin büyük bölümünde tamamen yok edildiği zamandan beri bilgisayarlara güvenilmezdi. Eski hisler yüzünden, insan bilgisayarlara da şüpheyle bakılırdı.

Mohiam birden gözlerini kaldırıp Scytale'e dik dik bakarak, içtenlik tonuyla, "Suratındaki o sırıtmayı hiç beğenmedim," dedi.

Scytale aynı ses tonuyla karşılık verdi: "Seni memnun etmek gibi bir kaygım yok. Ama işbirliği yapmak zorundayız. Bunu hepimiz anlıyoruz." Lonca görevlisine göz attı. "Değil mi Edric?"

"Acı dersler veriyorsun," dedi Edric. "Komplocu dostlarımın aldığı ortak kararlara karşı çıkmamam gerektiğini öğretmek istedin galiba."

"Görüyorsunuz ya, onu eğitmek mümkün," dedi Scytale.

Edric, "Anladığım başka şeyler de var," diye homurdandı. "Atreides, baharat tekelini elinde tutuyor. Baharat olmadan geleceği göremem. Bene Gesseritler de gerçeği anlama yeteneğini yitirir. Baharat stoklarımız var, ama sınırlı. Melanj çok güçlü bir para birimi."

"Uygarlığımızda geçerli başka para birimleri de var," dedi Scytale. "Dolayısıyla da arz-talep kanunu geçersizleşiyor."

Mohiam hırıltılı sesiyle, "Baharatın sırrını çalmak istiyorsunuz," dedi. "Karşınızda ise deli Fremenlerinin koruduğu gezegeniyle Atreides var!"

"Fremenler uygar, eğitimli ve cahil insanlar," dedi Scytale. "Deli değiller. Bilmek değil inanmak üzere eğitiliyorlar, o kadar. İnanç yönlendirilebilen bir şeydir. Tehlikeli olan tek şey bilgidir."

Irulan, "Bana kraliyet hanedanına babalık edecek bir şey kalacak mı?" diye sordu.

Bu yola baş koymaya hazır olduğunu hepsi sesinden anlamıştı, ama sadece Edric gülümsedi.

"Bir şey," dedi Scytale. "Bir şey."

"Atreides'in egemenliği sona erecek," dedi Edric.

"Sanırım kehanet yetenekleri daha zayıf olanların bir öngörüsü bu," dedi Scytale. "Onlara göre, Fremenlerin dediği gibi, bu *mektubü'l-milâh.*"

Irulan, "Tuzla yazıldı," diye tercüme etti.

O konuşurken Scytale, Bene Gesseritlerin burada kendisine ne sergilediklerini anladı... asla sahip olamayacağı, güzel ve zeki bir kadın. *Neyse, belki de bir başkası için bu kadının suretine bürünürüm,* diye düşündü.

Bütün uygarlıklar, toplumun neredeyse tüm bilinçli çabalarını engelleyebilecek, ona ihanet edebilecek ya da karşı çıkabilecek bilinçsiz bir güçle mücadele etmek zorundadır.

–Tleilax Kuramı [kanıtlanmamıştır]

Paul yatağının kenarına oturmuş, çöl botlarını çıkarıyordu. Damıtıcı-giysisini çalıştıran topuk pompalarının hareketini kolaylaştıran kayganlaştırıcı maddenin kesif kokusunu alıyordu. Vakit geç olmuştu. Paul gece gezintisini uzatınca, sevenlerini kaygılandırmıştı. Bu yürüyüşlerin tehlikeli olduğunu kabul ediyordu, ama anında fark edip savuşturabileceği türden bir tehlikeydi bu. Geceleri Arrakeen sokaklarında sıradan biriymiş gibi gezinmekte güçlü ve çekici bir şey vardı.

Botlarını odadaki tek korkürenin bulunduğu köşeye atıp, damıtıcı-giysisinin kayışlarını çözmeye girişti. Yeryüzü tanrıları adına, amma yorulmuştu! Ama sadece kasları yorgundu, zihni değil. Gündelik hayatın sıradan faaliyetlerini izledikçe yoğun bir kıskançlığa kapılıyordu. İmparator olduğundan, Kale'sinin surlarının dışında isimsiz bir nehir gibi akan hayatın büyük bölümüne iştirak edemezdi; ama yine de... sokakta, halkın arasında dikkat çekmeden gezebilmek bile ne büyük bir hazdı! Yüksek sesle dilenen hacıların arasından geçmek, bir Fremen'in bir esnafa, "Seni ıslak elli!" diye küfrettiğini duymak...

Paul damıtıcı-giysisini çıkarırken bunları anımsayınca gülümsedi.

Çırılçıplak, dünyasına tuhaf bir şekilde uyum sağlamış halde ayakta dikildi. Dune artık bir paradokslar dünyasıydı... kuşatma altında olmasına karşın gücün merkeziydi. Paul ku-

şatma altında olmanın, gücün kaçınılmaz kaderi olduğuna karar verdi. Yerdeki yeşil halıya baktı; halının sert yüzeyini tabanlarında hissediyordu.

Stratus rüzgârlarının Kalkan Duvarı'ndan aşırtarak getirdiği kumlar, sokaklarda ayak bileğine kadar çıkıyordu. Kum taneleri ayak altında ezildikçe toza dönüşüp, damıtıcı-giysi filtrelerini tıkıyordu. Paul, Kale'sinin girişinde üfleme makinesiyle temizlenmiş olmasına karşın hâlâ toz kokusu alıyordu. Bu koku, çöl anılarını canlandırıyordu.

Başka günler... Bambaşka tehlikeler.

O günlerle kıyaslandığında, tek başına yaptığı gezintiler pek tehlikeli sayılmazdı. Ama damıtıcı-giysi giyince, sanki üstüne bütün çölü geçirmiş gibi hissediyordu. Vücut suyunu çeşitli şekillerde toplayıp geri kazandıran mekanizmalara sahip damıtıcı-giysi, Paul'ün düşüncelerini alttan alta etkiliyor, çöldeymiş gibi hareket etmesine yol açıyordu. Paul o giysiyi giyince, yabani bir Fremen'e dönüşüyordu. Damıtıcı-giysi-

si onun için bir kılık değiştirme aracından çok öteydi; Paul onu giydiği anda sanki şehirli benliğine yabancılaşıyordu. Damıtıcı-giysinin içindeyken güvenliği boş veriyor, eski dövüş yetenekleri canlanıyordu. İşte o zaman, hacılar ve şehir halkı onun yanından geçerken başlarını eğip yere bakıyorlardı. Onlar tedbirli davranır, yabani insanlarla kapışmazlardı. Şehirliler için çölün bir yüzü varsa, bu kesinlikle bir damıtıcı-giysinin ağız ve burun filtrelerinin ardındaki bir Fremen yüzüydü.

Aslında şimdi tek bir tehlike vardı ki o da önemsizdi: Siyeç günlerinden birileri Paul'ü yürüyüşünden, kokusundan ya da gözlerinden tanıyabilirdi. Bu durumda bile bir düşmanla karşılaşma ihtimali düşüktü.

Kapı perdelerinin hışırtısı ve içeri dolan ışık, Paul'ün düşüncelerini böldü. Chani içeri girdi; Paul'ün kahve takımını platin tepside taşıyordu. Peşinden gelen iki korküre, odadaki yerlerini hızla aldı: Biri Paul ile Chani'nin yatağının baş tara-

fına giderken, diğeri işini yapan Chani'ye ışık sağlamak için onun yanına geldi.

Yaşını göstermeyen Chani narin görünse de, güçlü olduğu hareketlerinden anlaşılıyordu... öylesine içine kapalı, öylesine incinebilir görünüyordu ki. Kahve tepsisinin üstüne eğilmesi, Paul'e birlikteliklerinin ilk günlerini anımsattı. Chani'nin esmer yüzü hâlâ inceydi; akıp giden yıllar sanki yüzünde hiç iz bırakmamıştı... dikkatle bakıldığında, aksız masmavi gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar fark ediliyordu, o kadar. Çöl Fremenleri bunlara "kumyolu" derdi.

Chani cezvenin kapağını Hagar zümrütünden yapılmakulpundan tutup kaldırınca dışarıya buhar yükseldi. Paul kahvenin henüz hazır olmadığını, Chani'nin kapağı kapama tarzından anladı. Yivli gümüşten, hamile bir kadına benzeyen bu cezveyi *ganimet* olarak, yani eski sahibini teke tek dövüşte öldürdükten sonra savaş yadigârı olarak almıştı. Jamis, adamın adı buydu.... Jamis. Jamis ölümü sayesinde ne tuhaf bir ölümsüzlüğe kavuşmuştu. Jamis bu kahve takımını, enin-
de sonunda öleceğini bildiği için özellikle mi yanında taşımıştı?

Chani fincanları sehpaya koydu. O küçük, mavi fincanlar büyük cezvenin yanında çömelmiş uşaklar gibiydi. Üç fincan: Paul ile Chani için birer tane... bir tane de kahve takımının tüm eski sahipleri için.

"Şimdi hazır olur," dedi Chani.

Sonra Paul'e baktı; Paul ona nasıl göründüğünü merak etti. Chani hâlâ onu ince ve sırım gibi ama Fremenlere kıyasla vücudu su dolu, egzotik bir dışdünyalı olarak mı görüyordu? Chani'nin gözünde Paul hâlâ çölde kaçak hayatı yaşarlarken, "Fremen tausu" *sırasında* onunla yatmış olan, kabile içindeki adı Usûl olan adam mıydı?

Paul başını eğip kendi vücuduna baktı: Vücudu yağsız, kasları sertti... artık birkaç yara izi daha olsa da, İmparator olarak geçirdiği on iki yılda görünüşü bunun dışında hiç

değişmemişti.. Başını kaldırınca, bir raftaki aynada yüzünü gördü... masmavi Fremen gözleri baharat bağımlısı olduğunu belli ediyordu ve Atreideslerin sivri burnuna sahipti. Halkına arenada boğa güreşi gösterisi yaparken ölen Atreides'e uygun bir torun gibi görünüyordu gerçekten de.

Paul birden dedesinin bir sözünü anımsadı: "Yöneten, yönetilene karşı değişmez bir sorumluluk üstlenir. Sen bir çiftçisin. Dolayısıyla da zaman zaman, sırf yönettiğin insanlar eğlensin diye, bencillikten uzak bir sevgi gösterisinde bulunman gerekecek."

İnsanlar o ihtiyarı hâlâ sevgiyle anımsıyordu.

Paul, *Peki ya ben Atreidesler için ne yaptım?* diye kendine sordu. *Koyunların arasına kurt saldım.*

Bir an, öldürülen onca insanı, yapılan onca şiddet eylemini düşündü.

Chani sert, buyurgan bir sesle, "Haydi şimdi yatağa!" dedi; Paul'ün kulları bu ses tonunu duysa afallardı.

Paul itaat edip yatağa sırtüstü uzanarak başını avuçlarının üstüne koydu; Chani'nin hareketlerinin keyif verici tanıdıklığı onu gevşetiyordu.

İçinde bulunduğu oda birden ona çok eğlenceli geldi. Burası halkın İmparator'un yatak odası olarak hayal edeceği bir yer değildi kesinlikle. Kıpırdanıp duran korkürelerin sarı ışığı, Chani'nin ardındaki rafa dizilmiş renkli cam kavanozların üstünde gölgelerin gezinmesine yol açıyordu. Paul kavanozlarda bulunan şeyleri içinden saydı... kurutulmuş şifalı çöl bitkileri, merhemler, tütsüler, yadigârlar... Tabr Siyeçi'nden bir avuç kum... uzun zaman önce, on iki yıl önce ölmüş ilk çocuklarının saçından bir bukle... o çocuk, Paul'ü İmparator yapan savaşta öldürülmüş masum bir kurbandı.

Odaya yoğun baharat kahvesi kokusu yayılmıştı. Paul bu kokuyu içine çekerken, gözü Chani'nin kahveyi hazırladığı tepsinin yanındaki sarı kâseye ilişti. Kâsede yerfındığı vardı. Sehpanın altına yerleştirilmiş, mecburen kullandıkları zehir-

bulucunun böceksi kolları, yiyeceğin üstünde dalgalanıyordu. Paul zehir-bulucuya bakarken birden sinirlendi. Eskiden, çölde yaşarken zehir-buluculara asla ihtiyaçları olmamıştı!

"Kahve hazır," dedi Chani. "Aç mısın?"

Paul öfkeyle homurdanarak, "Hayır," dedi, ama sesi Arrakeen'in hemen dışındaki pistten uzaya doğru havalanan bir baharat mavnasının ıslığı andıran tiz çığlığında boğuldu.

Ama Chani onun kızdığını fark etmişti; kahve koyduğu fincanlardan birini Paul'ün elinin yanına bıraktı. Sonra yatağın ayakucuna oturup Paul'ün bacaklarını açtı ve damıtıcı-giysi içinde yürümekten boğum boğum olmuş bacak kaslarını ovmaya başladı. Önemsiz bir meseleden bahsedercesine sakin, ama Paul'ü kandırmayan bir sesle, "Irulan'ın çocuk yapma arzusunu konuşalım," dedi.

Paul'ün gözleri birden fal taşı gibi açıldı. Chani'yi dikkatle süzdü. "Irulan, Wallach'tan döneli iki gün bile olmadı. Daha şimdiden başını mı ağrıtmaya başladı?"

"Onun hüsranlarını konuşmadık," dedi Chani.

Paul dikkatini toplayarak, annesinin yeminini çiğnemek pahasına öğrettiği Bene Gesserit Yöntemi'ni kullanarak Chani'yi acımasız bir gözle, en ufak ayrıntısına dek inceledi. Bunu Chani'ye yapmaktan hoşlanmazdı. Chani'ye bağlı kalmasının sebeplerinden biri, gerilim yaratan güçlerini onun yanındayken pek kullanmak zorunda olmayışıydı. Chani yersiz sorular sormaktan genellikle kaçınırdı. Fremenlerin nezaket anlayışına sahipti. Daha çok pratik sorular sorardı. Erkeğinin toplumsal konumunu ilgilendiren olgularla... Konsey'deki nüfuzuyla, lejyonlarının sadakatiyle, müttefiklerinin becerikliliği ve yetenekleriyle ilgilenirdi. İsimleri ve referanslı ayrıntıları zihninde katalog gibi tutardı. Bilinen her düşmanın başlıca zayıf yönlerini, düşman kuvvetlerin muhtemel hamlelerini, komutanlarının savaş planlarını, ana sanayilerinin üretim ve teçhizat kapasitesini bir çırpıda sayıp dökebilirdi.

Paul, Şimdi niye Irulan'ı sordu? diye merak etti.

"Canını sıktım," dedi Chani. "Niyetim bu değildi oysa."

"Neydi peki?"

Paul'ün bakışlarına karşılık veren Chani utangaç bir edayla gülümsedi. "Kızdıysan lütfen saklama aşkım."

Paul başını karyola başlığına yasladı. "Irulan'ı Saray'dan kovayım mı?" diye sordu. "Artık pek işime yaramıyor. Memleketine, Rahibeler Birliği'ne yaptığı ziyaretten de kötü bir his aldım."

"Hayır, onu kovmamalısın," dedi Chani. Paul'ün bacaklarına masaj yaparken, sakince konuşmayı sürdürdü: "Onun sayesinde düşmanlarımızla bağ kurduğunu, onun hareketleri sayesinde düşmanlarımızın planlarını anladığını kaç kez söyledin."

"Öyleyse neden onun çocuk yapma arzusundan bahsetmek istiyorsun?"

"Bence, onu hamile bırakırsan hem düşmanlarımızı şaşırtır hem de Irulan'ı dezavantajlı duruma getirirsin."

Paul bunu söylemenin Chani için ne kadar güç olduğunu, bacaklarında gezinen ellerin hareketlerinden anladı. Boğazında bir şey düğümlendi. "Chani, canım, onu asla yatağıma almayacağıma yemin ettim," diye fısıldadı. "Benden çocuğu olursa fazla güçlenir. Senin yerine geçmesini istemezsin, değil mi?"

"Benim yerim yok ki."

"Bu doğru değil Sihayam, çöl baharım. Hem niye durup dururken Irulan'ı düşünmeye başladın ki?"

"Ben onu değil seni düşünüyorum! Irulan karnında bir Atreides çocuğu taşırsa, dostları onun sadakatinden şüphelenmeye başlar. Düşmanlarımız ona ne kadar az güvenirse, onlara faydası o kadar az olur."

"Benden bir çocuğu olması, senin ölmene yol açabilir," dedi Paul. "Burada ne dolaplar döndüğünü biliyorsun." Kolunu sallayarak etrafı gösterdi.

Chani boğuk bir sesle, "Bir veliahtın olmalı!" dedi.

"Ahhh," dedi Paul.

Mesele buydu demek. Chani ona bir çocuk doğuramamıştı. Dolayısıyla da başka biri doğurmalıydı. Bu kişi neden Irulan olmasındı ki? Chani'nin aklı böyle işliyordu. Ayrıca çocuk sevişerek yapılmalıydı, çünkü İmparatorluk'ta yapay döllenme yöntemlerine karşı çok güçlü tabular vardı. Chani bir Fremen olarak kararını vermişti.

Paul bu düşüncelerin ışığında Chani'nin yüzünü tekrar incelemeye başladı. Onun yüzünü bazı açılardan kendi yüzünden daha iyi tanıyordu. O yüzün tutkuyla yumuşamış halini, uyurkenki tatlı halini, korkulu, öfkeli ve üzgün hallerini görmüştü.

Gözlerini kapayınca, Chani'nin genç kızlık hali –bir bahar günü, onun yanında uyanınca şarkı söylemesi ve yüzündeki peçe– zihninde bir kez daha canlandı... belleğindeki o Chani öyle kusursuz, öyle gerçek gibiydi ki, Paul'ün içi sızladı. Belleğindeki Chani gülümsedi; başta utangaç olan gülümsemesi giderek gerginleşti... sanki kaçmak istiyordu.

Paul'ün ağzı kurudu. Bir an, mahvedilmiş bir geleceğin harabesinden yükselen dumanın kokusunu aldı ve başka bir tür kehanet hayalinde *bırak git... bırak git... bırak git* diyen bir ses duydu. Kehanet gücü sayesinde sonsuzluğa öyle çok kulak misafiri olmuştu ki... nice yabancı diller duymuş, taşları ve başka bedenleri dinlemişti. Korkunç gayeyle tanıştığı ilk günden beri, geleceğe huzur bulma umuduyla bakmıştı.

Bir çıkış yolu vardı elbette. Paul bu yolu tam olarak kavramasa da, varlığını tüm kalbiyle biliyordu... o gelecek rotasının verdiği talimat netti: *Bırak git, bırak git, bırak git...*

Paul gözlerini açıp Chani'nin kararlı yüzüne baktı. Chani onun bacaklarına masaj yapmayı kesmiş, kımıldamadan oturuyordu... tam bir Fremen'di. Yatak odalarının mahremiyetinde genellikle saçına bağladığı mavi nezhoni eşarbının altındaki yüzü hâlâ tanıdıktı. Ama kararlılık maskesini tak-

mıştı; düşünce tarzı kadimdi ve Paul'e yabancıydı. Fremen kadınları binlerce yıldır erkeklerini paylaşırdı... bu her zaman seve seve olmasa da kabullendikleri bir şeydi. Chani'nin bu Fremen yönü, gizemli bir şekilde açığa çıkmıştı.

Paul, "İstediğim veliahtı bana sen vereceksin," dedi.

Chani, "Bunu gördün mü?" diye sordu; Paul'ün kehanet yeteneğini kastettiği sesinden belliydi.

Paul daha önce defalarca yaptığı gibi, kâhinliğin ince ayrıntılarını açıklamanın, önündeki hareketli kumaş üzerinde dalgalanan sayısız zaman hattını anlatmanın yolunu bulmaya çalıştı. İç geçirdi; bir zamanlar bir nehirden avuçlarıyla su aldığını... titreyerek su içtiğini anımsadı. Hafızası yüzünü suya daldırdı. Ama kâhinlerin sayısı arttıkça giderek belirsizleşen geleceklerde nasıl yüzebilirdi ki?

"Görmedin demek," dedi Chani.

Paul, *Artık ancak yaşam enerjimi tüketme pahasına görebildiğim o gelecekte acı verici şeylerden başka ne olabilir ki?* diye kendine sordu. Koşulları çetin bir ara bölgede, duygularının kontrolsüzce sürüklenip dalgalandığı ve huzursuzca yayıldığı çorak bir yerde bulunduğunu hissediyordu.

Paul'ün bacaklarını örten Chani, "Atreides Hanedanı'nın veliahtı söz konusu; Hanedan'ın geleceğini tek bir kadına bağlayamaz, tesadüfe bırakamazsın," dedi.

Paul annesinin de aynı şeyi söyleyeceğini düşündü. Yoksa Leydi Jessica, Chani'yle gizli gizli konuşuyor muydu? Paul'ün annesi için, Atreides Hanedanı her şeyden önce gelirdi. Bunun sebebi, aldığı Bene Gesserit eğitimi ve koşullandırılmasıydı; artık Rahibeler Birliği'yle savaşmasına karşın, üzerindeki etkilerinden hâlâ tam olarak kurtulamamıştı.

Paul suçlayıcı bir sesle, "Bugün Irulan ile yaptığım konuşmayı dinledin, değil mi?" diye sordu.

Chani ona bakmadan, "Evet, dinledim," dedi.

Paul, Irulan ile yaptığı görüşmeyi anımsamaya odaklandı. Aile salonuna girince, Chani'nin dokuma tezgâhındaki

yarım kalmış cüppeyi görmüştü. İçeride kesif bir kumsolucanı kokusu vardı; bu kötü koku, melanjın tarçın kokusunu neredeyse tamamen bastırıyordu. Birisi baharat bazlı halının üstüne dönüştürülmemiş baharat özü dökmüş ve halının içine iyice işlesin diye bırakıp gitmişti. Bu hoş bir karışım olmamıştı. Baharat özü halıyı eritmişti. Halının yerinde şimdi plastaş zemin üstünde donmuş yağ lekeleri vardı. Paul salondaki bu pisliği temizleyecek birilerini çağırmayı düşünmüştü, ama tam o sırada Stilgar'ın karısı ve Chani'nin en yakın kadın arkadaşı olan Harah usulca içeri girmiş ve Irulan'ın geldiğini bildirmişti.

Paul, Irulan ile o pis kokulu odada görüşmek zorunda kalmıştı; Fremenler kötü kokuların felaket habercisi olduğuna inanırdı... o da bu düşünceyi aklından bir türlü atamamıştı.

Irulan girerken Harah odadan çıkmıştı. Paul, "Hoş geldin," demişti.

Irulan'ın üstünde gri balina kürkünden bir cüppe vardı. Cüppesini iyice üstüne oturtup, eliyle saçını düzeltmişti. Paul kullandığı yumuşak ses tonunun Irulan'ı şaşırttığını görmüştü. Irulan'ın bu görüşme için hazırladığı öfkeli sözleri, başka düşüncelerin etkisiyle unuttuğu belliydi.

"Rahibeler Birliği'nin sahip olduğu son ahlak kırıntılarını da yitirdiğini söylemeye geldin," demişti Paul.

Irulan, "Böyle saçma sapan konuşmak tehlikeli değil mi?" diye sormuştu.

Paul, "Saçmalayan biriyle tehlikeli birinin ittifakından hayır gelir mi bilmem," demişti. Irulan'ın odadan çıkma içgüdüsünü bastırdığını, annesinden aldığı Bene Gesserit eğitimi sayesinde sezmişti. Bu çaba, Irulan'ın korkusunu bir anlığına ele vermişti; kendisine hoşlanmadığı bir görev verildiği anlaşılıyordu.

"Kraliyet soyundan bir prensesten çok fazla şey istiyorlar," demişti Paul.

Irulan hiç kımıldamadan, öylece durmuştu; Paul onun

kendini mengene gibi kontrol altına aldığını görmüştü. *Sırtında gerçekten ağır bir yük taşıyor,* diye düşünmüş ve bu muhtemel geleceği önceden görmemesinin sebebini merak etmişti.

Irulan giderek gevşemişti. Korkuya yenik düşmenin veya kendi içine kapanmanın anlamsız olduğuna karar vermiş gibiydi.

Cüppesinin üstünden kollarını ovuşturarak, "Havanın sertleşmesine göz yummuşsun," demişti. "Bugün hava nemsizdi ve kum fırtınası vardı. Buraya hiç yağmur yağdırmayacak mısın?"

"Buraya havadan sudan konuşmak için gelmedin," demişti Paul. Çifte anlamlara gömüldüğünü hissetmişti. Irulan aldığı eğitim sebebiyle açıkça söyleyemediği bir şeyi mi ima etmeye çalışıyordu? Öyle gibi görünüyordu. Paul birden kendini akıntıya kapılmış gibi hissetmişti; tutunabileceği sağlam bir şey bulmalıydı.

"Çocuk yapmalıyım," demişti Irulan.

Paul başını iki yana sallamıştı.

Irulan öfkeyle, "Yapmalıyım!" demişti. "Gerekirse çocuğuma başka baba bulurum. Seni boynuzlarım ve ifşa etmen için meydan okurum."

"Beni istediğin kadar boynuzla, ama çocuk yapamazsın," demişti Paul.

"Beni nasıl durduracaksın ki?"

Paul son derece müşfik bir gülümsemeyle, "Gerekirse seni boğdururum," demişti.

Afallayan Irulan bir an öylece kalakalmış, bir şey diyememişti; Paul özel odalarını ayıran kalın perdelerin ardından Chani'nin onları dinlediğini hissetmişti.

Irulan, "Ben senin karınım," diye fısıldamıştı.

"Salakça oyunlar oynamayalım," demişti Paul. "Sen karım rolünü oynuyorsun, o kadar. Karımın kim olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Irulan acı acı, "Ben sadece işine yarıyorum, o kadar," demişti.

"Sana acı çektirmek istemiyorum," demişti Paul.

"Beni bu konuma sen seçtin."

"Ben değil," demişti Paul. "Kader seçti. Baban seçti. Bene Gesseritler seçti. Lonca seçti. Şimdi de seni tekrar seçtiler. Seni bu sefer ne için seçtiler Irulan?"

"Neden çocuğunu doğuramıyorum?"

"Çünkü bu rol için seçilmedin."

"İmparatorluk veliahtını doğurmak benim hakkım! Babam..."

"Baban hayvanın tekiydi, hâlâ da öyle. İkimiz de biliyoruz ki, insanları yönetirken bir yandan da koruması gerekirken, insanlıktan neredeyse tamamen çıkmıştı."

Irulan, "İnsanlar senden daha çok nefret etmiyor mu?" diye öfkeyle bağırmıştı.

Paul hafifçe, alaycı bir tavırla gülümseyerek, "İyi bir soru," demişti.

"Bana acı çektirmek istemediğini söylüyorsun, ama..."

"İşte bu yüzden, istediğin kişiyle yatabilirsin diyorum. Ama şunu iyi anlamanı istiyorum: Kendine sevgili bul, ama aileme gayrimeşru bir çocuk getirme. Yoksa o çocuğu reddederim. Çeneni sıkı tuttuğun... ve çocuk doğurmadığın sürece, erkeklerle ne yaptığın umurumda değil. Bu şartlar altında, başka türlü hissetmem salaklık olurdu zaten. Ama sana verdiğim bu izni istismar etmeye kalkma. Mesele taht olduğunda, veliahtın hangi soydan olacağına ben karar veririm. Buna ne Bene Gesseritler ne de Lonca karar verebilir. Arrakeen Ovası'nda, babanın Sardaukar lejyonlarını ezdiğimde kazandığım ayrıcalıklardan biri de buydu."

Irulan, "Sen bilirsin," demişti. Dönüp hızla odadan çıkmıştı.

Paul bu yüzleşmeyi hatırladıktan sonra dikkatini yatakta, yanında oturan Chani'ye yöneltti. Kendisinin Irulan hakkın-

daki karmaşık hislerini ve Chani'nin bir Fremen olarak verdiği kararı anlayabiliyordu. Farklı koşullar altında, Chani ile Irulan arkadaş olabilirlerdi.

Chani, "Kararın ne?" diye sordu.

"Çocuk yapmayacak," dedi Paul.

Chani sağ elinin baş ve işaret parmaklarıyla Fremenlerin billurbıçak işaretini yaptı.

"Olabilir, işin o noktaya varması mümkün," dedi Paul.

Chani, "Bir çocuk, Irulan'ın sorunlarını çözmez mi sence?" diye sordu.

"Bu salakça bir fikir."

"Ben salak değilim aşkım."

Paul öfkelendi. "Salaksın demedim! Ama burada lanet olası bir aşk romanından bahsetmiyoruz. Koridorun biraz ilerisinde gerçek bir prenses var. İmparatorluk sarayında, bin bir çeşit kumpasın ortasında büyümüş bir prenses. Kumpas kurmak onun için o saçma sapan tarih kitaplarını yazmak kadar doğal bir şey!"

"Kitapları saçma sapan değil aşkım."

"Değildir herhalde." Paul öfkesini bastırıp sakinleşerek Chani'nin elini tuttu. "Kusura bakma. Ama o kadın bir sürü kumpas kuruyor... kumpas içinde kumpas. Ona vereceğin her taviz, gizli emellerini gerçekleştirmekte işine yarayabilir."

Chani usulca konuştu: "Hep bunu söylemiyor muyum?"

"Evet, söylüyorsun." Paul, Chani'ye baktı. "Eee, bana ne söylemeye çalışıyorsun peki?"

Chani, Paul'ün yanına uzanıp elini onun boynuna koydu. "Seninle nasıl savaşacakları konusunda bir karara varmışlar," dedi. "Gizli kararların pis kokusu, Irulan'dan buram buram yayılıyor."

Paul onun saçını okşadı.

Chani gerçeği görmüştü.

Paul'ün içinde korkunç gaye kıpırdanıyordu. Ruhunda esen bir *coriolis* rüzgârı gibiydi. Varlığının iskeletinin etrafın-

da ıslık çalarak esiyordu. Vücudu birden zihninin asla öğrenmediği şeyleri kavradı.

"Chani, sevgilim, cihada son vermek, Vüzera ordularının bana dayattığı lanet olası tanrılık mertebesinden kurtulmak için neler vermezdim, biliyor musun?" diye fısıldadı.

Chani ürperdi. "Vazgeçtiğini söylemen yeter," dedi.

"Hayır, yetmez. Hatta şu an ölsem bile, ismim onları yönetmeye devam eder. Atreides adının bu dinsel kasaplığa bulaştığını düşündükçe..."

"Ama sen İmparator'sun! Sen..."

"Ben sadece bir sembolüm. Tanrılık verildiğinde, sözde tanrının kontrolünde olmayan tek şey budur." Paul tüm bedenini sarsan acı bir kahkaha attı. Geleceğin, hayal bile edilemeyen hanedanlıklardan kendisini izlediğini hissediyordu. Varlığının kaderin halkalarından koparıldığını, dışlandığını, haykırdığını hissediyordu... varlığını sadece ismen sürdürüyordu. "Ben seçildim," dedi. "Doğuştan mı, emin değilim... ama söz hakkım yoktu kesinlikle. Ben seçildim."

"Öyleyse seçilmişliğini iptal et."

Paul kolunu omzuna attığı Chani'yi kendine çekti. "Zamanı gelince sevgilim. Bana birazcık daha zaman ver."

Dökülmeyen yaşlar gözlerini yakıyordu.

"Tabr Siyeçi'ne dönmeliyiz," dedi Chani. "Bu taştan çadırda başa çıkamayacağımız kadar çok şey var."

Paul başıyla onaylayıp, çenesini Chani'nin başındaki yumuşak eşarba sürttü. Chani'nin yatıştırıcı baharat kokusu genzine doldu.

Siyeç. Paul kadim Çakobsa dilindeki bu sözcüğü düşündü. Siyeç, tehlike zamanında sığınılacak güvenli yer anlamına gelirdi. Paul, Chani'nin önerisini duyunca, göz alabildiğine uzanan kumları, düşmanın gelişinin çok uzaktan seçilebildiği engin arazileri özlemeye başlamıştı.

"Kabileler Muad'Dib'in geri dönmesini bekliyor," dedi Chani. Başını kaldırıp Paul'e baktı. "Sen bize aitsin."

Paul, "Ben bir kehanet hayaline aitim," diye fısıldadı.

Cihadı, parsekler boyunca birbiriyle kaynaşan genleri ve bütün bunlara nasıl son verebileceğini gösteren kehanet hayalini düşündü. Bedeli ödemeli miydi? O zaman onca nefret sona erer, ateşteki korlar misali birer birer sönerdi. Ama... ah! Bunun bedeli öyle korkunçtu ki!

Paul, *Tanrı olmayı hiç istemedim,* diye düşündü. *Tek istediğim, sabah ışığına yakalanan mücevherimsi bir çiy tanesi gibi kaybolmaktı. Meleklerden ve lanetlilerden kurtulmak istiyordum; yalnız kalmak istiyordum... yanlışlıkla olmuş gibi.*

Chani ısrarla, "Siyeç'e geri dönecek miyiz?" diye sordu.

Paul, "Evet," diye fısıldadı. *Bedeli ödemeliyim,* diye düşündü.

Chani derin derin iç geçirdikten sonra tekrar ona yaslandı.

Paul, *Vaktimi boşa harcadım,* diye düşündü. Hem sevgi hem de cihat tarafından kuşatılmış olduğunu anladı. Cihat yüzünden öleceği kesin onca insanın yanında tek bir kişinin, Paul'ün çok sevdiği biri de olsa tek bir kişinin hayatının ne önemi vardı? Tek bir kişinin çektiği acı, halkların çektiği acıyla kıyaslanabilir miydi?

"Aşkım?" dedi Chani.

Paul elini Chani'nin dudaklarına bastırdı.

Kendime teslim olacağım, diye düşündü. *Hâlâ gücüm varken kaçacağım, kuşların bulamayacağı yerlere uçacağım.* Ama bunun faydasız bir düşünce olduğunu biliyordu. Cihat onun hayaletini takip ederdi.

Ne diyebilirdi ki? İnsanlar onu zalimce, aptalca davranmakla suçlarken ne diyebilirdi? Onu kim anlayabilirdi?

Tek istediğim, dönüp arkama bakarak şöyle demekti: "Bakın! O hayat beni hapsedemedi. Bakın! Sırra kadem basıyorum! Bir daha hiçbir kısıtlama, insanların hiçbir tuzağı beni kapana kıstıramaz. Dinimi reddediyorum! Muhteşem bir an yaşıyorum! Özgürüm!"

Ne boş laflar!

"Dün Kalkan Duvarı'nın dibinde iri bir solucan görülmüş," dedi Chani. "Boyu yüz metreden uzunmuş. Buralara artık öyle iri solucanlar pek gelmiyor. Sanırım su onları uzak tutuyor. Bu solucanın Muad'Dib'i çöle, yurduna geri çağırmak için geldiği söyleniyor." Paul'ün göğsünü çimdikledi. "Gülme!"

"Gülmüyorum."

Fremenlerin efsanelerine ısrarla tutunması karşısında şaşıran Paul yüreğinin daraldığını, bir şeyin yaşam çizgisini zorladığını hissetti: Bu âdâb, yani zorlayıcı bellekti. Caladan'daki çocukluk odasını... o taş odada geçirdiği karanlık bir geceyi... geleceği görüşünü anımsadı! Gördüğü ilk kehanet hayallerinden biriydi o. Zihninin o hayalin içine daldığını hissetti; puslu hafızasında (hayalin içindeki hayalde) tozlu cüppeleriyle bir grup Fremen gördü. Büyük kayalıkların arasındaki bir geçitten tek sıra halinde geçiyorlardı. Kumaşa sarılı, uzun bir şey taşıyorlardı.

Paul hayalde kendisinin şöyle dediğini işitti: "Çok tatlıydı... ama en tatlısı sendin..."

Âdâb onu serbest bıraktı.

Chani, "Sustun," diye fısıldadı. "Ne oldu?"

Paul ürperdi; Chani'ye bakmadan doğrulup oturdu. "Çölün kıyısına gitmeme kızdın," dedi Chani.

Paul konuşmadan başını iki yana salladı.

"Sadece çocuk istediğim için gittim," dedi Chani.

Paul konuşamadı. O eski kehanet hayalinin gücünün kendisini tükettiğini hissediyordu. Korkunç gaye! O an tüm yaşamı, bir kuşun havalanıp gitmesinden sonra sallanan bir dal gibiydi... o kuşun adı *rastlantıydı.* Özgür iradeydi.

Kâhinliğin cazibesine kapıldım, diye düşündü.

Bu cazibeye kapılmanın, tek hatlı bir hayat yolunda ilerlemek anlamına gelebileceğini seziyordu. Kâhin aslında geleceği görmüyor olabilir miydi? Geleceği yaratıyor olabilir

miydi? Paul çok eskiden yaşadığı o uyanış sırasında, gizli bir ağa mı yapışmıştı... örümceğe benzeyen, korkunç ağzını açmış üstüne gelen bir geleceğin kurbanı mı olmuştu?

Bir Bene Gesserit aksiyomunu anımsadı: "Kaba kuvvet kullanmak, kendini senden güçlü olanların insafına terk etmektir."

Chani onun koluna dokunarak, "Seni kızdırıyor, biliyorum," dedi. "Kabileler gerçekten de eski ayinlerine, kanlı adaklar adamaya geri döndüler; ama ben ayinlere katılmadım."

Paul derin bir soluk aldı; titriyordu. Taşkın görüntü dağılmış, akıntıları Paul'ün crişemeyeceği emici bir güçle hareket eden derin, dingin bir yere dönüşmüştü.

Chani, "Lütfen," diye yalvardı. "Bir çocuk istiyorum; çocuğumuz olsun istiyorum. Kötü bir şey mi bu?"

Paul onun kendisine dokunan kolunu okşadıktan sonra yana çekildi. Yataktan kalkıp korküreleri söndürdü ve balkon penceresine gidip perdeleri açtı. Çöl buraya erişemezdi; burada ancak kokularıyla vardı. Karşıdaki penceresiz duvar, gece göğüne doğru yükseliyordu. Ay ışığı, duvarlarla çevrili bahçede sanki nöbet tutan ağaçlara ve geniş yapraklı, ıslak yeşilliklere düşüyordu. Paul yaprakların arasından yıldızları yansıtan balıklı havuzu, gölgelerin içinde beyaz beyaz parlayan bitki kümelerini görebiliyordu. Bir an bahçeyi Fremenlerin gözünden gördü: Orayı tehlikeli bir su israfı, yabancı ve tehditkâr bir yer olarak gördü.

Su satıcılarını düşündü; halka cömertçe su dağıtmakla, onların tekerine çomak sokmuştu. Hepsi ondan nefret ediyordu. O, geçmişi katletmişti. Başkaları da, o zamanlar pahalı olan suyu satın alacak solariler için gece gündüz çalışmış insanlar bile eski âdetleri değiştirdiği için ondan nefret ediyordu. Muad'Dib'in dayattığı ekolojik program gezegenin dokusunu değiştirdikçe, insanların direnişi artıyordu. *Tüm bir gezegeni baştan aşağı değiştirebileceğimi... her şeyin istedi-*

ğim yerde, istediğim şekilde yetişeceğini düşünmem haddini bilmezlik değil mi? diye merak etti. Başarsa bile, dışarıda bekleyen evren ne olacaktı? Akıbetinin aynı olmasından korkuyor muydu?

Paul birden perdeleri çekip vantilatörleri kapattı. Karanlıkta Chani'ye döndü; onun kendisini beklediğini hissediyordu. Chani'nin su halkaları, hacıların sadaka çanları gibi çıngırdıyordu. O sese doğru el yordamıyla yürüyen Paul, Chani'nin uzattığı kollarına dokundu.

Chani, "Sevgilim," diye fısıldadı. "Canını mı sıktım?"

Paul'e sarılırken, sanki onun geleceğine de sarılıyordu.

"Sen sıkmadın," dedi Paul. "Hayır... sen sıkmadın."

İşlemci alan kalkanı ile lazer silahının icadı, bunların hem saldırgan hem de saldırılan kişi için ölümcül olan patlayıcı etkileşimi, günümüz silah teknolojisinde geçerli olan kuralları belirlemiştir. Atomiklerin oynadığı özel rolün ayrıntılarına inmemize gerek yok. İmparatorluğumdaki herhangi bir Aile'de, elliden fazla Aile'nin gezegen üssünü yok edebilecek kadar atomik bulunmasının az çok kaygı uyandırdığı doğrudur. Ama hepimiz böyle bir durumda ezici bir güçle karşılık vermek için planlar yaptık. Lonca ile Landsraad bu gücü kontrol altında tutan anahtarlara sahip. Hayır, beni asıl kaygılandıran, insanların özel silah olarak geliştirilmeye başlanması. Bu şimdilik çok az güç odağının el attığı, neredeyse sınırsız bir alan.

–Muad'Dib: Savaş Akademisi'ndeki konferansı,
Stilgar Tarihçesi

Yaşlı adam kapısının ağzında durmuş, masmavi gözleriyle bakıyordu. Çöl halkı yabancılara pek güvenmezdi; bu adamın da güvensizliği gözlerinden okunuyordu. Beyaz sakalının arasından görünen ağzının kenarları, sert çizgilerle bozulmuştu. Üstünde damıtıcı-giysi olmaması ve evindeki nemin dışarı kaçtığını bildiği halde kapısını açık tutması çok şey anlatıyordu.

Scytale eğilerek komplocuların gizli selamını verdi.

Yaşlı adamın arkasındaki bir yerden gelen atonal, ahenksiz *semuta* müziğinin arasından bir rebabın hüzünlü tınıları duyuluyordu. Yaşlı adamın uyuşturucu almış gibi görünmemesi, semuta bağımlısının başka biri olduğunu gösteriyordu. Yine de, zenginlere özgü bu bağımlılığa böyle bir yerde rastlamak Scytale'e tuhaf gelmişti.

Scytale gülümseyerek, "Uzaklardan selam getirdim," dedi; bu görüşme için basık bir yüz seçmişti. Birden aklına, seçtiği yüzü karşısındaki yaşlı adamın tanıyabileceği geldi. Dune'daki yaşlı Fremenlerden bazıları Duncan Idaho'yla tanışmıştı.

Scytale bu yüzü sırf eğlence olsun diye seçmişti, ama şimdi hata yapmış olabileceğini anlıyordu. Yine de yüzünü burada değiştirmeye cesareti yoktu. Sokağın iki tarafına kaygıyla bakındı. Yaşlı adam, onu içeri davet etmek için ne bekliyordu ki?

Yaşlı adam, "Oğlumu tanır mısın?" diye sordu.

Bu da parolalardan biriydi. Scytale uygun yanıtı verirken çevresindeki şüphe uyandırıcı şeylere karşı gözünü açık tutuyordu. Burada olmak hiç hoşuna gitmemişti. Yaşlı adamın evi bir çıkmaz sokağın sonundaydı. Etraftaki tüm evler, cihat gazileri için inşa edilmişti; Arrakeen'de Tiemag'ın ötesine, İmparatorluk Havzası'na dek uzanan bir banliyö kurulmuştu. Sokağın plaskarışımdan yapılma boz duvarlarında, mühürlü kapı girişlerinin koyu gölgeleri seçiliyordu; bazı duvarlara müstehcen sözler yazılmıştı. Yaşlı adamın kapısının hemen yanındaki duvara biri tebeşirle, Beris adında birinin Arrakis'e dönmeden önce iğrenç bir hastalığa yakalandığını ve bu hastalık yüzünden erkekliğini kaybettiğini yazmıştı.

Yaşlı adam, "Yanında kimse var mı?" diye sordu.

"Yalnızım," dedi Scytale.

Yaşlı adam genzini temizledi; hâlâ çıldırtıcı bir şekilde tereddüt ediyordu.

Scytale sabırlı olmaya çalıştı. Böyle görüşmenin kendine özgü tehlikeleri vardı. Yaşlı adamın böyle davranmasının geçerli bir sebebi olabilirdi. Ama Scytale kararlaştırılan vakitte gelmişti. Solgun güneş neredeyse tam tepedeydi. Bu semtin insanları günün sıcak saatlerini evlerine kapanıp uyuyarak geçirirdi.

Scytale, *Yoksa bu ihtiyar, yeni komşusundan mı çekiniyor?* diye merak etti. Yandaki evin eskiden Muad'Dib'in korku

saçan Fedaykinlerinden, ölüm komandolarından biri olan Otheym'e verildiğini biliyordu. Katalist-cüce Bijaz da Otheym ile birlikte bekliyordu.

Scytale tekrar yaşlı adama bakınca, onun giysisinin sol kolunun içinin boş olduğuna ve üstünde damıtıcı-giysi bulunmadığına dikkat etti. Yaşlı adamın otoriter bir havası vardı. Cihatta oynadığı rolün önemsiz olmadığı belliydi.

Yaşlı adam, "Ziyaretçimin adını öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Scytale öyle rahatladı ki az kalsın iç geçirecekti. Yaşlı adam onu içeri alacaktı demek. "Adım Zaal," dedi; bu görevde kendisine verilen isim buydu.

Yaşlı adam, "Ben de Farok; bir zamanlar, cihatta Dokuzuncu Lejyon'un Başarı idim," dedi. "Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Adamın tehditkâr konuştuğunu fark eden Scytale, "Tabr Siyeçi'nde doğmuştun; Stilgar'ın adamıydın," diye karşılık verdi.

Rahatlayan Farok yana çekildi. "Evime hoş geldin."

Scytale yaşlı adamın yanından usulca geçerek loş ön avluya girdi; avlunun zemini mavi mermerdendi, duvarlarında da kristal süslemeler ışıldıyordu. Diğer tarafta kapalı bir avlu vardı. Yarı saydam filtrelerden geçen ışık, İlk Ay'ın beyaz gecesi kadar gümüşi bir parıltı yayıyordu. Scytale'in ardından gıcırdayarak kapanan sokak kapısı, nem mühürlerine yerleşti.

Farok öne geçip diğer avluya doğru yürürken, "Bizler soylu insanlardık," dedi. "Dışlanmışlardan değildik. Böyle bir graben köyünde... hiç yaşamadık! Kalkan Duvarı'nda, Habbanya Sırtı'nın üzerinde güzel bir siyeçimiz vardı. Tek bir solucanla çölün içlerine, Kedem'e gidebiliyorduk."

"Evet, burası gibi değildi herhalde," dedi Scytale; Farok'un komploya neden katıldığını şimdi anlamıştı. Fremenler eski günleri, eski âdetleri özlüyordu.

Diğer avluya girdiler.

Scytale, yaşlı adamın ondan hiç hoşlanmadığını ve bu hisle mücadele ettiğini fark etti. Fremenler masmavi İbad gözlerine sahip olmayanlara güvenmezdi. Dışdünyalıların görmemeleri gereken şeyleri gören, donuk gözleri olduğunu söylerlerdi.

Avluya girdiklerinde semuta müziği kesilmişti. Yerini baliset tıngırtıları almıştı; önce dokuzlu akor basılmıştı, şimdi de Naraj dünyalarında popüler olan bir şarkı çalınıyordu.

Gözleri ışığa alışınca, Scytale sağındaki kemerlerin altındaki alçak divanda bağdaş kurmuş oturan delikanlıyı fark etti. Delikanlının gözlerinin yerinde boş çukurlar vardı. Körlere özgü tuhaf yeteneği sayesinde, Scytale ona bakar bakmaz delikanlı şarkı söylemeye başladı. Sesi gür ve hoştu:

"Bir rüzgâr aldı götürdü toprağı
Aldı götürdü gökyüzünü
Ve tüm insanları!
Kim bu rüzgâr?
Bir tek ağaçlar kaldı eğilmeyen,
Su içen, eskiden insanların içtiği yerden.
Çok fazla dünya tanıdım,
Çok fazla insan,
Çok fazla ağaç,
Çok fazla rüzgâr."

Scytale bunların şarkının asıl sözleri olmadığına dikkat etti. Farok onu delikanlıdan uzaklaştırıp karşı taraftaki kemerlerin altına götürdü ve karo zemine serilmiş minderleri gösterdi. Karoların üstünde deniz yaratıklarının resimleri vardı.

Farok siyah, yuvarlak bir yığını göstererek, "Eskiden, siyeçte şu minder Muad'Dib'indi," dedi. "Şimdi senin."

Scytale siyah yığına gömülürken, "Sana müteşekkirim," dedi. Gülümsedi. Farok'un akıllı biri olduğu belliydi. Bilge insan, imalı şarkılar ve gizli mesajlar içeren sözler duyarken

bile sadakatten bahsederdi. Tiran İmparator'un korkunç güçlerini kim inkâr edebilirdi?

Farok, şarkının ritmini bozmayacak şekilde konuşarak, "Oğlumun müziği seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

Scytale tam karşısındaki minderi gösterip, sırtını serin sütuna yasladı. "Müziği severim."

"Oğlum gözlerini Naraj'ın fethi sırasında kaybetti," dedi Farok. "Orada ona iyi bakıyorlardı; belki de orada kalmalıydı. Bu haliyle halkımızdan hiçbir kadın onu istemez. Naraj'da belki de asla göremeyeceğim torunlarım olduğunu bilmek de tuhaf geliyor. Naraj dünyalarını bilir misin Zaal?"

"Gençliğimde bir grup Yüz Dansçısı arkadaşımla oraları gezmiştim," dedi Scytale.

"Demek Yüz Dansçısı'sın," dedi Farok. "Yüzün beni şaşırtmıştı. Eskiden tanıdığım birini hatırlatıyor."

"Duncan Idaho'yu mu?"

"Evet, onu. İmparator'un emrinde çalışan bir kılıçustasıydı."

"Öldürüldüğü söyleniyor."

"Evet, öyle diyorlar," dedi Farok. "Peki gerçekten erkek misin? Yüz Dansçıları hakkında öyküler duymuştum da..." Omuz silkti.

"Bizler Jadacha hermafroditleriyiz; istediğimiz cinsiyete geçebiliriz," dedi Scytale. "Şu an erkeğim."

Farok dudaklarını büzüp düşünceye daldıktan sonra, "Yiyecek ister misin?" dedi. "Susadın mı? Buzlu meyve ister misin?"

"Hayır, konuşmamız yeterli," dedi Scytale.

"Misafirimin arzusu emirdir," diyen Farok, Scytale'in karşısındaki mindere oturdu.

"Zamanın Sonsuz Yollarının Babası Ebû Dûr yücedir," dedi Scytale. *İşte! Bir Lonca Dümencisi'nin yanından geldiğimi ve onun tarafından gizlendiğimi açıkça söyledim,* diye düşündü.

Farok âdet olduğu üzere ellerini kucağında kavuşturarak, "Üç kere yücedir," dedi. Elleri yaşlı ve damarlıydı.

"Uzaktan görülen nesnenin ancak dış görünüşü seçilir," dedi Scytale; böylece İmparator'un hisar Kale'si hakkında konuşmak istediğini belirtiyordu.

"Karanlık ve kötü olan bir şeyin kötülüğü her mesafeden görülür," dedi Farok; beklemesini öneriyordu.

Scytale, *Neden acaba?* diye merak etti. Ama bunu sormak yerine, "Oğlun nasıl kör oldu?" diye sordu.

"Naraj'ı savunanlar taş yakıcı kullandı," dedi Farok. "Oğlum fazla yakındaydı. Lanet olası atomikler! Taş yakıcılar bile yasaklanmalı."

Scytale, "Hukuki açıdan bakıldığında tam sınırdalar, haklısın," diye katıldı. *Naraj'da taş yakıcı kullanıldı ha!* diye düşündü. *Bu bize söylenmedi. Bu ihtiyar neden* şimdi *taş yakıcılardan bahsediyor ki?*

"Ona senin efendilerinden Tleilax gözleri satın almayı teklif ettim," dedi Farok. "Ama lejyonlarda, Tleilax gözlerinin kullanıcıları köle ettiği söyleniyor. Oğlum o gözlerin metal, kendisininse etten olduğunu, ikisinin birleşmesinin günah olacağını söyledi."

Konuyu öğrenmek istediği şeye tekrar çekmeye çalışan Scytale, "Bir nesnenin özü, yapılış amacına uymalıdır," dedi.

Farok'un dudakları gerildi, ama başıyla onayladı. "Ne istediğini açıkça söyle," dedi. "Dümenci'nizin gücüne güvenmeliyiz."

Scytale, "Kraliyet Kalesi'ne hiç girdin mi?" diye sordu.

"Molitor zaferi şerefine verilen ziyafet için gitmiştim oraya. Saray taştan olduğundan, birinci sınıf Ix malı ısıtıcılara karşın içerisi buz gibiydi. Ziyafetten önceki gece Alia Mabedi'nin terasında yattık. Muad'Dib'in orada ağaçları var, biliyorsundur... bir sürü dünyadan getirttiği ağaçlar. Biz Başarlar en güzel yeşil cüppelerimizi giymiştik, masalarımız da ayrıydı. Fazla yiyip içtik. Gördüğüm bazı şeylerden tiksin-

dim. Yürüyebilen yaralılar koltuk değnekleriyle, kendilerini zorlaya zorlaya gelmişlerdi. Muad'Dib'imizin kaç kişinin sakat kalmasına yol açtığını bildiğini hiç sanmıyorum."

Scytale, "Ziyafete karşı mıydın?" diye sordu; baharat birasının etkisiyle yapılan Fremen orjilerini bilirdi.

"Siyeçte yaptığımız gibi ruhlarımızı birleştirmeye benzemiyordu," dedi Farok. "Tau yoktu. Askerlere köle kızlar verilmişti, eğlensinler diye. Herkes birbirine savaş anılarını anlatıyor ve yaralarını gösteriyordu."

"Demek o büyük taş Kale'nin içine girdin," dedi Scytale.

"Muad'Dib bizi karşılamak için terasa çıktı," dedi Farok. "'Şansımız yaver gitsin,' dedi; öyle bir yerde, çöldeymişiz gibi selam verdi!"

Scytale, "Onun kaldığı yeri biliyor musun?" diye sordu.

"İyice içerilerde bir yerlerde," dedi Farok. "Muad'Dib ile Chani, Kale'nin duvarlarının içinde göçebe hayatı yaşıyorlarmış. Muad'Dib halka sesleneceği zaman Büyük Salon'a gidiyormuş. Kabul salonları ve resmi toplantı odaları varmış; Kale'nin koca bir kanadını özel muhafızlarına ayırmış, ayrıca tören için ayrılmış yerler ve daha içerilerde bir haberleşme merkezi de varmış. Kalesinin altında, çok derinlerde bir oda olduğunu da duydum; orada güdük bir solucan besliyormuş... solucanın etrafı, onu zehirlemek için suyla dolu bir hendekle çevriliymiş. Muad'Dib geleceğe orada bakıyormuş."

Scytale, *Safsatalar ile gerçekler birbirine karışmış,* diye düşündü.

Farok, "Resmi hizmetkârları yanından ayrılmıyor," diye homurdandı. "Kâtipler, uşaklar, uşakların uşakları. Eskiden beri çok yakın olduğu, Stilgar gibi kişilerden başka hiç kimseye güvenmiyor."

"Sana güvenmiyor yani," dedi Scytale.

"Bence varlığımı unuttu," dedi Farok.

Scytale, "Binadan ayrılınca nasıl gelip gidiyor?" diye sordu.

"İç surlardan birindeki bir çıkıntının üstünde ufak bir topter pisti var," dedi Farok. "Muad'Dib oraya inerken, iniş kontrollerini başka birinin yapmasına izin vermiyormuş. İniş sırasında yapılacak en ufak hesap hatasının topteri sarp duvardan aşağı, Muad'Dib'e ait lanet olası bahçelerden birine düşüreceği söyleniyor."

Scytale başıyla onayladı. Bu muhtemelen doğruydu. İmparator'un kaldığı yere havadan ulaşım sağlayan pist oldukça emniyetli olsa gerekti. Atreideslerin de hepsi iyi pilotlardı.

"Muad'Dib *distrans* mesajlarını iletmek için insanları kullanıyor," dedi Farok. "İnsanın içine dalga çeviriciler yerleştirilmesi küçültücü bir şey. İnsan kendi sesinin hâkimi olmalı. Sesinin içinde bir başkasına ait gizli mesajlar taşımamalı."

Scytale omuz silkti. Bu zamanda artık tüm büyük güç odakları distrans kullanıyordu. Gönderici ile alıcı arasına nasıl bir engel yerleştirileceği asla bilinemezdi. Distrans, muazzam bir incelikle değiştirilebilecek doğal ses örneklerinin ustaca tahrifine dayandığı için siyasi kriptolojiyi güçleştiriyordu.

Farok, "Vergi memurları bile bu yöntemi kullanıyor," diye sızlandı. "Benim zamanımda, distrans mesajları sadece küçük hayvanlara yüklenirdi."

Scytale, *Ama gelir bilgileri gizli tutulmalı,* diye düşündü. *Halkın resmi servetin gerçek boyutunu öğrenmesi, kimbilir kaç hükümetin devrilmesine sebep oldu.*

Scytale, "Fremen dostları, Muad'Dib'in cihadı hakkında şimdi ne düşünüyor?" diye sordu. "İmparatorlarının tanrılaştırılmasına karşı çıkıyorlar mı?"

"Çoğu karşı çıkmayı aklından bile geçirmiyor," dedi Farok. "Cihadı eskiden benim gördüğüm gibi görüyorlar... birçoğu. Onlara göre cihat tuhaf deneyimler, maceralar, servet kaynağı. Yaşadığım bu berbat graben kulübesi," –Farok oturdukları geniş avluyu gösterdi– "altmış baharat lidasına mal

oldu. Yani doksan kontara! Eskiden bu bana akıl almaz bir servet gibi gelirdi." Başını iki yana salladı.

Geniş avlunun karşı tarafındaki kör genç, balisetiyle bir aşk şarkısı çalmaya başladı.

Scytale, *Doksan kontar ha,* diye düşündü. *Ne tuhaf. Büyük para elbette. Farok'un berbat kulübe dediği bu ev, başka birçok gezegende saray olarak görülür. Ama her şey göreceli... kontar bile. Farok baharat için kullanılan bu ağırlık biriminin kökenini biliyor mudur acaba? Bir buçuk kontarın bir deve yüküne tekabül ettiğini hiç düşünmüş müdür? Sanmam. Farok deve nedir bilmiyordur herhalde; Dünya'nın Altın Çağı'ndan da habersizdir.*

Farok, oğlunun balisetinden yükselen melodiyle tuhaf bir ahenk içinde konuşarak, "Billurbıçağım, on litrelik su halkalarım, babamdan kalma bir mızrağım, kahve takımım ve siyeçimdeki tüm anılardan daha eski, kırmızı camdan yapılma bir şişem vardı," dedi. "Topladığımız baharattan pay alırdım, ama param yoktu. Zengindim, ama bunun farkında değildim. İki karım vardı. Biri pek güzel değildi, ama onu severdim. Diğeriyse aptal ve dik kafalıydı, ama vücudu ve yüzü melek gibiydi. Fremen Naibi'ydim, solucanları sürerdim, o devlerin ve çölün efendisiydim."

Avlunun karşı tarafındaki genç daha hızlı çalmaya başladı.

"Bir sürü şeyi, düşünmeme gerek olmadan bilirdim," dedi Farok. "Çölümüzün çok altında su olduğunu, Küçük Yaradanların suyu orada hapsettiğini bilirdim. Atalarımın Şeyh Hulud'a bakireler kurban ettiğini bilirdim... Liet-Kynes bizi bundan vazgeçirdi. Bir solucanın ağzındaki mücevherleri görmüştüm. Ruhumun dört kapısı vardı ve hepsini de bilirdim."

Sustu; düşüncelere dalmıştı.

"Sonra o Atreides ile cadı annesi geldi," dedi Scytale.

"Evet, o Atreides geldi," dedi Farok. "Siyeçimizde, kendi aramızda *Usûl* dediğimiz kişi. Muad'Dib'imiz, mehdimiz! Cihat çağrısı yaptığında, ben 'Niye gidip orada savaşayım ki?

Orada akrabam yok,' diyenlerdendim. Ama gidenler oldu... gençler, dostlarım, çocukluk arkadaşlarım. Döndüklerinde, bu *kurtarıcı* Atreides'in özel güçlerinden, büyücülüğünden bahsetmeye başladılar. O düşmanımızla, Harkonnenlarla savaşmıştı. Gezegenimizi cennete dönüştürmeyi vaat eden Liet-Kynes, onu kutsamıştı. Bu Atreides'in dünyamızı ve evrenimizi değiştirmeye geldiği, geceleri altın rengi goncalar açtırabilecek bir adam olduğu söyleniyordu."

Farok ellerini kaldırdı ve avuçlarına baktı. "İnsanlar İlk Ay'ı gösterip 'O'nun ruhu orada,' diyorlardı. Bu yüzden Muad'Dib adını almıştı. Bütün bunlara ilk başta anlam verememiştim."

Ellerini indirip, avlunun diğer tarafındaki oğluna gözlerini dikti. "Kafamda düşünceler yoktu. Sadece kalbimde, midemde ve kasıklarımda düşünceler vardı."

Arka plandaki müziğin temposu bir kez daha hızlandı.

"Neden cihada katıldım, biliyor musun?" Yaşlı adam, Scytale'e sert gözlerle baktı. "Deniz diye bir şeyden bahsedildiğini duymuştum. Eğer yalnızca burada, kumullarımızın arasında yaşamışsan denize inanman zordur. Bizim denizimiz yok. Dune halkı asla deniz diye bir şey bilmezdi. Bizim rüzgârkapanlarımız vardı. Liet-Kynes'ın bize vaat ettiği büyük değişim için su biriktiriyorduk... Muad'Dib bu değişimi elinin bir hareketiyle gerçekleştirdi. Bir kanâtı, yani üstü açık kanal boyunca toprağın üstünde akan suyu hayal edebiliyordum. Bunu düşününce de, nehrin nasıl bir şey olduğunu kafamda canlandırabiliyordum. Ama denizi nasıl hayal edebilirdim ki?"

Farok başını kaldırıp, avlusunun yarı saydam kubbesine baktı; sanki uzayın derinliklerini, evreni görmeye çalışıyordu. "Deniz," diye fısıldadı. "Hayal edemeyeceğim kadar engin bir şeydi. Ama tanıdığım bazı insanlar bu mucizeyi gördüklerini söylüyordu. Yalan söylediklerini düşünüyordum, ama yine de emin olmalıydım. Cihat ordusuna yazılmamın sebebi işte buydu."

Delikanlı balisetiyle yüksek sesle son bir akor bastıktan sonra ritmi tuhaf bir şekilde dalgalanan yeni bir şarkıya başladı.

Scytale, "Peki denizini buldun mu?" diye sordu.

Farok susuyordu; Scytale yaşlı adamın kendisini duymadığını düşündü. Baliset müziği etraflarında gelgit gibi yükselip alçalıyordu. Farok'un solukları müziğin ritmiyle uyumluydu.

Farok nihayet, "Güneş batıyordu," dedi. "Eski zamanlardaki ressamların günbatımı tabloları gibiydi. Kırmızısı, cam şişemin rengiydi. Altın sarısı... ve mavi renkler de vardı. Enfeil denen gezegende, lejyonuma zafer kazandırdığım yerdeydim. Havası oldukça nemli bir dağ geçidinden geçmiştik. Öyle nemliydi ki, boğulacak gibi oluyordum. İşte orada, aşağıda arkadaşlarımın anlattığı şey, yani göz alabildiğine uzanan sular vardı. Aşağı indik. Denize girip su içtim. Tadı kötüydü; kustum. Ama o manzaradan büyülenmiştim; hâlâ da aynı şeyi hissediyorum."

Scytale, yaşlı Fremen'in duyduğu huşuyu paylaştığını fark etti.

Farok zemindeki karolara işlenmiş su yaratıklarına bakarak, "O denize daldım," dedi. "O denize dalan insanla... çıkan insan aynı değildi. Hiç yaşamadığım bir geçmişi hatırladığımı hissediyordum. Her şeyi ama her şeyi kabul edebilecek gözlerle etrafa bakındım. Denizde bir ceset gördüm... öldürdüğümüz savunmacılardan birinin cesediydi. Suyun kıyısında bir kütük, kocaman bir ağacın parçası vardı. Şimdi bile, gözlerimi kapayınca o kütüğü görebiliyorum. Bir ucu yanıp kararmıştı. Suyun içinde bir kumaş parçası, sarı bir paçavra vardı... yırtıktı, kirliydi. Bütün bunlara bakarken, orada olmalarının sebebini anladım. Onları görmem için oradaydılar."

Farok yavaşça dönüp Scytale'in gözlerinin içine baktı. "Evren tamamlanmış değildir, biliyorsun," dedi.

Scytale, *Geveze ama derin biri,* diye düşündü. "Seni epey etkilemiş," dedi.

"Sen Tleilaxlısın," dedi Farok. "Bir sürü deniz görmüşsündür. Ben sadece bir tane gördüm, ama denizler hakkındaki bilgim senden fazla."

Scytale tuhaf bir huzursuzluk hissediyordu.

"Kaosun Anası bir denizde doğmuştu," dedi Farok. "O denizden sırılsıklam çıktığımda, biraz ilerimde bir Vüzera Tefvid duruyordu. Denize girmemişti. Kumsalda öylece duruyordu... ıslak kumlarda... korkusunu paylaşan askerlerimle beraber. Kendisine men edilmiş bir şeyi öğrendiğimi bilen gözlerle beni izliyordu. Bir deniz canlısı haline gelmiştim ve onu korkutuyordum. Denize girince, cihadın etkisinden kurtulup iyileşmiştim; sanırım o da bunu görmüştü."

Scytale birden, hikâyenin bir yerinde müzik sesinin kesilmiş olduğunu fark etti. Balisetin ne zaman sustuğunu bilememek onu rahatsız etti.

Farok sanki anlattığı şeyle alakalıymış gibi devam etti: "Bütün kapılarda muhafızlar var. İmparator'un Kale'sine girmek imkânsız."

"Onun zayıf noktası da bu zaten," dedi Scytale.

Farok başını kaldırıp ona baktı.

Scytale, "İçeri girmenin bir yolu var," diye açıkladı. "Çoğu kişi, umuyoruz ki İmparator da bunlardan biridir, aksine inanıyor ki bu da bizim lehimize." Dudaklarını ovuştururken, büründüğü bu çehrenin ne kadar tuhaf olduğunu fark etti. Müzik sesinin kesilmiş olması onu kaygılandırıyordu. Farok'un oğlunun ilettiği mesaj sona mı ermişti? Bu şekilde yapılıyordu elbette: Mesaj müziğin içine sıkıştırılarak iletilmişti. Scytale'in sinir sistemine kaydedilmişti ve uygun zamanda, adrenal korteksine yerleştirilmiş distrans tarafından harekete geçirilmeyi bekliyordu. Mesaj bitmişse, o bilinmeyen sözler şu an Scytale'in içindeydi. Bilgiyle dolu bir kaptı o: Arrakis'teki komplonun her bir hücresi, her bir isim, her bir parola... tüm hayati bilgiler.

Bu bilgiler sayesinde Arrakis'e meydan okuyabilir, bir kumsolucanı yakalayabilir ve Muad'Dib'in hâkimiyet alanının dışında bir yerlerde melanj üretmeye başlayabilirlerdi. Baharat tekelini kırabilir, Muad'Dib'i mahvedebilirlerdi. Bu bilgilerle pek çok şey yapabilirlerdi.

"Kadın burada," dedi Farok. "Görmek ister misin?"

"Görmüştüm zaten," dedi Scytale. "Dikkatle incelemiştim. Şimdi nerede?"

Farok parmaklarını şaklattı.

Delikanlı eline rebabını alıp, yay ile çalmaya başladı. Tellerden hüzünlü semuta müziği yayıldı. Müzisyenin ardındaki kapıdan mavi cüppeli genç bir kadın çıktı; sanki müzik onu çekiyordu. Uyuşturucu aldığı, masmavi İbad gözlerinin donukluğundan belliydi. Baharat bağımlısı bir Fremen iken, şimdi de dışdünyalılara özgü bir bağımlılığa kapılmıştı. Farkındalığı semutanın derinliklerine gömülmüş, bir yerlerde kaybolmuştu; müziğin verdiği esriklikle salınıyordu.

"Otheym'in kızı," dedi Farok. "Oğlum onu uyuşturucuya alıştırdı. Böylece körlüğüne rağmen Halk'tan bir kadınla evlenebilmeyi umuyordu. Ama gördüğün gibi, umduğunu bulamadı. Kızı semuta aldı, oğlum değil."

Scytale, "Babası biliyor mu?" diye sordu.

"Kadının kendisi bile bilmiyor," dedi Farok. "Buraya her gelişinde oğlum onun zihnine sahte anılar yerleştiriyor. Oğluma âşık olduğunu sanıyor, ailesi de buna inanıyor. Ona kızıyorlar, çünkü ne de olsa oğlum kör; ama yine de karşı çıkmıyorlar tabii."

Müzik sesi kesildi.

Müzisyenin bir el hareketi üzerine genç kadın onun yanına oturdu ve başını eğerek, delikanlının fısıldadığı sözleri dinlemeye başladı.

Farok, "O kadını ne yapacaksın?" diye sordu.

Scytale avluyu bir kez daha inceledi. "Evde başka kim var?" diye sordu.

"Hepimiz buradayız işte," dedi Farok. "O kadını ne yapacağını söylemedin. Oğlum bilmek istiyor."

Scytale yanıt verecekmiş gibi sağ elini uzattı. Cüppesinin yeninden fırlayan parlak iğne, Farok'un boynuna saplandı. Farok ne çığlık atabildi ne de hareket edebildi. Bir dakika sonra ölecekti, ama şimdilik kımıldamadan duruyordu; oktaki zehir onu felç etmişti.

Scytale yavaşça ayağa kalkıp kör müzisyenin yanına gitti. Ok saplandığında, delikanlı hâlâ genç kadına bir şeyler fısıldıyordu.

Scytale genç kadını kolundan tutup yavaşça ayağa kaldırdı. Kadın kendisine bakmadan önce görünüşünü değiştirdi. Kadın ayağa kalkınca ona döndü.

"Ne var Farok?" diye sordu.

"Oğlum yorgun, dinlenmesi gerek," dedi Scytale. "Gel. Arkadan çıkalım."

"Ne güzel konuşuyorduk," dedi kadın. "Onu Tleilax gözleri almaya ikna ettim galiba. Böylece tekrar gerçek bir erkek olacak."

Scytale, kadını bir odaya sokarken, "Ben kaç kere söyledim," dedi.

Sesi yüz hatlarına tamamen uyuyordu; kendisiyle gurur duydu. Bu kesinlikle şimdiye kadar ölmüş olması gereken yaşlı Fremen'in sesiydi.

Scytale iç geçirdi. İşini görürken kurbanlarına sempati duymuştu; hem giriştikleri işin tehlikeli olduğunu biliyorlardı. Şimdi de bu genç kadına bir şans tanımalıydı.

İmparatorluklar doğarken amaçsızlıktan mustarip değildir. Ama kökleştiklerinde hedefleri kaybolur ve yerini anlamsızlaşmış ritüeller alır.

–PRENSES IRULAN
"Muad'Dib'in Sözleri"

Alia, İmparatorluk Konseyi'nin bu toplantısının kötü geçeceğini seziyordu. Irulan'ın Chani'ye bakmamasından, Stilgar'ın huzursuzca kâğıtlarını karıştırmasından, Paul'ün Vüzera Korba'ya çatık kaşlarla bakmasından anlıyordu bunu... ihtilafın güçlendiğini, enerji topladığını hissediyordu.

Altın Konsey masasının ucuna oturdu; böylece balkon pencerelerinden dışarıya, ikindinin tozlu ışığına bakabilecekti.

O içeri girerken susmuş olan Korba, Paul'e hitaben konuşmaya devam etti: "Demek istediğim şu Lordum: Artık eskisi kadar çok tanrı yok."

Alia kahkahayı bastı; gülerken başını geriye atınca, aba cüppesinin siyah kukuletası başından düştü ve yüzü ortaya çıktı. Masmavi "baharat gözlerine", annesinin oval yüzüne, tunç rengi saça, küçük bir burna, müşfik ifadeli geniş bir ağza sahipti.

Korba'nın yanakları neredeyse turuncu cüppesinin rengine büründü. Alia'ya ateş saçan gözlerle baktı. Mitolojideki kel, öfkeli cücelerden biri gibi görünüyordu.

Sert bir sesle, "Ağabeyiniz hakkında neler söyleniyor, biliyor musunuz?" dedi.

Alia, "Siz Vüzeralar hakkında neler söylendiğini biliyorum," diye karşılık verdi. "Kutsal filan değilsiniz; Tanrı'nın casuslarısınız, o kadar."

Korba destek beklercesine Paul'e bakarak, "Bizler Muad'Dib'in fermanıyla görevlendirildik ki O, halkının samimiyetini bilir ve halkı da O'nun samimiyetini bilir," dedi.

"Casussunuz," dedi Alia.

Korba dudaklarını büzüp sustu; alınmıştı.

Paul, Korba'nın üstüne gitmesinin sebebini merak ederek kız kardeşine baktı. Birden Alia'nın artık kadınlığa geçtiğini, gençliğin ilk ateşli masumiyetiyle güzelleştiğini fark etti. Bunu daha önce fark etmemiş olmasına şaşırdı. Alia on beş yaşındaydı... on altısına girmesine az kalmıştı; çocuksuz bir Rahibe Ana, bakire bir rahibe, batıl inançlı kitleler için korkuyla karışık saygı duyulacak biriydi... Bıçağın Azizesi Alia'ydı.

"Kız kardeşin münasebetsizlik yapmak için yanlış yer ve zaman seçti," dedi Irulan.

Paul onu duymazdan gelip, Korba'ya başıyla işaret etti. "Meydan hacılarla dolu. Git ve onlara dua ettir."

"Ama onlar *sizi* bekliyorlar Lordum," dedi Korba.

"Türbanını tak," dedi Paul. "O mesafeden anlamazlar."

Irulan odadaki varlığının göz ardı edilmesine sinirlenmişti; Korba'nın emre itaat etmek üzere ayağa kalkmasını izledi. Birden, yaptığı şeyleri Edric'in Alia'dan gizleyemeyeceği korkusuna kapıldı. *Muad'Dib'in kız kardeşi hakkında ne biliyoruz ki?* diye düşündü.

Ellerini kucağında sıkı sıkıya kenetlemiş olan Chani masanın diğer tarafında, Paul'ün Devlet Bakanı sıfatıyla oturan amcası Stilgar'a baktı. *Bu yaşlı Fremen Naibi çöl siyeçindeki o eski, çok daha basit hayatı özlüyor mu acaba?* diye merak etti. Siyah saçlı Stilgar'ın şakaklarına kır düşmüş olduğunu, ama kalın kaşlarının altındaki gözlerinin hâlâ keskin olduğunu fark etti. Vahşi bir kartalın gözleriydi bunlar; Stilgar'ın sakalında da hâlâ damıtıcı-giysi giydiği zamanlardan kalma toplayıcı-tüp izleri vardı.

Chani'nin bakışlarından rahatsız olan Stilgar etrafına,

Konsey Salonu'na bakındı. Gözü balkon penceresine ve dışarıda dikilen Korba'ya ilişti. Kutsama duası için kollarını uzatmış, dimdik duran Korba'nın arkasındaki pencereye vuran ikindi güneşi, kızıl bir hale oluşturuyordu. Stilgar bir an o Saray Vüzerası'nı yanan bir çemberde çarmıha gerilmiş olarak gördü. Korba kollarını indirince illüzyon bozuldu, ama Stilgar o görüntünün etkisinden bir süre kurtulamadı. Kabul Salonu'nda bekleyen dalkavuk ricacıları ve Muad'Dib'in tahtının etrafını sarmış bütün o iğrenç ihtişamı düşününce sinirlendi.

İnsan, İmparator ile toplantıya girince, onun bir kusurunu görmek, hatasını bulmak istiyor, diye düşündü. Bu kâfirce bir düşünceydi belki, ama Stilgar bunu yine de istiyordu.

Korba geri dönerken kapıyı açınca dışarıdaki kalabalığın uğultusu içeri doldu. Kapı onun arkasından mühürlerine yerleştiğinde uğultu anında kesildi.

Paul gözlerini Vüzera'dan ayırmıyordu. Korba, Paul'ün solundaki yerine oturdu; esmer yüzü sakindi, gözleri fanatizmle parlıyordu. Dinsel güce sahip olmaktan hoşlanmıştı.

"Ruhsal varlığa dua edildi," dedi.

"Tanrı'ya şükür," dedi Alia.

Korba'nın dudakları bembeyaz kesildi.

Paul bir kez daha kız kardeşini süzüp, onun böyle davranmasının sebebini merak etti. *Masumiyeti bir dalavereyi gizliyor,* diye düşündü. Kız kardeşi de kendisiyle aynı Bene Gesserit dölleme programının bir ürünüydü. Kuisatz Haderah genleri ona ne vermişti? Aralarında hep gizemli bir fark olmuştu: Alia ana rahminde bir embriyo iken, annesi ham melanj zehri içmiş ve sağ kalmayı başarmıştı. Anne ile doğmamış kızı aynı anda Rahibe Ana olmuşlardı; ama bu eşzamanlılık, özdeşlik sağlamıyordu.

Alia o deneyimle ilgili olarak, ana rahminde korkunç bir şekilde uyanıp bilinçlendiğini ve belleğine annesinin özümsemekte olduğu sayısız diğer hayatın dolduğunu söylemişti.

"Annem ve tüm diğerleri oldum," demişti. "Henüz biçimlenmemiş ve doğmamış olmama karşın bir anda yaşlı bir kadına dönüştüm."

Alia, Paul'ün kendisi hakkında düşündüğünü sezince ona gülümsedi; Paul'ün yüz ifadesi yumuşadı. *Korba ile alay etmemek mümkün değil ki,* diye düşündü. *Rahibe dönüşen bir Ölüm Komandosu'ndan daha komik bir şey var mıdır?*

Stilgar önündeki belgelere tık tık vurdu. "Lordum, izninizle konuşmamız gereken acil ve önemli meseleler var," dedi.

Paul, "Tupile Antlaşması mı?" diye sordu.

"Lonca, Tupile İttifakı'nın tam konumunu öğrenmeden bu anlaşmayı imzalamamızda ısrarlı," dedi Stilgar. "Bazı Landsraad delegeleri de onları destekliyor."

Irulan, "Ne tür baskılar uyguladın?" diye sordu.

"İmparator'umun bu girişim için belirlediği baskıları," dedi Stilgar. Verdiği soğuk ve resmi karşılıkla, Prenses Zevce'den hiç hazzetmediğini belli ediyordu.

"Lordum ve kocam," diyerek Paul'e dönen Irulan, onu varlığını kabullenmeye zorladı.

Paul, *Sahip olduğu unvanları Chani'nin önünde böyle sıralaması acizliğini gösteriyor,* diye düşündü. Böyle anlarda Stilgar'ın antipatisini paylaşsa da, Irulan'a duyduğu sempati baskın çıkıyordu. Sonuçta Irulan, Bene Gesseritlerin piyonundan başka neydi?

"Evet?" dedi Paul.

Irulan ona bakıyordu. "Melanjlarını keserseniz..."

Chani başını iki yana sallayarak, buna katılmadığını belirtti.

"İhtiyatlı olmalıyız," dedi Paul. "Tupile hâlâ, mağlup olan Büyük Hanedanların son sığınağı. Orası bütün kullarımız için son çare, son kaçış yeri olma özelliğini koruyor. Sığınağı açığa çıkarmak, orayı emniyetsiz hale getirecektir."

Stilgar, "İnsanları saklayabiliyorlarsa, başka şeyleri de sak-

layabilirler," diye gürledi. "Bir orduyu veya belki de melanj üretimine başla..."

"İnsanları köşeye sıkıştırmamalısınız," dedi Alia. "İsyan etmelerini istemiyorsanız." Ne yazık ki, tam da öngördüğü şekilde, bu tartışmanın içine çekilmişti.

"Demek on yıldır boşuna uzlaşmaya çabalamışız," dedi Irulan.

"Ağabeyim hiçbir şeyi boşuna yapmaz," dedi Alia.

Irulan eline bir kalem aldı; kalemi öyle sıktı ki, parmak eklemleri bembeyaz kesildi. Paul onun Bene Gesserit yöntemiyle kendini sakinleştirmeye çalıştığını gördü: Irulan'ın bakışları içedönükleşmiş, derin nefes almaya başlamıştı. Paul onun içinden tekrarladığı duayı duyabiliyordu sanki. Irulan bir süre sonra konuştu: "Elimize ne geçti peki?"

"Lonca'nın dengesini bozduk," dedi Chani.

"Düşmanlarımızla açıkça çarpışmaktan kaçınmak istiyoruz," dedi Alia. "Onları öldürmek gibi bir niyetimiz yok. Atreidesler adına yeterince kasaplık yapılıyor zaten."

Paul, *Demek o da aynı şeyi hissediyor,* diye düşündü. Dinginlik ile kaos arasında gidip gelen bu esrik, kavgacı, putperest evrene karşı ikisinin de zorlayıcı bir sorumluluk duyması garipti. Paul, *Onları kendilerinden korumamız mı gerekiyor?* diye merak etti. *Her şeyleri boş... boş yaşıyor, boş konuşuyorlar. Benden çok fazla şey bekliyorlar.* Genzini temizleme ihtiyacı duyuyordu. Ömrünün daha ne kadarını yitirecekti? Kaç oğul, kaç düş daha yitirecekti? Görüsünün haber verdiği bedele değer miydi? Uzak bir gelecekte yaşayanlara kim soracak, kim onlara, "Muad'Dib olmasaydı siz de burada olmazdınız," diyecekti?

"Melanjlarını kesmek çözüm değil," dedi Chani. "Bunu yaparsak, Lonca seyrüsefercileri uzay-zamanı göremez olur. Senin Bene Gesserit rahibelerin de gerçeği anlama yeteneğini yitirir. Bazı insanlar vaktinden önce ölebilir. İletişim sekteye uğrar; bütün bunlar için kim suçlanır sence?"

"İşlerin o noktaya gelmesine izin vermezler," dedi Irulan.

Chani, "Öyle mi dersin?" diye sordu. "Neden izin vermesinler ki? Lonca'yı kim suçlar? Melanjsız aciz kaldıklarını herkes görür."

"Antlaşmayı şimdiki haliyle imzalayacağız," dedi Paul.

Stilgar ellerine bakarak, "Lordum, aklımıza gelen bir soru var," dedi.

Paul, yaşlı Fremen'e tamamen odaklanarak, "Nedir?" diye sordu.

"Sizin bazı... özel güçleriniz var," dedi Stilgar. "Lonca söylemese bile, siz İttifak'ın yerini bulamaz mısınız?"

Paul *Özel güçler ha!* diye düşündü. Stilgar açıkça, *Siz geleceği görebiliyorsunuz. Gelecekte Tupile'ye giden bir yol bulamaz mısınız?* diyemiyordu.

Paul başını eğip masanın altın yüzeyine baktı. Hep aynı sorunu yaşıyordu: Açıklanamaz bir şeyin sınırlarını nasıl anlatabilirdi ki? Her gücün doğal kaderi olan bölünüp parçalanmadan bahsetmeli miydi? Baharatın etkisiyle geleceği görmemiş birine, lokalize zaman-mekânın, kişisel imge vektörlerinin veya bunlarla ilişkili algıların bulunmadığı bir farkındalık türünü nasıl açıklayabilirdi ki?

Alia'ya bakınca, onun dikkatinin Irulan'ın üzerinde olduğunu gördü. Alia, Paul'ün baktığını hissedince ona dönüp başıyla Irulan'ı gösterdi. Ahhh, evet: Verdikleri her yanıt, Irulan'ın Bene Gesseritlere verdiği özel raporlara dahil olacaktı. Bene Gesseritler, Kuisatz Haderah'larını anlamaya çalışmaktan hiç vazgeçmiyordu.

Ama Stilgar bir cevabı hak ediyordu. Irulan da.

"Meseleyi derinden kavramamış kişiler, geleceği görmeyi bir doğa kanununa itaat etmek olarak görmeye çalışır," dedi Paul. Masanın üstünde avuçlarını birleştirdi. "Ama bunun Tanrı'nın bizimle konuşması olduğunu, geleceği görebilmenin insanın varlığıyla uyumlu bir eylem olduğunu söylemek de bir o kadar doğrudur. Yani bir başka deyişle, öngörü şim-

diki zamanın dalgalanmasının doğal bir sonucudur. Doğanın biçimine bürünür. Ama böyle güçler, hedef ve amaçları önceden ortaya koyan bir tavırla kullanılamaz. Akıntıya kapılmış bir dal parçası, nereye sürüklendiğini bilir mi? Kehanetlerde sebep sonuç ilişkisi yoktur. Sebepler aktarım ve kavşak ortamları, akıntıların buluştuğu yerlerdir. Geleceği görmeyi kabullenmek, varlığınızı mantığa aykırı kavramlarla doldurmaktır. Dolayısıyla da akli bilinciniz bunları reddeder. Reddettiğinde, akıl sürecin bir parçasına dönüşüp size boyun eğer."

Stilgar, "Yani yapamaz mısınız?" diye sordu.

Paul, Irulan'a hitaben, "Tupile'yi kâhin gözümle ararsam, bu Tupile'nin gizlenmesine yol açabilir," dedi.

Irulan, "Kaos!" diye itiraz etti. "Tutarlı... bir... tarafı yok."

"Kehanet gücünün doğa kanunlarına itaat etmediğini söylemiştim," dedi Paul.

Irulan, "Yani özel güçlerinizle yapabileceğiniz ya da görebileceğiniz şeyler sınırlı mı?" diye sordu.

Paul yanıt veremeden Alia konuştu: "Sevgili Irulan, kehanet gücünün sınırı yoktur. Tutarsızlık mı demiştin? Tutarlılık, evrenin olmazsa olmaz bir unsuru değildir ki."

"Ama o dedi ki..."

"Ağabeyim sınırsız bir şeyin sınırlarını sana nasıl tam olarak açıklayabilir ki? Sınırlar aklın ötesindedir."

Paul, *Alia hınzırlık yapıyor,* diye düşündü. Alia belirgin sınırlara dayandırılan değerlere tamamen bağlı, dikkatli bir bilince sahip Irulan'ı ürkütecek laflar etmişti. Paul, Korba'ya baktığında, onun dinsel bir saygıyla oturduğunu gördü... *Ruhuyla dinliyor,* diye düşündü. Bu konuşmalar Vüzera'nın ne işine yarayacaktı ki? Dinsel gizemleri mi artıracaktı? Yoksa Korba bu duyduklarını insanlarda huşu uyandırmakta mı kullanacaktı? Şüphesiz evet.

Stilgar, "Yani antlaşmanın şimdiki halini imzalayacak mısınız?" diye sordu.

Paul gülümsedi. Stilgar kehanet konusunu kapamıştı. Stilgar gerçeği keşfetmekle değil, yalnızca zafer kazanmakla ilgilenirdi. Onun evreninde üç temel şey vardı: barış, adalet ve sağlam bir para birimi. Somut ve gerçek bir şey istiyordu... bir barış antlaşmasının imzalanmasını istiyordu.

"İmzalayacağım," dedi Paul.

Stilgar eline bir başka dosya aldı. "Ix Sektörü'ndeki saha kumandanlarımız son raporlarında anayasa için tahriklerde bulunulduğundan bahsettiler." Yaşlı Fremen, Chani'ye göz attı; Chani omuz silkti.

Gözlerini kapayıp ellerini alnına bastırarak konuşulanları hafızasına kaydeden Irulan, gözlerini açıp Paul'ü dikkatle inceledi.

"Ix Konfederasyonu boyun eğmeyi kabul ediyor," dedi Stilgar; "ama delegeleri ödeyecekleri İmparatorluk Vergisi'nin miktarı konusunda..."

"İmparator olarak irademe yasal bir sınır çizmek istiyorlar," dedi Paul. "Beni kim yönetecekmiş peki? Landsraad mı, CHOAM mı?"

Stilgar önündeki dosyadan, instroy kâğıdına yazılmış bir mesaj çıkardı. "CHOAM azınlığının bir toplantısına katılan bir ajanımız, alınan kararları içeren şu mesajı gönderdi." Şifreli metni çözerek, monoton bir sesle okudu: "İmparator'un iktidar tekeli kurma çabası engellenmelidir. O Atreides hakkındaki gerçekleri açıklamalıyız; Landsraad kanunları, dinsel onay ve bürokrasinin üçlü düzmecesi ardında nasıl dolap çevirdiğini anlatmalıyız." Mesajı dosyaya geri koydu.

Chani, "Bir anayasa," diye mırıldandı.

Paul, ona ve ardından tekrar Stilgar'a baktı. *Cihat tökezliyor,* diye düşündü. *Ama benim için artık çok geç.* Bu düşünce gerilmesine yol açtı. Gelecekteki cihadı kehanet hayallerinde görmeye başladığı ilk zamanlarda hissettiği dehşet ve tiksintiyi anımsadı. Şimdi ise daha da dehşet verici hayaller biliyordu. Şiddeti bizzat yaşamıştı. Mistik güçle dolmuş Fremenle-

rinin din savaşında karşılarına çıkan her şeyi ezip geçtiğini görmüştü. Cihat yeni bir perspektif kazanmıştı. Eninde sonunda bitecekti elbette, sonsuzlukla kıyaslandığında kısacık bir kargaşa dönemiydi; ama onun ötesinde, şimdiye kadar yaşanmış her şeyden daha dehşet verici olaylar yatıyordu.

Paul, *Bütün bunlar benim adıma yapıldı ve yapılacak,* diye düşündü.

"Belki de onlara *göstermelik* bir anayasa verebiliriz," dedi Chani. "Uygulanması şart değil."

Irulan, "Hilekârlık devlet yönetiminin araçlarından biridir," diye onayladı.

"Gücün sınırları vardır; bir anayasaya umut bağlayan herkes bunu er geç öğrenir," dedi Paul.

Korba oturduğu yerde doğruldu. "Lordum?"

"Evet?" Paul, *İşte hayali bir hukuk kaidesine içten içe sıcak bakabilecek biri!* diye düşündü.

"Dinsel bir anayasayla başlayabiliriz," dedi Korba; "iman-

lılar için..."

Paul, "Hayır!" diyerek onun sözünü kesti. "Bu bir kararname olacak. Bunu kaydediyor musun Irulan?"

Irulan soğuk bir sesle, "Evet Lordum," dedi; Paul'ün ona dayattığı hizmetkâr rolünden hoşlanmadığı buz gibi sesinden anlaşılıyordu.

"Anayasalar eninde sonunda mutlak tiranlığa dönüşür," dedi Paul. "Onlar ezici olabilecek kadar organize olmuş güçlerdir. Anayasa harekete geçirilmiş toplumsal güçtür ve vicdanı yoktur. Ayrım gözetmeksizin herkesi ezebilir, insanlık onurunu ve bireyselliği ayaklar altına alabilir. Kararsız bir denge noktasına sahiptir ve sınırları yoktur. Ama benim var. Halkımı korumak adına, bir anayasa hazırlanmasına izin vermiyorum. Kararname, günün tarihi, vs. vs."

Stilgar, "Ixlilerin vergi konusundaki itirazı ne olacak Lordum?" diye sordu.

Paul gözlerini Korba'nın düşünceli, öfkeli yüzünden ya-

vaşça ayırıp Stilgar'a bakarak, "Bir önerin var mı Stil?" diye sordu.

"Vergilerin kontrolü bizde olmalı Efendimiz."

"Tupile Antlaşması'nı imzalamam karşılığında Lonca'dan istediğim bedel, Ix Konfederasyonu'ndan vergi almam olacak," dedi Paul. "Konfederasyon, Lonca'nın nakliyat hizmeti olmadan ticaret yapamaz. Vergi ödemek zorundalar."

"Çok güzel Lordum." Stilgar başka bir dosya çıkarıp genzini temizledi. "Vüzeraların Salusa Secundus raporu. Irulan'ın babası, lejyonuna çıkarma harekâtı tatbikatı yaptırıyormuş."

Irulan sol avcuna, sanki çok ilginç bir şey görmüş gibi bakıyordu. Boynunda bir damar seğirdi.

Paul, "Irulan, babanın lejyonunun sadece oyuncak olduğunda ısrarlı mısın?" diye sordu.

Irulan, "Tek bir lejyonla ne yapabilir ki?" diye sordu. Gözlerini kısarak Paul'e baktı.

"Kendini öldürtebilir," dedi Chani.

Paul başıyla onayladı. "Sonra da ben suçlanırım."

"Bunu öğrendiklerinde hemen saldırıya geçecek birkaç Cihat kumandanı tanıyorum," dedi Alia.

Irulan, "Ama babamın elindeki tek polis gücü o lejyon!" diye itiraz etti.

"O halde çıkarma harekâtı tatbikatı yaptırmasına gerek yok," dedi Paul. "Babana göndereceğin bir sonraki kısa notunda, kendisinin konumunun hassaslığına dair görüşlerimi belirten samimi ve açık ifadeler de olmasını öneririm."

Irulan gözlerini indirdi. "Peki Lordum. Umarım bu konu burada kapanır. Babam öldürülürse, iyi bir şehit olur."

"Hımmmmm," dedi Paul. "Kız kardeşim benden izinsiz o kumandanlara haber yollamaz."

"Babama yapılacak bir saldırı, bariz askeri tehlikeler dışında riskler de taşıyabilir," dedi Irulan. "Halk onun hükümdarlığını nostaljiyle anmaya başladı."

Chani, Fremen ağzıyla, ölümcül bir ciddiyetle, "Bir gün fazla ileri gideceksin," dedi.

Paul, "Yeter!" diye emretti.

Irulan'ın bu nostalji hissine dair açıklamasını düşündü... ah, evet! Bunda doğruluk payı vardı. Irulan değerini bir kez daha kanıtlamıştı.

Stilgar bir başka dosya çıkararak, "Bene Gesseritlerden resmi bir rica geldi," dedi. "Sizinle soyunuzun devamı hakkında görüşmek istiyorlar."

Chani dosyaya, orada ölümcül bir tuzak varmış gibi ters ters baktı.

"Rahibeler Birliği'ni her zamanki bahanelerle başımızdan sav," dedi Paul.

Irulan sert bir sesle, "Bunu yapmak zorunda mıyız?" diye sordu.

"Belki de... bunu konuşmamızın zamanı geldi," dedi Chani.

Paul başını sertçe iki yana salladı. Bunun ödeyip ödememeye henüz karar vermediği bir bedelin parçası olduğunu bilemezlerdi.

Ama Chani vazgeçmedi. "Doğduğum yere, Tabr Siyeçi'ndeki dua duvarına gittim," dedi. "Kendimi doktorlara teslim ettim. Çölde diz çöküp düşüncelerimi kumun derinliklerine, Şeyh Huludlara gönderdim. Ama..." Omuz silkti. "... hiçbiri işe yaramadı."

Paul, *Hem bilim hem de batıl inançlar onu hayal kırıklığına uğrattı,* diye düşündü. *Atreides Hanedanı'na bir veliaht doğurmasının nelere yol açacağını anlatmamakla ben de mi onu hayal kırıklığına uğrattım?* Başını kaldırıp baktığında, Alia'nın gözlerinde de acıma ifadesi gördü. Kız kardeşinin üzüldüğü düşüncesi ona itici geldi. Yoksa Alia da mı o korkunç geleceği görmüştü?

Irulan, Bene Gesseritlerin yağcı ikna edicilikle dolu ses tonunu kullanarak, "Lordum, bir veliahtı olmadığı sürece imparatorluğunun tehlikede olduğunu biliyordur herhalde," dedi. "Böyle şeyleri konuşmak elbette ki kolay değil, ama

açıkça konuşulmalı. Bir İmparator sadece insan değildir. İmparatorluğunun yönetici figürüdür. Veliahtı olmadan ölürse, mutlaka iç savaş çıkar. Halkınızı seviyorsunuz; iç savaş çıkmasını istemezsiniz, değil mi?"

Paul kendini masadan geri iterek ayağa kalkıp, sert adımlarla balkon pencerelerine yürüdü. Şehirden yükselen dumanlar rüzgârda savruluyordu. Giderek kararan gökyüzünün gümüşi mavisi, akşamları Kalkan Duvarı'ndan gelen toz yağmuruyla biraz solmuştu. Paul güneye, kuzey topraklarını coriolis rüzgârından koruyan sarp kayalıklara bakarken, kendi iç huzurunu koruyacak böyle bir kalkan bulamamasının sebebini merak etti.

Arkasındaki Konsey üyeleri sessizce oturmuş bekliyordu; öfkeden patlamaya çok yaklaştığının farkındaydılar.

Paul zamanın hızla üstüne hücum ettiğini hissediyordu. Yeni bir geleceği şekillendirebileceği birçok hassas dengenin huzuruna kavuşmaya çalıştı.

Bırak git... bırak git... bırak git, diye düşündü. Yanına sadece Chani'yi alıp Tupile'ye kaçsa, oraya sığınsa ne olurdu? Ama şöhreti sürerdi. Cihat, çevresinde hareket edeceği yeni ve çok daha korkunç merkezler bulurdu. Üstelik bunun için de onu suçlarlardı. Birden korkuya kapıldı; yeni bir şeye uzanırken en değerli şeyleri elinden düşürmekten, çıkaracağı en hafif sesin bile evreni yıkıp parçalamasından, bu parçaların onun ulaşamayacağı kadar uzaklara dağılmasından korktu.

Aşağıdaki meydana yeşilli beyazlı hac kıyafetleri içinde bir hacı grubu girmişti. Hızlı adımlarla yürüyen Arrakeenli rehberi kıvrılan bir yılan gibi takip ediyorlardı. Bu görüntü Paul'e Kabul Salonu'nun daha şimdiden ricacılarla dolduğunu anımsattı. Hacılar! Evlerini terk edip yollara düşmeleri, Paul'ün imparatorluğu için iğrenç bir gelir kaynağı haline gelmişti. Hac, uzay yollarını dindar berduşlarla dolduruyordu. Buraya gelip duruyorlardı.

Paul, *Bütün bunlara nasıl sebep oldum?* diye kendine sordu.

Aslında her şey kendiliğinden başlamıştı elbette. Bu kısa spazmı başlatabilmek için yüzyıllarca çalışmış genlerde vardı bu.

Halk en derin dinsel güdülerinin etkisiyle, öldükten sonra dirilme umuduyla buraya akın ediyordu. Hac yolculukları burada, "Arrakis'te, yeniden doğum yerinde, ölünecek yerde" son buluyordu.

Bazı art niyetli yaşlı Fremenler, İmparator'un hacıları suları için istediğini söylüyordu.

Paul, *Hacılar aslında neyin peşinde?* diye merak etti. Kutsal bir yeri ziyarete geldiklerini söylüyorlardı. Ama evrende bir cennet kaynağı, ruhlar için bir Tupile olmadığını biliyorlardı herhalde. Arrakis için, tüm sırların açıklandığı bilinmeyenler gezegeni diyorlardı. Burası, yaşadıkları evrenle sonraki evren arasındaki bir köprüydü. İşin korkutucu yanı, hacıların buradan tatmin olmuş halde ayrılmalarıydı.

Paul, *Burada ne buluyorlar acaba?* diye kendine sordu.

Hacılar dinsel vecde kapılınca çoğunlukla sokaklara dökülüyor, tuhaf çığlıklar atıyor, şehri sanki kocaman bir kuşhaneye çeviriyorlardı. Fremenlerin onlara "göçmen kuşlar" demesi boşuna değildi. Burada ölen hacılara da "kanatlı ruhlar" diyorlardı.

Paul iç geçirdi; lejyonlarının ele geçirdiği her gezegen, nasıl da yeni hacıların türemesine yol açıyordu. "Muad'Dib'e barış getirdiği için şükranlarını sunmaya" geliyorlardı.

Paul, *Her yerde barış var,* diye düşündü. *Her yerde huzur var; bir tek... Muad'Dib'in yüreğinde yok.*

Benliğinin bir kısmının karanlık, buz gibi bir sonsuzluğun içinde yattığını hissediyordu. Sahip olduğu kehanet gücü, tüm insanların zihnindeki evren imgesini değiştirmişti. Güvenli kozmosu sarsmış, güvenliğin yerine Cihat'ını getirmişti. İnsanların bildiği evreni hem fiziksel hem de düşünsel açıdan yenmiş, geleceği onlardan çok daha iyi görmüştü; ama bu evreni hâlâ tamamen ele geçiremediğine emindi.

Suyla dolu bir cennete dönüştürülmesini emrettiği bu çöl gezegeni, ayaklarının altındaki bu gezegen canlıydı. Tıpkı insanlar gibi nabzı atıyordu. Paul ile savaşıyor, onun hükümranlığına direniyor, emirlerine uymamak için elinden geleni yapıyordu...

Paul elinin içinde bir başkasının elini hissetti. Başını çevirince Chani'nin kendisine kaygıyla bakmakta olduğunu gördü. Chani'nin gözleri onu içine çekiyordu. Chani, "Lütfen aşkım, ruh-benliğinle savaşmamalısın," diye fısıldadı. Elinden akan duygu seli, Paul'ün içine dolup onu yüzeye çıkardı.

Paul, "Sihaya," diye fısıldadı.

Chani alçak sesle, "Yakında çöle gitmeliyiz," dedi.

Paul onun elini sıktıktan sonra bıraktı ve masaya geri döndü, ama oturmadı.

Chani kendi koltuğuna oturdu.

Irulan, Stilgar'ın önündeki dosyalara bakıyordu; dudaklarını sımsıkı bastırmış, ağzı incecik bir çizgi halini almıştı.

"Irulan, İmparatorluk veliahtının annesinin kendisi olmasını teklif ediyor," dedi Paul. Önce Chani'ye, sonra tekrar Irulan'a baktı; Irulan onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu. "Beni sevmediğini hepimiz biliyoruz."

Irulan donup kaldı.

"Yaptığı önerinin siyasi gerekçelerini biliyorum," dedi Paul. "Ama beni asıl ilgilendiren şey insani gerekçeler. Prenses'in Bene Gesseritlerin emrinde olmadığını, bunu kişisel güç arzusundan dolayı istemediğini bilsem, tepkim belki çok farklı olabilirdi. Ama bu şartlar altında, teklifini reddediyorum."

Irulan derin, titrek bir nefes aldı.

Paul yerine otururken, Irulan'ın kontrolünü bu kadar yitirmesine ilk kez tanık olduğunu düşündü. Ona doğru eğilip, "Irulan, gerçekten çok üzgünüm," dedi.

Irulan başını kaldırdı; gözleri ateş saçıyordu. "Bana acımanı istemiyorum!" diye fısıldadı. Sonra Stilgar'a döndü: "Başka acil ve önemli meseleler var mı?"

Stilgar bakışlarını Paul'den ayırmadan, "Bir şey daha var Lordum," dedi. "Lonca burada, Arrakis'te resmi elçilik açma önerisini yineledi."

Korba, "Şu uzayın derinliklerinde gezinenlerden birini mi göndereceklermiş?" diye sordu; bağnazlığından kaynaklanan bir tiksintiye kapıldığı sesinden belli oluyordu.

"Muhtemelen," dedi Stilgar.

Korba, "Bu meseleyi çok iyi düşünmek gerek Lordum," diye uyardı. "Naibler Meclisi burada, Arrakis'te gerçek bir Lonca temsilcisinin bulunmasından hoşlanmaz. Onlar dokundukları toprağı bile kirletiyorlar."

"Onlar tanklarında yaşadıklarından toprağa filan dokunamaz," dedi Paul; sinirlendiğini ses tonuyla belli etmişti.

"Naibler bu meseleyle bizzat ilgilenmeye karar verebilir Lordum," dedi Korba.

Paul ona öfkeyle baktı.

Korba geri adım atmadı: "Sonuçta onlar Fremen, Lordum. Lonca'nın başımıza musallat ettiği tiranları unutmadık. Bize şantaj yaptıklarını, sırlarımızı düşmandan saklamak için bizden baharat fidyesi aldıklarını unutmadık. Bizi soyup soğana..."

Paul öfkeyle, "Yeter!" dedi. "Ben unuttum mu sanıyorsun?"

Korba neler söylediğinin yeni farkına varmış gibi kekelemeye, anlaşılmaz sözler gevelemeye başladı. Sonra da, "Lordum, beni bağışlayın," dedi. "Fremen olmadığınızı ima etmek istememiştim. İnanın..."

"Bir Dümenci gönderecekler," dedi Paul. "Dümenci tehlikede olduğunu hissederse buraya gelmez muhtemelen."

Birden korkuya kapılan, ağzı kupkuru kesilen Irulan, "Buraya... Dümenci göndereceklerini mi *gördünüz?*" diye sordu.

Paul, Irulan'ın ses tonunu taklit ederek, "Tabii ki bir Dümenci *görmedim,*" dedi. "Ama Dümencilerin geçmişte nerede olduğunu ve ne tarafa gittiklerini görebilirim. Bize Dümenci göndersinler bakalım. Öyle biri işime yarayabilir."

"Emredersiniz," dedi Stilgar.

Irulan gülümsemesini eliyle gizlerken, *Demek doğruymuş,* diye düşündü. *İmparator'umuz Dümencileri göremiyor. Birbirlerini göremiyorlar. Komplodan haberi yok.*

"İşte tiyatro bir kez daha başlıyor."

–İMPARATOR PAUL MUAD'DIB
Aslan Tahtı'na otururken

Gözetleme deliğinden aşağıya, büyük Kabul Salonu'na bakan Alia, Lonca kortejinin gelişini izliyordu.

Tepedeki geniş pencerelerden giren parlak gümüşi öğlen ışığı, su bitkileriyle dolu bir nehir kolu havası veren, yer yer kuş veya hayvan imgesi için egzotik bir renk eklenmiş yeşil, mavi ve yumurta kabuğu renginde karolar döşenmiş zemini aydınlatıyordu.

Lonca temsilcileri çini desenin üstünde, tuhaf bir ormanda avlarının izini süren avcılar gibi ilerliyordu. Dümenci-Elçi'nin içinde salındığı, turuncu gaz dolu saydam tankın etrafını sarmış bir şekilde, gri, siyah ve turuncu cüppeleriyle ilerlerken sanki rastgele dizilmiş gibi görünüyorlardı, ama bu yanıltıcı bir izlenimdi. Destek alanının üstünde kayarak ilerleyen tank, gri cüppeli iki görevli tarafından çekiliyordu; limandaki iskelesine götürülen, dikdörtgen şeklinde bir gemi gibiydi.

Alia'nın tam altında, yüksek platforma yerleştirilmiş Aslan Tahtı'nda oturan Paul vardı. Balık ve yumruk amblemli yeni resmi kraliyet tacını başına takmıştı. Mücevherli ve altın süslemeli kraliyet cüppesini giymişti. Etrafında kişisel kalkanı titreşiyordu. Her iki yanında, platform ve basamaklar boyunca muhafızlar diziliydi. Stilgar, Paul'ün sağ elinin iki basamak altında duruyordu; üstünde beyaz bir cüppe, belinde de kuşak niyetine dolanmış kalın bir sarı ip vardı.

Alia, Paul'ün de kendisi gibi tedirgin olduğunu kardeşlere

özgü bir şekilde sezse de, bunu başkalarının sezebileceğini sanmıyordu. Paul turuncu cüppeli bir refakatçiye odaklanmıştı; adam metal gözlerini sağa sola çevirmeden, Elçi'nin maiyetinin sağ ön köşesinde, askeri muhafız gibi yürüyordu. Basık yüzü, siyah kıvırcık saçı, turuncu cüppeden seçilebildiği kadarıyla vücudu ve her hareketi çok tanıdıktı.

Duncan Idaho'ydu bu.

Duncan Idaho olamazdı, ama oydu.

Annesinin yaşadığı baharat dönüştürme deneyimi sırasında onun rahminde özümsediği anılar, Alia'nın bu adamı tüm kamuflajları delen rihani çözümle kolayca tanımasını sağlamıştı. Paul'ün de onu, yaşadığı sayısız kişisel tecrübe, ona duyduğu minnet ve gençlik anıları içinde gördüğünü biliyordu.

Evet, bu adam Duncan'dı.

Alia ürperdi. Bunun tek bir açıklaması olabilirdi: Karşılarında bir Tleilax gulâmı, yani Duncan Idaho'nun cesedinden oluşturulmuş bir varlık vardı. Gerçeği, Paul'ün hayatını kurtarırken ölmüştü. Bu yaratık ise ancak aksolotl tanklarının bir ürünü olabilirdi.

Gulâm, kılıçustalarına özgü bir tetiklik ve çeviklikle yürüyordu. Elçi'nin tankı platformun basamaklarına on adım kala durunca, o da durdu.

Alia, aldığı Bene Gesserit eğitimi sebebiyle, Paul'ün huzursuzluğunu ister istemez hissediyordu. Paul geçmişinden çıkıp gelen bu adama artık bakmıyordu. Bakmasa da, tüm benliği gulâma dönüktü. Lonca Elçisi'ni başıyla selamlayıp, "Adınızın Edric olduğunu söylediler," derken kasları gergindi. "Sarayımıza hoş geldiniz; umarım birbirimizi daha iyi anlamamıza katkıda bulunursunuz."

Turuncu gazın içindeki Dümenci, haz düşkünü bir adam tavrıyla hafifçe geriye doğru yaslandı ve Paul'ün bakışlarına karşılık vermeden önce ağzına bir melanj kapsülü attı. Lonca temsilcisinin bulunduğu tankın bir köşesinde dönüp duran

küçük iletişim cihazından önce öksürük sesi, sonra da hırıltılı ve monoton bir ses geldi: "İmparator'umun karşısında boynum kıldan incedir; size kendimi tanıtmama, sonra da küçük bir armağan sunmama izin verin."

Bir uşak, Stilgar'a bir tomar uzattı. Stilgar tomara çatık kaşlarla göz attıktan sonra Paul'e döndü ve başıyla onayladı. Daha sonra hem Paul hem de Stilgar platformun dibinde sabırla bekleyen gulâma döndüler.

"İmparator'um armağanımı fark etti," dedi Edric.

"Kendinizi tanıtmanızdan memnuniyet duyduk," dedi Paul. "Şimdi lütfen armağanınızı açıklayın."

Edric tankın içinde dönüp gulâma baktı. "Bu adamın ismi Hayt," dedi; ismi hecelemişti. "Araştırmacılarımızın söylediğine göre, son derece ilginç bir geçmişi varmış. Burada, Arrakis'te öldürülmüş; başına aldığı ağır yaranın iyileştirilmesi aylar sürdü. Ginaz Okulu mezunu bir kılıçustası olduğundan, cesedi Bene Tleilax'a satılmış. Kendisinin ailenizin sadık hizmetkârı Duncan Idaho olduğunu fark edince, İmparator'a armağan etmek için onu satın aldık." Edric başını kaldırıp Paul'e baktı. "O Idaho, değil mi efendim?"

Paul gergin, ihtiyatlı bir sesle konuştu. "Idaho gibi görünüyor."

Alia, *Paul benim görmediğim bir şeyler mi gördü acaba?* diye merak etti. *Hayır! O adam Duncan!*

Hayt denen adam kımıldamadan duruyor, metal gözleriyle dosdoğru ileri bakıyordu; vücudu gevşekti. Kendisi hakkında konuşulduğunun farkında olduğunu gösteren hiçbir belirti sergilemiyordu.

"Bildiğimiz kadarıyla Idaho," dedi Edric.

"Şimdiki ismi Hayt demek," dedi Paul. "Tuhaf bir isim."

"Tleilaxlıların isim seçimlerinin nedenine, nasılına akıl sır ermez efendim," dedi Edric. "Ama isimler değiştirilebilir. Tleilaxlıların verdiği isim önemli değil."

Paul, *Bu Tleilaxlıların işi,* diye düşündü. *Asıl problem bu.*

Bene Tleilax halkının görüngüsel doğaya pek saygısı yoktu. Onların felsefesinde iyilik ve kötülüğün tuhaf anlamları vardı. Kumpasları uğruna veya sırf eğlence olsun diye Idaho'nun bedenine neler yerleştirmişlerdi acaba?

Stilgar'a bakan Paul, Fremen'in batıl bir huşuya kapılmış olduğunu gördü. Tüm Fremen muhafızları da aynı hisse kapılmıştı. Stilgar, Lonca temsilcilerinin, Tleilaxlıların ve gulâmların ne kadar iğrenç olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Paul yüzünü gulâma çevirerek konuştu: "Hayt, tek ismin bu mu?"

Gulâmın esmer yüzüne sakin bir gülümseme yayıldı. Metal gözleri hareketlenip Paul'e çevrildi, ama hâlâ mekanik bakışlarını koruyorlardı. "Bana öyle derler Lordum: Hayt."

Karanlık gözetleme deliğinden bakan Alia ürperdi. O ses, Idaho'nun sesiydi; Alia o sesin etkisini hücrelerinde hissetmişti.

Gulâm, "Lordum, sesinizi duymanın bana haz verdiğini bilmek hoşunuza gidebilir," diye ekledi. "Bene Tleilaxlılar bunun sesinizi daha önce de duyduğumun belirtisi olacağını söylemişti."

"Ama emin değilsin," dedi Paul.

"Geçmişime dair hiçbir şeyi kesin olarak bilmiyorum Lordum. Eski yaşamıma dair hiçbir şey hatırlayamayacağım söylendi. Geçmişimden kalan tek şey genetik yapım. Ama bazı tanıdık şeyler, hafızamdaki boşluğun bir kısmını doldurabilirmiş. Bazı sesler, yerler, yiyecekler, yüzler, insan sesleri, eylemler... kılıç tutmak, topter kullanmak..."

Lonca temsilcilerinin bu konuşmayı dikkatle takip ettiğini fark eden Paul, "Peki, bir armağan olduğunun farkında mısın?" diye sordu.

"Bu bana açıklandı Lordum."

Paul arkasına yaslanıp kollarını tahtının kolçaklarına koydu.

Duncan'ın bedenine ne borcum var? diye merak etti. *Benim*

için canını feda etmişti. Ama bu Idaho değil ki... bu bir gulâm. Yine de Paul'ün karşısında, ona sanki kanatlar kendi omuzlarından çıkıyormuş gibi ustalıkla topter kullanmayı öğretmiş beden ve beyin duruyordu. Paul iyi kılıç kullanmasını da Idaho'nun verdiği zorlu eğitime borçlu olduğunu biliyordu. Bir gulâm. Yanlış izlenimler uyandıran, yanıltıcı bir bedendi bu. Eski duygular ölmezdi. *Duncan Idaho.* Gulâm maskeden ziyade, Tleilaxlıların onun içine gizlediklerinden farklı yolda giden, altındakini gizleyen, bol bir kişilik giysisine bürünmüştü.

Paul, "Bize nasıl hizmet edebilirsin?" diye sordu.

"Lordumun istekleriyle kapasitemin birbirine uyduğu her şekilde."

Bütün bunları gizlendiği yerden seyreden Alia, gulâmın çekingenliğinden etkilenmişti. Onun kesinlikle rol yapmadığını hissediyordu. Bu yeni Duncan Idaho inanılmayacak kadar masum görünüyordu. Eski Duncan Idaho feleğin çemberinden geçmiş, gözünü budaktan sakınmayan bir adamdı. Ama bu beden, bütün bu özelliklerden tamamen arındırılmıştı. Tleilaxlılar o tertemiz sayfaya ne yazmıştı acaba?

Alia birden bu armağanın ne kadar tehlikeli olabileceğini anladı. Sonuçta o yaratık, Bene Tleilaxlıların eseriydi. Tleilaxlılar bir şeyler yaratırken, sınırları rahatsız edici ölçüde göz ardı ederdi. Onları en çok harekete geçiren şey dizginlenemez meraktı. Uygun koşullar altında *herhangi bir insanı* meleğe ya da şeytana dönüştürebileceklerini söyleyerek övünürlerdi. Katil mentatlar üretip satarlardı. İnsan öldürmeyi önleyen Suk koşullandırmasını kırıp, bir doktoru katile dönüştürmüşlerdi. Sattıkları mallar arasında gönüllü köleler, her türlü isteğe boyun eğen uysal seks köleleri, askerler, generaller, filozoflar, hatta ahlâk kuramcıları bile vardı.

Paul tahtında kımıldanıp Edric'e baktı. "Bu *armağan* nasıl eğitildi?" diye sordu.

"Tleilaxlılar bu gulâmı mentat ve Zensünni filozofu ola-

rak yetiştirerek eğlenmişler Lordum. Kılıç kullanma becerisini bu şekilde geliştirmeye çalışmışlar."

"Başarılı olmuşlar mı?"

"Bilmiyorum Lordum."

Paul bu yanıt üstüne düşündü. Gerçeği anlama yetisi, Edric'in bu gulâmın Idaho olduğuna gerçekten inandığını söylüyordu. Ama hepsi bu değildi. O kâhin Dümenci'nin içinde yüzdüğü zaman sularında gizlenmiş tehlikeler vardı. Hayt. Bu Tleilaxlı ismi, tehlikeyi çağrıştırıyordu. Paul bu armağanı reddetmek istediğini fark etti, ama bunu yapamayacağını biliyordu. Atreides Hanedanı o bedene borçluydu... Paul'ün düşmanları da bu gerçeğin farkındaydı.

Paul gözlerini tekrar gulâma çevirerek, düşünceli bir sesle, "Zensünni filozofu ha," diye mırıldandı. "Kendi rolünü ve güdülerini inceledin mi?"

"Hizmetkârlığı tevazu ile benimsedim Efendimiz. Zihnim, insani geçmişimin dayatmalarından tamamen arındırıldı."

"Sana Hayt mı diyelim, Duncan Idaho mu?"

"Lordum beni istediği şekilde çağırabilir; sonuçta ben bir isim değilim."

"Peki Duncan Idaho ismi *hoşuna* gidiyor mu?"

"Sanırım eskiden ismim buydu Efendimiz. Tanıdık geliyor. Yine de... içimde tuhaf hisler uyandırıyor. İnsanın kendi isminin hem hoş hem de nahoş hisler uyandırması normal olsa gerek."

Paul, "Sana en çok keyif veren şey nedir?" diye sordu.

Gulâm beklenmedik bir şekilde kahkaha attı. "Başkalarında eski benliğime dair ipuçları aramak."

"Burada öyle ipuçları görüyor musun?"

"Evet Lordum. Adamınız Stilgar, bana hem takdir hem de şüpheyle bakıyor. Eski benliğimin arkadaşıydı, ama bu gulâm bedenim onu tiksindiriyor. Siz de eski halime hayrandınız Lordum... ona güvenirdiniz."

"Demek zihnin arındırıldı," dedi Paul. "Öyleyse bize nasıl bağlılık duyabilirsin?"

"Bağlılık mı Lordum? Arındırılmış zihin, bilinmeyenler karşısında ve sebep-sonuç ilişkilerine dayanmadan karar verir. Bağlılıktan kastınız bu mu?"

Paul kaşlarını çattı. Gulâm tam bir Zensünni gibi, gizemli ve zekice konuşmuştu... her türlü zihinsel faaliyette nesnelliği yadsıyan bir öğretiydi bu. *Sebep-sonuç ilişkilerine dayanmadan!* Böyle düşünceler zihni afallatırdı. *Bilinmeyenler?* Bilinmeyenler her kararda vardı, kehanet görüsünde bile.

Paul, "Sana Duncan Idaho dememizi mi yeğlersin?" diye sordu.

"Farklılıklarımıza göre yaşarız Lordum. Bana bir isim seçin."

"Tleilaxlıların verdiği isim kalsın," dedi Paul. "Hayt... insanı tedbirli olmaya sevk eden bir isim."

Hayt eğilerek bir adım geri çekildi.

Alia, *Konuşmanın bittiğini nereden anladı?* diye merak etti. *Ben anladım, çünkü ağabeyimi tanıyorum. Ama bir yabancı anlayamazdı. Yoksa Hayt'ın içindeki Duncan Idaho mu anladı?*

Paul elçiye döndü. "Size elçilik ofisleri tahsis ettik. Sizinle en yakın zamanda baş başa görüşmek istiyoruz. Sizi çağıracağız. Bu arada, başkaları size yalan yanlış bir şekilde söylemeden önce şunu haber verelim ki, Rahibeler Birliği'nin Rahibe Analarından Gaius Helen Mohiam sizi buraya getiren büklümgemisinden indirildi. Bunu biz emrettik. Gaius Helen Mohiam'ın geminizde bulunması, konuşacağımız konulardan biri olacak."

Paul sol elini sallayarak, elçi ile maiyetine çekilebileceklerini belirtti. "Hayt, sen kal," dedi.

Elçinin hizmetkârları gerileyip tankın etrafını sardı. Edric turuncu gazın içinde hareket eden turuncu bir kütleye dönüşmüştü... gözler, bir ağız, hafifçe salınan uzuvlar.

Paul son Lonca görevlisinin de çıkmasını ve büyük kapı-

nın kanatlarının onların arkasından kapanmasını seyretti.

İşte yaptım, diye düşündü. *Gulâmı kabul ettim.* Bu Tleilax yaratığının bir tuzak olduğu kesindi. Rahibe Ana olacak o yaşlı cadının da bu tuzakta parmağı vardı muhtemelen. Ama Paul'ün daha önce hayalini gördüğü, tarot vakti gelmişti. Kahrolası tarot! Zamanın sularını öyle bulandırıyordu ki, kâhinler bir saat sonrasını bile görmekte zorlanıyordu. Paul bulanık sularda birçok balığın yem kapıp kaçabildiğini kendine anımsattı. Tarot onun aleyhine olduğu kadar lehine de işliyordu. Onun göremediği şeyleri muhtemelen başkaları da göremezdi.

Gulâm ayakta durmuş, başını yana eğmiş bekliyordu.

Stilgar basamakları çıkıp Paul'ün karşısına geçerek, onun gulâmı görmesini engelledi. Sonra da siyeçte yaşarken kullandıkları Çakobsa'yla, avcı diliyle konuşarak, "Tanktaki o yaratık tüylerimi ürpertti Efendimiz," dedi. "Ama bu *armağan* daha da kötü. Gönderin onu buradan!"

Paul aynı dilde karşılık verdi: "Bunu yapamam."

Stilgar ısrarla, "Idaho öldü," dedi. "Bu yaratık Idaho değil. İzin verin, kabile adına suyunu alayım."

"Gulâm benim sorunum Stil. Senin sorununsa tutsağımız. Rahibe Ana'nın muhafızlığını, Ses hilelerine karşı eğittiğim adamlar yapsın; çok dikkatli olsunlar."

"Bu iş hiç hoşuma gitmedi Efendimiz."

"İhtiyatlı olacağım Stilgar. Sen de öyle ol."

"Pekâlâ, Efendimiz." Stilgar aşağı inip sert adımlarla salondan çıktı; Hayt'ın yanından geçerken onu koklamıştı.

Paul, *Kötülüğün kokusu alınabilir,* diye düşündü. Stilgar bir düzine gezegene yeşilli beyazlı Atreides sancağını dikmiş olmasına karşın hiç değişmemişti; hâlâ batıl inançlı bir Fremen'di.

Paul armağanı inceledi.

"Duncan, Duncan," diye fısıldadı. "Sana ne yaptılar?"

"Bana hayat verdiler Lordum," dedi Hayt.

Paul, "Ama ne için eğitildin, neden bize verildin?" diye sordu.

Hayt dudaklarını büzdü, sonra da, "Sizi yok etmemi istiyorlar," dedi.

Bu açıksözlülük Paul'ü sarstı. Ama bir Zensünni-mentat başka nasıl bir yanıt verebilirdi ki zaten? Bir mentat, gulâm bile olsa, gerçeği söylemek zorundaydı... hele Zensünni iç huzuruna sahipse. Hayt bir insan-bilgisayardı; zihni ve sinir sistemi uzun zaman önce nefret edilen makinelere havale edilmiş işlere uygundu. Üstüne bir de Zensünni koşullanması iki kat dürüstlük demekti... ama Tleilaxlılar bu bedenin içine daha da tuhaf bir şeyler yerleştirmiş de olabilirdi elbette.

Mesela Hayt'ın gözleri neden mekanikti? Tleilaxlılar ürettikleri metal gözlerin insan gözünden üstün olduğunu söyleyerek övünürdü; ama bu doğruysa, Tleilaxlıların kendilerinin metal gözlere pek rağbet etmemesi tuhaftı.

Paul başını kaldırıp Alia'nın gözetleme deliğine baktı; onun varlığına ve tavsiyelerine, sorumluluk ve minnet duygusundan etkilenmemiş fikirlerine ihtiyacı vardı.

Sonra tekrar gulâma döndü. Bu basit bir armağan değildi. Tehlikeli soruları dürüstçe yanıtlıyordu.

Paul, *Onun bana karşı kullanılacak bir silah olduğunu bilmem fark etmiyor,* diye düşündü.

"Kendimi senden korumak için ne yapmalıyım?" diye sordu. "Biz" demeyi, resmiyeti bir kenara bırakmıştı; eski Duncan Idaho'yla konuşur gibi doğrudan konuşmuştu.

"Beni yanınızda tutmayın Lordum."

Paul başını iki yana salladı. "Beni nasıl yok edeceksin?"

Hayt muhafızlara baktı; Stilgar'ın gitmesinden sonra Paul'e iyice yaklaşmışlardı. Hayt salonu inceledikten sonra metal gözlerini tekrar Paul'e çevirip başını yukarı aşağı salladı.

"Burası insanın diğer insanlardan uzaklaşabileceği bir

yer," dedi. "Öyle büyük bir gücün sembolü ki, bu güç üstüne soğukkanlılıkla düşünebilmek ancak her şeyin bir sonu olduğunu akılda tutmakla mümkün. Lordum bu makama kehanet gücü sayesinde mi geldi?"

Paul parmaklarını tahtının kolçaklarına tık tık vurmaya başladı. Mentat veri istiyordu, ama sorusu Paul'ü rahatsız etmişti. "Bu makama güçlü kararlar vererek geldim... sırf diğer... yeteneğimle değil."

"Güçlü kararlar insanın hayatına tav verir," dedi Hayt. "Saf metaller, ısıtıldıktan sonra suya batırılmadan, ağır ağır soğumaya bırakılarak tava getirilebilir."

Paul, "Zensünni zırvalarınla dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Zensünniler'in dikkat dağıtmaktan, göz boyamaktan başka yöntemleri vardır Efendimiz."

Dudaklarını diliyle ıslatıp derin bir nefes alan Paul, düşüncelerini mentatların karşı dengesine ayarladı. Çevresinde olumsuz yanıtlar yükseliyordu. Tüm vaktini gulâmla ilgilenmeye ayırıp diğer görevlerini ihmal edeceğini düşünmüyorlardı herhalde? Hayır, sebep bu olamazdı. Peki neden bir Zensünni-mentat göndermişlerdi? Felsefe... sözcükler... düşünceler... içsel arayış... Paul'ün elindeki veriler öyle yetersizdi ki.

"Daha fazla veriye ihtiyacımız var," diye mırıldandı.

"Bir mentatın ihtiyaç duyduğu veriler kolayca toplanacak türden değildir; çiçek tarlasında yürürken cüppenize yapışan polenlere benzemezler," dedi Hayt. "Polenleri çok dikkatli seçmek, güçlü büyüteçlerin altında incelemek gerekir."

"Zensünni belagat sanatını bana öğretmelisin," dedi Paul.

Ona bakan metal gözler bir an parladı. Sonra Hayt, "Lordum, belki de hedefleri buydu," dedi.

Paul, *Alengirli laflar ve fikirlerle kafamı karıştırmak mı?* diye merak etti.

"Fikirlerden en çok eyleme döküldüklerinde korkmak gerekir," dedi.

"Beni yanınızdan uzaklaştırın Efendimiz," dedi Hayt; sesinde Duncan Idaho'nun "genç efendisi" için duyduğu kaygı vardı.

Paul o sesin tuzağına düştüğünü hissetti. O sesin sahibini, gulâm bile olsa yanından uzaklaştıramazdı. "Burada kalacaksın; ikimiz de ihtiyatlı olmaya çalışacağız," dedi.

Hayt itaatkârlıkla eğildi.

Paul başını kaldırıp gözetleme deliğine baktı. Alia'ya gözleriyle yalvarıyor, bu *armağanı* alıp sırlarını öğrenmesini istiyordu. Gulâmlar çocukları korkutmak için onlara anlatılan hayaletlerdi. Paul bir gulâmla tanışacağını hiç düşünmemişti. Bu gulâmı tanımak için, Duncan Idaho'ya duyduğu sevgiden tamamen soyutlanması gerekecekti... ama bunu yapabileceğini sanmıyordu. *Duncan... Duncan...* Idaho bu değiştirilmiş, üstünde oynanmış bedenin içinde neredeydi? Aslında buna beden denemezdi... beden şekline sokulmuş bir kefendi! Idaho, Arrakis'teki bir mağaranın zemininde cansız yatıyordu ve sonsuza dek öyle kalacaktı. Hayaleti ise metal gözlerini Paul'e dikmiş bakıyordu. O iki varlık, bu hortlak bedeninde bir araya gelmişti, yan yanaydı. İçlerinden biri, Paul'e yönelik bir tehditti; eşsiz perdelerin ardına gizlenmiş gücü ve doğasıyla bir tehditti.

Paul gözlerini kapayıp, eski kehanet hayallerini bilincine akmaya bıraktı. İçindeki, hiçbir kayanın kaosun üzerine çıkamadığı çalkantılı denizden sevgi ve nefret hislerinin yükseldiğini görüyordu. Orada kopan kıyameti izlemek için üstünde durulabilecek hiçbir yer yoktu.

Kehanet hayallerimde neden bu yeni Duncan Idaho'yla ilgili hiçbir şey gösterilmedi? diye merak etti. *Bir kâhinden zamanı ne gizleyebilir? Tabii ki başka kâhinler.*

Paul gözlerini açıp, "Hayt, geleceği görebiliyor musun?" diye sordu.

"Hayır Lordum."

Hayt'ın sesi içtendi. Gulâm bu yetiye sahip olduğunun

farkında olmayabilirdi elbette. Ama farkında olmaması, mentatlığını olumsuz etkilerdi. Gizli plan neydi?

Paul'ün çevresinde, eski kehanet hayalleri dalgalanıp kabarıyordu. Korkunç yolu seçmek zorunda mı kalacaktı? Çarpıtılmış Zaman'da, o korkunç gelecekte bu gulâmın var olduğunun belirtileri vardı. Paul ne yaparsa yapsın o korkunç yolu izlemekten kurtulamayacak mıydı?

Bırak git... bırak git... bırak git...

Bunu defalarca düşündü.

Yukarıda, Paul'ün tepesinde, çenesini sol avcuna dayamış halde oturan Alia gulâma bakıyordu. Bu Hayt denen adam, onu mıknatıs gibi çekiyordu. Tleilaxlılar o bedeni onarmış, ona gençliğini geri vermişti; Hayt'ın masum yoğunluğu Alia'yı çağırıyordu. Paul'ün gözleriyle yalvardığını görmüş, ne istediğini anlamıştı. Kâhinler başarısız olunca, gerçek casuslar ve fiziksel güçler devreye girmeliydi. Ama Alia bu işe karışmak istediğine emin değildi. Bu *yeni* adamın etrafında olmayı arzuladığı kesindi, hatta ona dokunmak istiyor bile olabilirdi.

Hayt ikimiz için de tehlikeli, diye düşündü.

Aşırı analiz, gerçeğin düşmanıdır.

–Kadim Fremen Atasözü

"Rahibe Ana, sizi bu halde görmek ne korkunç," dedi Irulan.

Hücrenin kapısının hemen önünde durmuş, içeriyi Bene Gesserit yöntemiyle inceleyip değerlendiriyordu. Burası Paul'ün Kale'sinin altında bulunan, damarlı kahverengi kayaya bıçakışınla oyulmuş, üç metrelik küp şeklinde bir odaydı. İçeride eşya olarak, Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam'ın oturduğu eski hasır sandalye, üstünde yeni bir Dune Tarotu destesi açılmış kahverengi battaniyeli ahşap yatak, ayarlı bir musluğu ve geri dönüşüm sistemi olan bir lavabo, bir de nem mühürlü Fremen tuvaleti vardı. İçerisi son derece sade ve ilkel bir şekilde döşenmişti. Tavanın dört köşesine asılmış kafeslerdeki korküreler, hücreye sarı ışık yayıyordu.

Rahibe Ana, "Leydi Jessica'ya haber gönderdin mi?" diye sordu.

"Evet, ama ilk çocuğuna karşı kılını bile kıpırdatacağını sanmam," dedi Irulan. Tarot kartlarına baktı. Kartlar, güçlülerin yardım isteyenlere sırt çevireceğini söylüyordu. Ulu Solucan kartı, Issız Kumlar kartının altındaydı: Sabır öneriliyordu. Irulan, *Sabırlı olması gerektiğini bilmek için tarot bakmasına gerek var mıydı?* diye kendine sordu.

Dışarıdaki muhafız, kapının metacam penceresinden onları izliyordu. Irulan bu görüşmenin başka şekillerde de izlendiğini biliyordu. Buraya gelmeye cesaret etmeden önce epey düşünüp taşınmış, plan kurmuştu. Sonuçta gelmemesi de tehlikeli olurdu.

Rahibe Ana, Irulan gelmeden önce *prajna* meditasyonu

yapmış, arada da tarot falı bakmıştı. Arrakis'ten sağ çıkamayacağını hissetmesine karşın, meditasyon sayesinde az çok sakinleşmeyi başarmıştı. Kehanet gücü az olabilirdi, ama sonuçta sular bulanıktı. Hem ne olursa olsun, Korkuya Karşı Dua'ya sığınabilirdi.

Kendini bu hücrede bulmasına sebep olan eylemlerin anlamını henüz tam olarak kavrayabilmiş değildi. Zihninde karanlık şüpheler vardı (tarot da bu şüpheleri doğrular gibiydi). Bu Lonca'nın işi olabilir miydi?

Büklümgemisinin karşılama köprüsüne çıktığı anda, sarı cüppeli bir Vüzera'nın kendisini beklediğini görmüştü; adamın toparlak yüzü sıradandı, saçı türban takması için kazınmıştı, masmavi gözleri boncuk gibiydi, cildi Arrakis'in rüzgâr ve güneşinin etkisiyle sertleşip kayış gibi olmuştu. Vüzera yalakalık yapan kamarotun getirdiği baharat kahvesini alırken başını kaldırıp Rahibe Ana'yı bir an süzmüş, sonra da fincanını masaya bırakmıştı.

"Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam'sınız, değil mi?"

Bu soruyu anımsamak, Rahibe Ana'nın o ânı zihninde tekrar yaşamasına yol açtı. Boğazının korkudan kasılmasına engel olamamıştı. İmparator'un uşaklarından biri, onun büklümgemisinde olduğunu nasıl öğrenmişti?

"Gemide olmanız dikkatimizi çekti," demişti Vüzera. "Kutsal gezegene ayak basmanızın yasaklandığını unuttunuz mu?"

Rahibe Ana, "Arrakis'te değilim," demişti. "Serbest uzaydaki bir Lonca büklümgemisinde yolcuyum."

"Serbest uzay diye bir şey yok Madam."

Adamın duyduğu derin şüphe ve nefret, sesinden belli oluyordu.

"Muad'Dib her yere hükmeder," demişti.

Rahibe Ana ısrarla, "Arrakis'e gitmiyorum," demişti.

Adam, "Herkes Arrakis'e gider," demişti. Rahibe Ana bir an onun hacıların bayıldığı türden bir mistik vaaza başlamasından korkmuştu. (O gemide binlerce hacı vardı.)

Ama Vüzera cüppesinin içinden altın bir muska çıkarmış, öpüp alnına değdirmiş, sonra da sağ kulağını dayayarak muskayı dinlemişti. Bir süre sonra muskayı tekrar cüppesinin altına gizlemişti.

"Bavullarınızı alıp benimle Arrakis'e gelmeniz emredildi."

"Ama başka yerde işim var!"

Rahibe Ana o an Lonca'nın kendisine ihanet ettiğini veya İmparator ya da kız kardeşinin, doğaüstü güçleri sayesinde her şeyi öğrendiğini düşünmüştü. Belki de Dümenci, komployu gizleyememişti. O hilkat garibesi Alia, Bene Gesserit Rahibe Analarının güçlerine sahipti. Bu güçler ağabeyinin güçleriyle birleşince neler olmazdı?

Vüzera sert bir sesle, "Hemen!" demişti.

Rahibe Ana'nın tüm benliği, o lanet olası çöl gezegenine tekrar ayak basmamasını haykırmıştı. Leydi Jessica, Rahibeler Birliği'ne orada ihanet etmişti. Nesiller boyunca titizce uyguladıkları dölleme programıyla elde ettikleri Kuisatz Haderah'larını, Paul Atreides'i orada yitirmişlerdi.

Rahibe Ana, "Peki," diyerek boyun eğmişti.

"Fazla vaktimiz yok," demişti Vüzera. "İmparator emredince, bütün kulları itaat eder."

Yani emri Paul vermişti!

Rahibe Ana büklümgemisinin Seyrüseferci-Kumandan'ına şikâyette bulunmayı düşünmüş, ama bunun işe yaramayacağını bildiğinden vazgeçmişti. Lonca ne yapabilirdi ki?

Rahibe Ana son bir çabayla, "İmparator, Dune'a ayak basarsam öleceğimi söylemişti," demişti. "Bunu siz de söylediniz. Beni oraya indirmekle ölüme mahkûm etmiş olursunuz."

"Yeter," demişti Vüzera. "İmparator'un takdiri böyle."

Paul'ün emirlerinden hep "takdir" diye bahsederlerdi. Geleceği görebilen kutsal hükümdarları diyeceğini demişti. Olması gereken neyse olmalıydı. İmparator geleceği görmüştü, değil mi?

Rahibe Ana, Vüzera'ya itaat etmek üzere dönerken, içindeki huzursuz bir ses ona kendi kurduğu tuzağa düştüğünü söylemişti.

Ördüğü kumpas ağı, şimdi Irulan'ın ziyaret ettiği hücreye dönüşmüştü. Wallach IX'daki görüşmelerinden BerilIrulan'ın biraz yaşlanmış olduğunu fark etti. Irulan'ın göz kenarlarında, endişeden kaynaklanan yeni kırışıklıklar vardı. *Neyse... bakalım bu Bene Gesserit Rahibesi yeminini tutabilecek mi?*

Rahibe Ana, "Daha berbat yerlerde kaldığım oldu," dedi. "İmparator'un yanından mı geliyorsun?" Ardından da sanki huzursuzmuş gibi parmaklarını oynattı.

Bu parmak hareketlerini gören Irulan, "Hayır, burada olduğunuzu öğrenir öğrenmez koşup geldim," derken, kendi parmaklarıyla hızlı bir şekilde yanıt verdi.

"İmparator kızmasın?" Rahibe Ana yine parmaklarını oynattı... bu kez buyurgan, ısrarcı, talepkârdı.

"Kızarsa kızsın. Rahibeler Birliği'nde hocamdınız; Paul'ün annesinin de hocasıydınız. Leydi Jessica gibi size sırt çevireceğimi mi sanıyor?" Irulan bir yandan da parmak hareketleriyle özürlerini sunuyor, yalvarıyordu.

Rahibe Ana iç geçirdi. Görünüşte kaderine sızlanan bir tutsağın iç geçirişiydi bu, oysa iç geçirmesinin asıl sebebi Irulan idi. İmparator Atreides'in değerli genetik yapısının bu araç yoluyla korunabileceğini ummak boşunaydı. Bu prenses çok güzel ama kusurluydu. Cinsel cazibe cilasının altında, sürekli mızıldanan ve eylemlerden çok sözcüklerle ilgilenen huysuz bir kadın yatıyordu. Ama yine de Irulan bir Bene Gesserit'ti; Rahibeler Birliği'nin, zayıf iradeli araçlarının hayati önem taşıyan talimatlara uymasını sağlamakta kullandığı bazı yöntemler vardı.

Rahibe Ana daha yumuşak bir döşek ve daha lezzetli yiyecekler istermiş gibi konuşurken, bu ikna yöntemlerini kullanarak emir verdi: Paul ile Alia'nın çiftleştirilmesi olasılığı araştırılmalıydı. (Irulan bu emri alınca neredeyse çöktü.)

Parmaklarıyla, "Bana bir şans tanıyın!" diye yalvardı.

Rahibe Ana, "Sana şans tanıdık," diye karşılık verdi. Talimatları açıktı: İmparator'un odalığına kızdığı oluyor muydu? Eşsiz güçleri yüzünden kendini yalnız hissediyor olmalıydı. Etrafında onu anlayabilecek, konuşabileceği kim vardı? Elbette ki kız kardeşi. Alia onun yalnızlığını paylaşıyordu. Aralarındaki ilişkinin derinliğinden faydalanılmalıydı. Her fırsatta baş başa kalmaları sağlanmalıydı. Aralarında mahrem buluşmalar ayarlanmalıydı. Odalığı ortadan kaldırmanın yolları araştırılmalıydı. Yas hali, geleneksel engelleri yıkabilirdi.

Irulan karşı çıktı. Chani öldürülürse herkes hemen kendisinden şüphelenirdi. Bu arada başka sorunlar da vardı. Chani doğurganlığı artırıcı, kadim bir Fremen diyetini hamile kalma umuduyla uygulamaya başladığından, ona gebelik önleyici ilaç vermek imkânsız hale gelmişti. Baskılamanın ortadan kaldırılması, Chani'nin hamile kalması olasılığını iyice artıracaktı.

Rahibe Ana hiddete kapılmıştı; parmaklarıyla emirler yağdırırken, bunu gizlemekte zorlanıyordu. Irulan neden bu bilgileri konuşmanın başında vermemişti? Nasıl bu kadar aptal olabiliyordu? Chani hamile kalıp erkek çocuk doğurursa, İmparator bu çocuğu mutlaka veliaht ilan ederdi!

Irulan tehlikenin büyüklüğünün farkında olduğunu, ama genlerin tamamen yok olmaması ihtimalinin de bulunduğunu söyledi.

Rahibe Ana öfkeyle, *Böyle salaklık olmaz!* diye düşündü. Chani'nin yabani Fremen kanından ne tür baskılama ve genetik engeller geleceğini kim bilebilirdi? Rahibeler Birliği sadece saf soyla ilgilenirdi! Ayrıca bir veliaht, Paul'ün azmini artırır ve imparatorluğunu güçlendirmek için yeni girişimlerde bulunmasına yol açardı. Komplo böyle bir başarısızlığı kaldıramazdı.

Kendini savunmak isteyen Irulan, *Chani'yi diyet uygulamaktan nasıl vazgeçirebilirim ki?* diye sordu.

Ama Rahibe Ana'nın bahanelere karnı toktu. Irulan'a bu yeni tehdide karşı çok açık talimatlar verdi. Chani hamile kalırsa, yiyeceğine ya da içeceğine çocuk düşürücü bir ilaç katılmalıydı. Bu yapılamazsa da mutlaka öldürülmeliydi. Chani'nin bir veliaht doğurması ne pahasına olursa olsun engellenmeliydi.

Irulan itiraz etti. Çocuk düşürücü ilaç kullanmanın, odalığa açıkça saldırmak kadar tehlikeli olacağını söyledi. Chani'yi öldürme düşüncesiyse tüylerini ürpertiyordu.

Rahibe Ana, Irulan'a korkup korkmadığını sordu; parmak hareketleriyle onu epey aşağılıyordu.

Sinirlenen Irulan, saray hanedanından bir casus olarak değerinin farkında olduğunu söyledi. Yoksa komplocular böylesine değerli bir casusu gözden çıkarmak mı istiyordu? Kendisini kullanıp bir kenara mı atacaklardı? Ama İmparator'u onun kadar yakından izleyecek birini bir daha nereden bulacaklardı ki? Yoksa saraya başka bir casus mu yerleştirmişlerdi? Mesele bu muydu? Şimdi onu son bir kez daha kullanıp harcamak mı istiyorlardı?

Rahibe Ana savaşta tüm değerlerin yeni bağlantılar kazandığı karşılığını verdi. Başlarına gelebilecek en büyük felaket, Atreides Hanedanı'nın bir İmparatorluk soyu üreterek, tahttaki konumunu güvenceye almasıydı. Rahibeler Birliği böyle bir riski göze alamazdı. Atreidesler'in genetik yapısından bile daha önemli bir meseleydi bu. Paul, Atreides Hanedanı'nı tahtta uzun süre oturtmayı başarırsa, Rahibeler Birliği'nin genetik programı yüzyıllarca sekteye uğrardı.

Irulan bunu anladığını, ama Prenses Zevce'yi daha değerli bir şey uğruna harcama kararı aldıkları düşüncesini kafasından atamadığını söyledi. Sonra karşı saldırıya geçti. Gulâm hakkında bilmesi gereken bir şeyler olup olmadığını sordu.

Rahibe Ana, Irulan'a Rahibeler Birliği'ndekileri geri zekâlı mı sandığını sordu. Bilmesi gereken şeyleri Irulan'dan ne zaman gizlemişlerdi ki?

Irulan bunun bir yanıttan çok, kendisinden bir şeyler gizlendiğinin itirafı olduğunu anladı. Rahibe Ana, ona ancak bilmesi gereken şeylerin söyleneceğini söylüyordu.

Irulan, gulâmın İmparator'u yıkabileceğine nasıl emin olabildiklerini sordu.

Rahibe Ana, *Bu seninkisi melanjın zararlı etkisinden* şüphe duymak gibi bir şey, diye karşılık verdi.

Irulan, Rahibe Ana'nın bu azarlamayla kendisine gizli bir mesaj verdiğini fark etti. Bene Gesserit'in "eğitmen kırbacı", Irulan'ın baharat ile gulâm arasındaki benzerliği çoktan görmüş olması gerektiğini söylüyordu. Melanj değerliydi, ama bir bedeli vardı... bağımlılık yapıcıydı. İnsan ömrünü (kimilerininkini onlarca yıl) uzatıyordu, ama aslında bir başka ölüm yöntemiydi, o kadar.

Gulâm da ölümcül değere sahipti.

Rahibe Ana tekrar saldırıya geçip, istenmeyen bir doğumu önlemenin en iyi yolunun o kadını hamile kalmasından önce öldürmek olduğunu söyledi.

Irulan, *Tabii ya,* diye düşündü. *Beni nasılsa harcayacaksınız; bari etinden sütünden sonuna kadar faydalanalım diye düşünüyorsunuz.*

Rahibe Ana melanj bağımlılığını gösteren mavi parıltılı koyu gözlerini kaldırmış, Irulan'ı yoğun bir dikkatle izliyor ve tartıyor, bekliyor, en küçük ayrıntıyı bile gözden kaçırmıyordu.

Irulan, *İçimi okuyor,* diye düşündü; bu onu iyice korkuttu. *Beni eğiten kişi o; eğitirken iyice incelemişti. Burada verilen kararı anladığımı biliyor. Şimdi bu bilgiye nasıl tepki vereceğime bakıyor, o kadar. Peki öyleyse, durumu bir Bene Gesserit ve bir prenses gibi, başım dik olarak kabulleneceğim.*

Gülümsemeyi başardı, doğruldu ve Korkuya Karşı Dua'nın başlangıcını düşündü: "Korkmamalıyım. Korku katilidir aklın. Korku, mutlak yıkım getiren küçük ölümdür. Korkumla yüzleşeceğim..."

Sakinleşmeyi başarınca, *Beni harcasınlar bakalım,* diye düşündü. *Onlara bir prensesin değeri neymiş göstereceğim. Belki de beklediklerinden fazlasını yaparım.*

Konuşmayı sona erdirmek için ettikleri birkaç önemsiz laftan sonra, Irulan kalkıp gitti.

O gidince, Rahibe Ana tarot kartlarına geri döndü; kartları bu kez ateş girdabı düzeninde açtı. Önünde hemen Büyük Arkana'nın Kuisatz Haderah'ı belirdi ve bu kart Sekizler Gemisi'yle eşleşti: Kandırılmış ve ihanete uğramış falcı kadın. Bu hayra alamet değildi: Rahibe Ana'nın düşmanlarının birtakım gizli kaynakları olduğunu gösteriyordu.

Kartlara sırtını dönüp, huzursuz bir şekilde oturdu; yoksa Irulan felaketleri mi olacaktı?

Fremenler onu bir Dünya Figürü, özel görevi kabileleri şiddet yoluyla korumak olan bir yarı tanrıça olarak görüyor. Onların Rahibe Analarının Rahibe Anası o. Cinsel güçlerini artırmak veya kısırlıktan kurtulmak amacıyla ona giden hacılar içinse bir çeşit antimentat. "Çözümlemenin" sınırları olduğunun kanıtı, gücüne güç katıyor. O mutlak gerilimi temsil ediyor. O bakire bir fahişe... hazırcevap, kaba, zalim ve kaprisleri coriolis fırtınası kadar yıkıcı.

–"Irulan Raporu"ndaki, Bıçağın Azizesi Alia'yla ilgili tasvir

Alia, tapınağının güney platformunda, üstünde kara cüppesiyle muhafız gibi duruyordu; tapınağını, yani Kâhin Mabedi'ni Paul'ün Fremenleri, Kale'nin surlarından birinin dibine, Alia için inşa etmişti.

Alia hayatının bu kısmından nefret etse de, herkese yıkım getirmeden tapınaktan kaçınmasının bir yolunu bilmiyordu. Hacıların (*Canları cehenneme!*) sayısı her geçen gün artıyordu. Tapınağın alt sundurmasını tamamen doldurmuşlardı. Hacıların arasında satıcılar geziniyordu; ayrıca önemsiz büyücüler, falcılar ve kâhinler, yani Paul Muad'Dib ile kız kardeşini acınası bir şekilde taklit ederek geçinmeye çalışan bütün o zavallılar da vardı.

Satıcıların başlıca malları, kırmızı ve yeşil paketler içindeki yeni Dune Tarotu desteleriydi. Alia bu tarot meselesini düşündü. O desteleri Arrakeen pazarına kim sürüyordu? Tarot neden özellikle şimdi ve burada böylesine yaygınlaşıp revaçta olmuştu? Amaç zamanı bulandırmak mıydı? Baharat bağımlılığı insanı mutlaka az çok kâhin yapardı. Fremenler biraz kaçık insanlar olarak tanınırdı. Şu an burada bu kadar

çok Fremen'in geleceğe dair alamet ve kehanetlerden bahsetmesi tesadüf müydü? Alia bunun yanıtını ilk fırsatta aramaya karar verdi.

Güneydoğudan gelen esinti, bu kuzey bölgesinde epey yüksek olan Kalkan Duvarı'nın kestiği rüzgârın kalıntısıydı. Ufka doğru alçalan ikindi sonu güneşinin yetersiz ışığı, seyrek toz bulutunun arasından Kalkan Duvarı'nın kenarını turuncuya boyuyordu. Alia'nın yanaklarında hissettiği sıcak esinti, göz alabildiğine uzanan çölün verdiği güvenlik hissini özlemesine yol açıyordu.

Gündüz kalabalığından geriye kalan insanlar, alt sundurmanın yeşil taştan yapılmış geniş basamaklarını tek başlarına ya da gruplar halinde inerek tapınağı terk etmekteydi. Bazıları durup sokak satıcılarının tezgâhlarındaki hatıralık eşyalara ve kutsal tılsımlara bakıyor, bazıları da geride kalan ikinci sınıf büyücülere danışıyordu. Hacılar, ricacılar, şehir halkı, Fremenler, gün biterken tezgâhlarını kapatan satıcılar... şehrin merkezine giden palmiyeli caddeye dek uzanan kıpır kıpır bir kalabalık oluşturuyordu.

Alia'nın gözleri Fremenleri seçebiliyordu; batıl huşuyla donmuş yüzlerinden, diğerlerinden yabani bir tavırla uzak durmalarından tanıyordu onları. Fremenler onun için hem güç kaynağı hem de tehditti. Hâlâ ulaşımda kullanmak için, spor olsun diye ve adak olarak adamak amacıyla dev solucanlar yakalıyorlardı. Dışdünyalı hacılara kızıyor, graben ve panlardaki şehirlilere zor katlanıyor, onları küçük gördüğünü düşündükleri sokak satıcılarındansa nefret ediyorlardı. Alia Mabedi'ne akın akın giden kalabalıklarda bile, yabani bir Fremen'i itip kakmaya gelmezdi. Kutsal Semtlerde bıçaklama olayları yaşanmasa da bazen... sonradan cesetler bulunduğu olurdu.

Mabetten ayrılan kalabalığın hareketleri toz kaldırıyordu. Alia'nın burnuna gelen çakmaktaşı kokusu, açık beledi iyice özlemesine yol açtı. Gulâmın gelmesiyle birlikte geçmişi

daha sık düşünmeye başladığını fark etti. Ağabeyinin tahta çıkmasından önceki engelsiz zamanlar çok daha eğlenceliydi... o zamanlar insanlarla şakalaşmaya, ufak tefek şeylerle ilgilenmeye, serin bir sabahın ya da günbatımının tadını çıkarmaya vakti vardı... bol bol vakti vardı. O zamanlar tehlike bile hoştu... kaynağı belliydi, ortadaydı. Kâhinliğin sınırlarını zorlamaya, gelecek kırıntıları için kasvetli örtülerin arasından bakmaya gerek yoktu.

Yabani Fremenler ne güzel demişti: "Dört şey gizlenemez... aşk, duman, ateş sütunu ve açık beledde gezinen bir insan."

Alia birden tiksintiyle platformdan geri çekilip Mabet'in gölgesine girerek, ışıl ışıl Kâhinler Salonu'nun yukarısındaki balkonda yürümeye başladı. Yürürken balkon zeminindeki kumları eziyordu. Ricacılar Kutsal Odalara hep kum taşırdı! Yanından geçtiği uşakları, muhafızları, rahip adaylarını, her yerde görülen dalkavuk Vüzera rahiplerini görmezden gelen Alia yukarıdaki evine çıkan spiral geçide girdi. Kalın halılar, divanlar, çadır perdeleri ve çöl yadigârlarıyla dolu odasına varınca, Stilgar'ın ona özel koruma olarak atadığı Fremen amazonları kovdu. *Bunlar koruma değil, düpedüz bekçi köpeği!* diye düşündü. Korumalar mırın kırın etseler de odadan çıktı, çünkü Stilgar'dan çok Alia'dan korkuyorlardı; onlar gidince Alia cüppesini çıkardı ve arkasında yere atılmış giysilerle, üstünde sadece boynundaki kayışlı kında duran billurbıçağı ile banyoya doğru yürüdü.

O adamın... geleceğinde bir gölge gibi beklediğini sezdiği, ama bir türlü göremediği adamın yakında olduğunu hissediyordu. Kâhin olmasına karşın onu göremediği için öfkeleniyordu. O adamı ancak başkalarının hayatlarını tararken, beklenmedik anlarda hissedebiliyordu. Veya karanlıkta tek başınayken, masumiyet ile arzu iç içe geçmişken, dumansı bir siluetle karşılaşıyordu. Onun kararsız bir ufukta durduğunu görüyordu; sanki sahip olduğu tüm güçleri sonuna

dek kullansa onu tamamen görebilecekti. Adam *oradaydı*... Alia'nın farkındalığına sürekli saldırıyordu: Ateşli, tehlikeli, edepsizdi.

Alia küvetteki sudan yükselen sıcak buharla sarmalandı. Küvette yıkanmayı alışkanlık haline getirmesinin sebebi, farkındalığında ışıltılı bir kolyenin incileri gibi dizilmiş sayısız Rahibe Ana'nın anısal varlığıydı. Su, gömme küvetteki sıcak su, içine giren Alia'nın tenini kabul etti. Yeşil çinili küvete, deniz görüntüsü oluşturmak için kırmızı balık desenleri çizilmişti. Burada öyle çok su vardı ki... eski zamanlarda yaşayan bir Fremen bu kadar çok suyun sadece yıkanmakta kullanıldığını görse öfkeden delirirdi.

O adam yakındaydı.

Alia, *İffetle şehvetin gerilimi bu,* diye düşündü. Bedeni bir eş arzuluyordu. Siyeç orjilerine katılmış bir Rahibe Ana'ydı o; seks onun için gizemli değildi. Ayrıca seks konusunda merak ettiği her şeyi, sahip olduğu diğer-benliklerin tau farkındalığından öğrenebiliyordu. Duyduğu yakınlık hissi, ancak bir bedenin bir başka bedeni arzulamasından kaynaklanabilirdi.

Sıcak suyun içindeyken, harekete geçmekle eylemsiz kalıp öylece beklemek arasında bocalıyordu.

Birden küvetten çıktı ve çırılçıplak, üstünden sular damlar halde yürüyüp, yatak odasının yanındaki egzersiz odasına girdi. Tavan pencereli bu dikdörtgen odada, bir Bene Gesserit ustasının fiziksel ve zihinsel farkındalık/hazırlık potansiyelinin doruğuna ulaşmasını sağlayacak basit ve karmaşık aletler vardı. Hafıza yükselticiler, el ve ayak parmaklarını güçlendirip hassaslaştıran Ix malı parmak mengeneleri, koku sentezcileri, dokunma hassaslaştırıcılar, ısı değişim alanları, fark edilebilir alışkanlıkları önleyici davranış belirleyiciler, alfa dalgası tepkimesi eğiticileri, ışık/karanlık/tayf çözümleme yeteneğini geliştiren göz kırpma senkronizörleri...

Alia bir duvara on santimetrelik harflerle, hatırlatıcı boya ile kendi eliyle yazdığı, Bene Gesserit Öğretisi'nin önemli maddelerinden birini gördü:

"Bizden önce, tüm öğrenim yöntemleri içgüdüyle lekelenmişti. Biz öğrenmeyi öğrendik. Bizden önce, içgüdüleri tarafından yönetilen araştırmacıların odaklanma süreleri çok kısaydı... genellikle tek bir insan yaşamı kadardı. Onlar elli ya da daha fazla insan yaşamı süresi boyunca sürdürülebilecek projeleri hayal bile etmiyorlardı. Bütünsel kas/sinir sistemi eğitimi kavramını bilmiyorlardı."

Alia egzersiz odasında yürürken, bir hedef kuklasının göğsünde sallanan eskrim aynasının kristal prizmasında kendinin binlerce yansımasını gördü. Kuklanın karşısındaki rafta duran uzun kılıca bakıp *Evet! Bitkin düşene dek egzersiz yapacağım... bedenimi yorup zihnimi boşaltacağım,* diye düşündü.

Kılıcı eline tam oturdu. Billurbıçağını boynundaki kınından çıkarıp elinde tuttu ve kuklayı harekete geçirecek düğmeye kılıcın ucuyla bastı. Kuklanın kalkan alanı yükselirken oluşan direnç, kılıcı yavaşça ama sert bir biçimde itti.

Prizmalar ışıldadı. Kukla sola doğru süzüldü.

Uzun kılıcının ucuyla kuklayı takip eden Alia, onun canlı gibi olduğunu bir kez daha düşündü. Oysa karşısında, gözleri tehlikeden uzaklaştırmak, şaşırtmak ve öğretmek amacıyla tasarlanmış servomotor ve karmaşık yansıtıcı devreler vardı, o kadar. Bu şey, Alia'nın hareketlerine tepki vermeye ayarlanmış bir aletti; Alia'yla birlikte hareket eden, prizmalarında ışığı dengeleyen, hedefi kaydıran, kılıcıyla karşı hamleler yapan bir karşı benlikti.

Prizmalar yüzünden Alia'nın üstüne birçok bıçakla saldırıyormuş gibi görünse de, bıçaklardan yalnızca biri gerçekti. Alia gerçek bıçağın hamlesini savuşturduktan sonra kılıcını kalkan direncinden aşırarak hedefe dokundu. Prizmalar arasında kırmızı bir ışık yandı... dikkat dağıtıcı bir şey daha çıkmıştı.

Kukla yeniden saldırdı; şimdi bir işaret hızında, başlangıçtan biraz daha hızlı hareket ediyordu.

Alia saldırıyı savuşturdu; tedbiri bir kenara bırakıp tehlikeli alana girdi ve bu kez kuklaya billurbıçağıyla dokundu.

Şimdi prizmaların arasında iki ışık parlıyordu.

Kukla tekrar hız artırdı; tekerlekleri üstünde hareket ediyor, Alia'nın vücudu ile kılıcının ucunun hareketleri sanki onu mıknatıs gibi çekiyordu.

Saldırı... savuşturma... karşı hamle.

Saldırı... savuşturma... karşı hamle.

Kuklada şimdi dört ışık yanıyordu; yanan her ışıkla birlikte daha tehlikeli hale geliyor, hızlanıyor, dikkat dağıtıcı unsurları artıyordu.

Beş ışık.

Alia'nın çıplak teni terden parlamaya başlamıştı. Şimdi tüm dünyası karşısındaki kuklanın tehditkâr kılıcından, çıplak ayaklarının altındaki döşemeden, duyular/sinirler/kaslardan... karşılıklı hamlelerden ibaretti.

Saldırı... savuşturma... karşı hamle.

Altı ışık... yedi...

Sekiz!

Alia ilk kez sekizi deneme riskine giriyordu.

Zihninin gerisinden yükselen telaşlı bir ses, bu yaptığının delilik olduğunu haykırdı. Prizmalarla kaplı bu kukla düşünemez, ihtiyatlı olamaz, pişmanlık duyamazdı. Üstelik elindeki kılıç gerçekti. Gerçek olmasa bu egzersizin hiçbir anlamı kalmazdı. Kukla elindeki kılıçla rakibini yaralayabilir veya öldürebilirdi. Ayrıca İmparatorluk'taki en büyük kılıçustaları bile yedi ışıktan fazlasını denememişti.

Dokuz!

Alia yoğun bir heyecana kapılmıştı. Kukla ve savurduğu kılıcı, her şey bulanıklaşmıştı; Alia elinde tuttuğu kılıcının canlandığını hissediyordu. O artık bir anti-hedefti. Kılıcını kullanmıyordu, kılıcı onu kullanıyordu.

On!

On bir!

Alia'nın omzunun üstünden parıldayarak, havada uçarak geçen bir şey, kuklanın kalkan alanına girince yavaşlasa da,

düğmesine çarpıp onu durdurdu. Işıklar söndü. Prizmalar ve kukla hareketsiz kaldı.

Bu müdahaleye sinirlenen Alia öfkeyle döndü, ama bir yandan da bıçağı fırlatan kişinin sergilediği müthiş ustalıktan ürkmüştü. Bıçak mükemmel bir şekilde... kalkan alanından geçecek kadar yavaş, ama düğmeye çarpacak kadar hızlı atılmıştı.

Üstelik, on bir ışığı yanan kuklanın üstündeki düğme yalnızca bir milimetrekare boyutundaydı.

Alia öfke ve gerginliğinin bir anda geçtiğini fark etti; sanki tıpkı o kukla gibi düğmesinden kapatılmıştı. Bıçağı kimin fırlattığını görünce hiç şaşırmamıştı.

Paul egzersiz odası kapısının hemen önünde duruyordu; üç adım gerisinde Stilgar vardı. Alia'nın ağabeyi kısık, öfkeli gözlerle bakıyordu.

Çıplak olduğunu fark eden Alia örtünmeyi düşünse de bu fikir onu eğlendirdi. Sonuçta göreceklerini görmüşlerdi. Bil-

lurbıçağını boynundaki kınına yavaşça soktu.

"Tahmin etmeliydim," dedi.

"Yaptığın şeyin ne kadar tehlikeli olduğunun farkındasın herhalde," dedi Paul. Alia'nın yüzünü ve vücudunu, harcadığı çaba yüzünden kızarmış tenini, ıslak ve dolgun dudaklarını uzun uzun inceledi. Kız kardeşinde şimdiye kadar aklına gelmemiş, rahatsız edici bir dişilik vardı. Kendisine öylesine yakın birine bakıp, öylesine sabit ve aşina görünen kişilik çerçevesi içinde tanıyamamak garip geldi.

Paul'ün yanına gelen Stilgar boğuk bir sesle, "Çılgınlıktı," dedi.

Sesinde öfkenin yanı sıra, tıpkı gözlerinde olduğu gibi huşu vardı.

Paul başını iki yana sallayarak, "On bir ışık," dedi.

"Karışmasan on ikiye çıkaracaktım," dedi Alia. Paul'ün dikkatli bakışlarından utanarak ekledi: "Onca lanet ışığı kullanmayacaksak neden yapmışlar ki?"

Paul, "Bir Bene Gesserit, açık uçlu bir sistemin mantığını sorgular mı?" diye sordu.

"Sen hiç yediden yukarısını denememişsindir herhalde!" dedi Alia; tekrar öfkelenmişti. Paul'ün dikkatli bakışları sinirini bozmaya başlamıştı.

"Sadece bir kez denedim," dedi Paul. "Ona kadar çıktım; Gurney Halleck beni yakaladı. Çok utandırıcı bir ceza verdi; ne olduğunu söylemeyeceğim. Utandırıcı demişken..."

"Belki bir dahaki sefere içeri girerken haber verirsin," dedi Alia. Paul'e sürtünerek yanından geçip yatak odasına girdi, üstüne gri bir cüppe geçirdi ve boy aynasının karşısına geçip saçını taramaya başladı. Ter içindeydi; kendini üzgün hissediyor, tekrar yıkanma ihtiyacı duyuyordu... sonra da uyumayı istiyordu. "Niye geldin?" diye sordu.

"Lordum," dedi Stilgar. Alışılmadık ses tonu, Alia'nın dönüp ona bakmasına yol açtı.

"Buraya gelmemizi Irulan istedi; bu sana tuhaf gelebilir, biliyorum," dedi Paul. "Irulan'ın iddiasına göre, ki Stil'in elindeki bilgiler de bunu doğruluyor, düşmanlarımız büyük bir saldırıya hazırlanı..."

Stilgar daha sert bir sesle, "Lordum!" dedi.

Ağabeyi dönüp soran bakışlarla bakarken, Alia da yaşlı Fremen Naibi'ne bakmayı sürdürdü. Stilgar'ın gerçekten ilkel biri olduğunu fark etti. Stilgar doğaüstü bir dünyanın varlığına, hem de çok yakında olduğuna inanıyordu. Bu dünya onunla basit bir pagan dilinde konuşup, tüm şüphelerini dağıtıyordu. Stilgar'ın içinde yaşadığı doğal dünya, İmparatorluğun ortak etiğinden yoksun, çetin, karşı konulamaz bir dünyaydı.

"Evet Stil," dedi Paul. "Buraya gelmemizin sebebini ona sen mi söylemek istiyorsun?"

"Buraya gelmemizin sebebini konuşmanın sırası değil," dedi Stilgar.

"Ne oldu Stil?"

Stilgar, Alia'ya bakmayı sürdürüyordu. "Efendimiz, kör müsünüz?"

Paul tekrar kız kardeşine döndü; huzursuzlanmaya başlamıştı. Adamları içinde yalnızca Stilgar kendisiyle böyle konuşmaya cesaret edebilirdi, ama o bile bunu ancak gerektiğinde yapardı.

Stilgar, "Bunu evlendirmek gerek!" deyiverdi. "Bir an önce evlenmezse başımıza iş açacak."

Alia hemen onlara sırtını döndü; yüzü kıpkırmızı kesilmişti. *Beni etkilemeyi nasıl başardı?* diye merak etti. Aldığı Bene Gesserit otokontrol eğitimi, istemsizce gösterdiği tepkiyi engelleyememişti. Stilgar bunu nasıl başarmıştı? Ses'i kullanmayı bilmiyordu ki. Alia ürkmüş ve kızgındı.

Yüzünü dönmeden, "Yüce Stilgar'ın sesine kulak verin!" dedi. Sesinin cırtlak çıktığının farkındaydı, ama buna engel olamıyordu. "Fremen Stilgar, bakirelere tavsiyeler veriyor!"

Stilgar mağrur bir sesle, "İkinizi de seviyorum, bu yüzden açık konuşmalıyım," dedi. "Erkekler ile kadınları yönlendiren ihtiyaçlara gözlerimi kapayarak Fremenlerin şefi olmadım ben. Bu ihtiyaçları görünce tanımak için gizemli güçlere ihtiyacım yok."

Paul, Stilgar'ın ne demek istediğini düşündü; burada gördüklerini ve öz kız kardeşine karşı içinde uyanan, inkâr edemeyeceği erkekçe hisleri düşündü. Evet... Alia'nın fazlasıyla şehvetli, hoppa bir hali vardı. Neden egzersiz odasına çırılçıplak girmişti ki? Üstelik hayatını gereksiz yere, aptalca tehlikeye atmıştı! Eskrim prizmalarıyla egzersiz yaparken on bir ışığa kadar çıkmıştı! O beyinsiz otomat şimdi Paul'ün hayalinde kadim, korkunç bir yaratık olarak canlanıyordu. Artık modası geçmiş bir şeydi, ama bir yandan da eski ahlaksızlığın lekesini taşıyordu. Bunlar bir zamanlar yapay zekâ, bilgisayar beyinleri tarafından yönetilirdi. Butleryan Cihadı buna son vermişti, ama bu tür şeylerin aristokrat ahlaksızlığı havasını sonlandırmamıştı.

Stilgar haklıydı elbette. Alia'ya bir eş bulmalıydılar.

"Bu meseleyle ilgileneceğim," dedi Paul. "Alia ile ben bu konuyu daha sonra... baş başa konuşacağız."

Alia dönüp Paul'e baktı. Paul'ün aklının nasıl işlediğini bildiğinden, kendisi hakkında bir mentat kararı verdiğini, o insan-bilgisayar analizinde kendisine dair sayısız veri parçasını birleştirdiğini anladı. Bu kavrayışta amansız bir nitelik vardı... gezegenlerinki gibi bir hareketti. Evrenin düzeninden bir şeyler taşıyordu; kaçınılmaz ve dehşet vericiydi.

"Efendimiz," dedi Stilgar, "belki..."

Paul öfkeyle, "Şimdi olmaz!" dedi. "Şu an başka sorunlarımız var."

Ağabeyiyle mantık yarıştırmaya cesareti olmayan Alia, son birkaç saniyeyi Bene Gesserit yöntemiyle bir kenara bırakıp, "Sizi Irulan mı gönderdi demiştin?" diye sordu. Bunu söylerken içinde fesatlık uyanmıştı.

"Dolaylı olarak," dedi Paul. "Bize verdiği bilgi, Lonca'nın bir kumsolucanı ele geçirmeye çalışacağı yönündeki şüphemizi doğruluyor."

"Küçük bir solucan yakalayıp, başka bir dünyada baharat döngüsü oluşturmayı deneyecekler," dedi Stilgar. "Demek ki bu işe uygun olduğuna inandıkları bir dünya bulmuşlar."

"Demek ki Fremen işbirlikçileri var!" dedi Alia. "Hiçbir dışdünyalı bir kumsolucanı yakalayamaz!"

"Bunu söylemeye bile gerek yok," dedi Stilgar.

"Hayır, var," dedi Alia. Stilgar'ın kalın kafalılığına çok sinirlenmişti. "Paul, sen herhalde..."

"İşler sarpa sarıyor," dedi Paul. "Bunu bir süredir biliyorduk zaten. Ama o diğer dünyayı hiç *görmedim*; bu canımı sıkıyor. Eğer onlar..."

Alia sert bir sesle, "Canını sıkan *bu* mu?" diye sordu. "Dümenciler kullanarak yerini gizliyorlardır, tıpkı sığınaklarını gizledikleri gibi."

Stilgar ağzını açtı, ama sonra konuşmadan kapattı; idolle-

rinin zayıf yönlerini kâfirce itiraf ettikleri hissine kapılmıştı.

Stilgar'ın huzursuzluğunu sezen Paul, "Acil bir sorunumuz var!" dedi. "Alia, fikrini almak istiyorum. Stilgar açık beleddeki devriyeleri artırmamızı ve siyeç gözcülerini takviye etmemizi öneriyor. Böylece onların gezegene inişini saptayabilir ve önleyici..."

Alia, "Yanlarında onları yönlendiren bir Dümenci varken mi?" diye sordu.

Paul, "Çaresizlikten her şeyi yapacak durumdalar, değil mi?" diye katıldı. "Zaten bu yüzden buradayım ya."

Alia, "Bizim göremediğimiz ne gördüler?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Alia başıyla onayladı; yeni Dune Tarotu'yla ilgili düşüncelerini hatırlamıştı. Hemen kaygılarından bahsetti.

"Üstümüze bir örtü sermeye çalışıyorlar," dedi Paul.

"Yeterince devriyemiz olursa," dedi Stilgar, "onları engelleyebili..."

"Hiçbir şeyi... sonsuza dek engelleyemeyiz," dedi Alia. Stilgar'ın zihninin şimdiki işleyiş tarzından hoşlanmadığını hissetti. Stilgar at gözlüğü takmış gibiydi; bariz gerçekleri görmezden geliyordu. Alia'nın tanıdığı Stilgar değildi bu.

"Bir şekilde bir solucan ele geçirecekler, orası kesin," dedi Paul. "Ama başka bir gezegende melanj döngüsü oluşturmak apayrı bir mesele. Bunun için bir solucandan fazlasına ihtiyaçları var."

Stilgar bakışlarını iki kardeşin üzerinde gezdirdi. Siyeç hayatıyla içine işleyen ekolojik düşünce sayesinde, ne demek istediklerini anlıyordu. Düşmanlarının yakalayacağı bir solucan, ancak Arrakis koşullarında yaşatılabilirdi... kum planktonları, Küçük Yaradanlar vs. Lonca'nın sorunu büyüktü, ama çözümü imkânsız değildi. Stilgar'ın içinde giderek artan huzursuzluğun sebebiyse başkaydı.

"Lonca'nın neler yaptığını tam olarak göremiyorsunuz demek?" diye sordu.

Paul, "Yeter ama!" diye patladı.

Alia, Stilgar'ı inceledi; onun zihninden geçen ilkel düşünceleri sezebiliyordu. Stilgar büyü meselesine takılıp kalmıştı. Büyü! Büyü! Geleceği görmek kutsal bir alevin korkunç ateşini çalabilmekti. Bu işte, karşılaşılabilecek en büyük tehlikenin, kazanılan ve yitirilen ruhların cazibesi vardı. Biçimsiz, tehlikeli, uzak yerlerden biçimli ve güçlü bir şey getiriliyordu. Ama Stilgar artık o bilinmez ufkun ardındaki başka güçlerin, hatta belki de daha büyük güçlerin varlığını sezmeye başlamıştı. Stilgar'ın Cadı Kraliçesi ile Büyücü Dostu şu an tehlikeli zayıflıklarını itiraf ediyorlardı.

Alia onu geri kazanma çabasıyla, "Stilgar, sen kumulların arasında uzanan bir vadide duruyorsun," dedi. "Ben ise bir kumulun tepesinde duruyor, senin göremediğin şeyleri oradan görüyorum. Ayrıca uzaklardaki başka şeyleri gizleyen dağları da görüyorum."

"Orada sizden gizlenen şeyler var," dedi Stilgar. "Bunu hep söylüyorsunuz."

"Her gücün sınırı vardır," dedi Alia.

"Ve tehlike, o dağların ardından gelebilir," dedi Stilgar.

"Evet, onun gibi *bir şey,*" dedi Alia.

Stilgar başını sallayarak, anladığını belirtti; Paul'ün yüzüne bakıyordu. "Ama dağların ardından ne gelirse gelsin, kumullardan geçmek zorunda."

Evrendeki en tehlikeli oyun, kehanetlerle devlet yönetmektir. Kendimizi bu oyunu oynayacak kadar akıllı ya da cesur bulmuyoruz. Burada (daha önemsiz meselelere nizam getirilmesi adına) ayrıntılarıyla açıkladığımız yöntemler, devlet yönetiminde yaklaşmaya cesaret edebildiğimiz son noktadır. Hedeflerimize gelince... Bene Gesseritlerin tabiriyle ifade edersek, biz de çeşitli dünyaları gen havuzları, öğreti ve öğretmen kaynakları, çeşitli olasılıkların kaynağı olarak görüyoruz. Amacımız hükmetmek değil, bu gen havuzlarını kullanmak ve bilgilenmek yoluyla, sömürgelikten ve devlet tarafından dayatılan tüm kısıtlamalardan kurtulabilmektir.

–"Devlet İdaresi Aracı Olarak Orji"
Dümencinin Kılavuzu, Üçüncü Bölüm

Edric, Paul'ün Kabul Salonu'nun duvarlarından birini süsleyen kabartmalı haritalardan birinde mücevherle vurgulanmış bir noktaya tankının içinden huzme göndererek, "Babanız orada mı öldü?" diye sordu.

Paul, "Orası kafatasının bulunduğu türbe," diye yanıtladı. "Babam altımızdaki çanakta, bir Harkonnen firkateyninde tutsakken öldü."

"Ah, evet, şimdi hatırladım," dedi Edric. "Can düşmanı eski Baron Harkonnen'ı öldürmeye çalışırken ölmüştü." Bu salon gibi dar ve kapalı mekânlarda kapıldığı dehşeti fazla ele vermemeye çalışarak turuncu gazın içinde yuvarlanıp döndü ve Paul'e baktı; Paul gri ve siyah çizgili, uzun bir divanda tek başına oturuyordu.

"Baron'u kız kardeşim, Arrakeen Savaşı'ndan hemen önce öldürdü," dedi Paul; sesi ve tavrı oldukça soğuktu.

Lonca'nın balık-adamı neden şimdi, burada eski yaraları deşiyor? diye merak etti.

Dümenci kendine hâkim olma savaşını kaybeder gibiydi. İlk görüşmelerindeki o rahat, balıksı hareketlerinden artık eser yoktu. Fıldır fıldır dönen küçük gözleriyle etrafına bakınıyor... arıyor ve tartıyordu. Salonda ona eşlik eden tek hizmetkâr biraz ötede, Paul'ün solundaki duvarın dibinde tek sıra halinde dizilmiş saray muhafızlarının yakınında duruyordu. Hizmetkâr, Paul'ü kaygılandırıyordu... iri yarı, kalın enseli, kaba ve ebleh suratlı bir adamdı. Edric'in destekleme alanının üstünde kayan tankını dirseğiyle iterek salona sokarken ellerini beline koyarak cellat gibi yürümüştü.

Edric, o adamın adının *Scytale* olduğunu söylemişti. *Scytale, yardımcılarımdan biri.*

Yardımcının yüzünden aptallık aksa da, gözleri onu ele veriyordu. Gözleri gördükleri her şeye gülüyordu.

"Odalığınız, Yüz Dansçılarının gösterisini beğenmiş gibiydi," dedi Edric. "Kendisini o küçük gösteriyle biraz olsun eğlendirebilmiş olmam sevindirici. Özellikle de bütün ekibin aynı anda onun çehresine büründüğünü görünce verdiği tepki hoşuma gitti."

Paul, "'Lonca temsilcilerinin armağanından sakınacaksın' demezler mi?" diye sordu.

Dansçıların Büyük Salon'daki gösterisini düşündü. Salona Dune Tarotu kostümleri içinde girmiş, görünüşe göre rastgele hareketler yapmaya başlamış, ama sonunda bir araya gelerek ateş girdabı ve kadim kehanet sembolü şekilleri oluşturmuşlardı. Ardından hükümdarlar gelmişti; yüzleri sikkelerdeki portrelerde olduğu gibi soğuk ve katı, ama tuhaf bir şekilde değişken kral ve imparatorlar geçit töreni yapmıştı. Sonra şakalara geçilmişti. Paul'ün yüzü ve vücudu kopyalanmıştı, ardından da salonun dört bir yanındaki Yüz Dansçıları Chani'nin suretine bürünmüştü; Stilgar'ı bile taklit etmişlerdi... herkes kahkahadan kırılırken, Stilgar ürperip homurdanmıştı.

Edric, "Ama armağanlarımızı tamamen iyi niyetle verdik," diye itiraz etti.

Paul, "İyi niyetle mi?" diye sordu. "Bize verdiğiniz gulâm, bizi yok etmeye programlandığına inanıyor."

Edric, "Sizi yok etmeye mi Efendimiz?" diye nezaketle sordu. "Bir tanrıyı yok etmek mümkün müdür ki?"

Tam Edric'in sözü biterken içeri giren Stilgar durup muhafızlara öfkeyle baktı. Ona göre Paul'e yeterince yakın değillerdi. Paul'e yaklaşmalarını işaret etti.

Paul elini kaldırarak, "Her şey yolunda Stil," dedi. "Tatlı tatlı sohbet ediyoruz. Elçi'nin tankını divanımın kenarına yaklaştırır mısın?"

Stilgar verilen emri düşündü. Emre itaat etmesi, Dümenci'nin tankını Paul ile o iri yarı hizmetkârın arasına götürmesi anlamına gelecekti; o zaman da Dümenci, Paul'e fazla yaklaşmış olacaktı, ama...

"Her şey yolunda Stil," diye tekrarlayan Paul gizli bir el işareti yaparak, Stilgar'a bu emre mutlaka uyması gerektiğini belirtti.

Belirgin bir gönülsüzlükle hareket eden Stilgar, tankı iterek Paul'e yaklaştırdı. Tanka dokunmaktan da, oradan yayılan ağır melanj kokusundan da hoşlanmıyordu. Tankın bir köşesinde, Dümenci'nin sesini ileten döner cihazın altında durdu.

"Bir tanrıyı öldürmek," dedi Paul. "Çok ilginç. Ama tanrı olduğumu kim söyledi?"

Edric, Stilgar'a anlamlı anlamlı bakarak, "Size tapanlar söylüyor," dedi.

Paul, "Buna sen de inanıyor musun peki?" diye sordu.

"Benim neye inandığımın önemi yok Efendimiz," dedi Edric. "Ama gözlemcilerin çoğu, sizin kendinizi tanrılaştırmaya çalıştığınızı düşünüyor. Bunun, bir faninin... güvenle yapabileceği bir şey olup olmadığı sorulabilir.

Paul, Lonca görevlisini inceledi. Bu yaratık iğrenç ama zekiydi. Paul aynı soruyu kendine defalarca sormuştu. Ama tanrılığı kabul etmesinden daha kötü seçenekler olduğunu bilecek kadar, yeterince alternatif zaman hattı görmüştü. Çok daha kötü seçenekler vardı. Ama bunlar bir Dümenci'nin normalde konuşacağı meseleler değildi. Bir tuhaflık vardı. Edric neden o soruyu sormuştu? Öyle küstahlık etmekle ne kazanmayı umuyor olabilirdi? Paul'ün aklından ihtimaller geçti... belki de bu hamlenin ardında Tleilaxlılar vardı... veya Edric, Cihat ordusunun geçenlerde Sembou'da kazandığı zaferden etkilenmişti... ya da o soruyu bazı Bene Gesserit inançlarının etkisiyle sormuştu...

Paul'ün hesaplayıcı farkındalığı, binlerce veriyi art arda işlemden geçiriyordu. Bu iş üç saniye kadar sürdü.

Paul, "Bir Dümenci, kehanetin temellerini sorgular mı?" diye sorarak, Edric'in en zayıf noktasına saldırdı.

Dümenci bu soruya şaşırsa da kendini çabuk topladı ve aforizmaya benzeyen, uzun bir yanıt verdi: "Aklı başında hiç kimse kehanet gerçeğini yadsımaz Efendimiz. Geleceği gösteren kehanet hayalleri, insanlığın en eski zamanlarından beri bilinir. En beklenmedik anlarda görünerek bizi şaşırtırlar. Şanslıyız ki evrenimizde başka güçler de var."

Paul, "Kehanet gücünden daha büyük güçler mi?" diyerek Dümenci'yi sıkıştırdı.

"Evrende yalnızca kehanet gücü olsaydı, her şeyi o yapsaydı, bu güç eninde sonunda kendi kendini yok ederdi Efendimiz. Sadece bu kehanet gücü olsaydı, kendisinin giderek yozlaşan eylemlerinden başka neyi önceden görebilirdi?"

"Her zaman için insan faktörü de vardır," dedi Paul.

"Ama en iyi ihtimalle bile tutarsızdır; hem insanların halüsinasyon gördüğü de olur," dedi Edric.

Paul dalga geçmek için, üzgün bir sesle, "Gördüğüm kehanet hayalleri altı üstü halüsinasyon mu sence?" diye sordu. "Yoksa bana tapanların halüsinasyon gördüğünü mü ima ediyorsun?"

Ortamın gerildiğini fark eden Stilgar, Paul'e bir adım yaklaştı ve tankının içinde geri çekilen Lonca temsilcisine gözlerini dikti.

Edric, "Sözlerimi çarpıtıyorsunuz Efendimiz," diye itiraz etti. Sesinde tuhaf bir şiddet seziliyordu.

Paul, *Burada şiddet kullanmaya cesaret edemezler!* diye düşündü. Ama kendisini koruması gereken güçler (muhafızlarına baktı) aksine onun yerine başkasını getirmekte kullanılacaksa durum değişirdi.

Sadece Edric ile Stilgar'ın duyabileceği kadar alçak sesle, "Ama beni tanrı olarak görülmek için komplo kurmakla suçluyorsun," dedi. "Komplo?"

"Kendimi yanlış ifade etmiş olabilirim Efendimiz," dedi Edric.

"Ama bu önemli," dedi Paul. "Benden en kötü şeyleri bile beklediğini gösteriyor."

Edric başını yavaşça çevirip Stilgar'a yan gözle, kaygıyla baktı. "İnsanlar zengin ve güçlülerden her zaman en kötü şeyleri beklemiştir Efendimiz. Denir ki, aristokratları tanımanın en kolay yolu şudur: Onlar yalnızca kendilerini popüler kılacak kötü alışkanlıklarını sergiler."

Stilgar'ın yüzü seğirdi.

Hareket karşısında başını kaldıran Paul, Stilgar'ın zihninde fısıldayan düşünce ve öfkeyi sezdi. Bu sefil Lonca temsilcisi, Muad'Dib ile böyle konuşmaya nasıl cüret edebiliyordu?

"Şaka yapmıyorsun tabii," dedi Paul.

"Şaka mı dediniz Efendimiz?"

Paul ağzının kurumaya başladığını fark etti. Bu odada çok fazla insan vardı; Paul'ün soluduğu hava, çok fazla ciğerden geçmişti. Edric'in tankından yayılan melanj kokusu da tehditkâr geliyordu.

Paul, "Bu komplodaki işbirlikçilerim kim olabilir sence?" diye sordu. "Vüzeralar olabilir mi?"

Edric omuz silkince, başının etrafındaki turuncu gaz dal-

galandı. Artık Stilgar'a aldırmıyordu, ama Fremen hâlâ ona dik dik bakmaktaydı.

Paul ısrarla, "Rahiplik mertebesine ulaşmış *onca* misyonerimin sahte bir dini yaydığını mı ima ediyorsun?" diye sordu.

"Kendi çıkarlarını düşünüyor olabilirler veya belki de gerçekten samimidirler," dedi Edric.

Stilgar'ın eli cüppesinin altındaki billurbıçağına gitti.

Paul başını iki yana sallayarak, "Yani beni samimiyetsizlikle suçluyorsun," dedi.

"'Suçlamak' doğru kelime mi emin değilim Efendimiz."

Paul, Şu yaratığın küstahlığına bak *hele!* diye düşündü. "Suçlasan da suçlamasan da, din adamlarımla benim güç delisi haydutlardan farksız olduğumuzu söylüyorsun."

"Güç delisi mi dediniz Efendimiz?" Edric tekrar Stilgar'a baktı. "İnsan güçlendikçe yalnızlaşır. Sonunda gerçeklikle bağını yitirir... bu da onun sonu olur."

Stilgar, "Lordum, bundan daha küçük imalarda bulunan insanları idam ettirdiğiniz olmuştu!" diye homurdandı.

Paul, "İnsanları, evet," diye katıldı. "Ama karşımızda bir Lonca Elçisi var."

"Sizi din konusunda sahtekârlık yapmakla suçluyor!" dedi Stilgar.

"Onun düşünce tarzı ilgimi çekiyor Stil," dedi Paul. "Sinirlerine hâkim ol, gözünü de dört aç."

"Muad'Dib'in emri başım üstüne."

Paul, "Söyle bakalım Dümenci... tüm misyonerleri gözleme, tüm Vüzera bölgeleri ve tapınaklarındaki tüm nüansları inceleme imkânı olmaksızın zaman ve uzayın muazzam mesafeleri boyunca bu farazi sahtekârlığı nasıl sürdürmüş olabiliriz?" diye sordu.

Edric, "Zaman sizin için nedir ki?" diye sordu.

Stilgar kaşlarını çattı; şaşırdığı belliydi. *Muad'Dib zamanı gizleyen perdelerin ardını görebildiğini sık sık söyler,* diye düşündü. *Lonca temsilcisi ne demek istedi acaba?*

Paul, "O boyutta bir sahtekârlığın yapısında boşluklar oluşmaz mıydı?" diye sordu. "Büyük görüş ayrılıkları, hizipleşmeler... şüpheler, suç itirafları... illa ki bir yerden bir şey patlak verirdi."

"Din ile kişisel menfaatin gizleyemediği şeyleri devlet gizleyebilir," dedi Edric.

Paul, "Sabrımın sınırını mı ölçüyorsun?" diye sordu.

Edric, "Sözlerim saçma mı?" diye karşılık verdi.

Paul, *Kendisini öldürmemizi mi istiyor?* diye merak etti. *Edric kendini kurban etmek mi istiyor?*

Paul, Edric'i tartarak, "Ben kinik bakış açısını yeğlerim," dedi. "Siyasette yalan söyleme sanatı, çifte anlamlar ve sözlerin gücü üstüne eğitilmişsin şüphesiz. Senin için dil, silahtan başka bir şey değil; sözlerinle zırhımı sınıyorsun."

Edric gülümseyerek, "Kinik bakış açısı," dedi. "Hükümdarlar din söz konusu olduğunda kiniktir. Din de bir silahtır. Din, devlete dönüşünce nasıl bir silah haline gelir?"

Paul yavaş yavaş sakinleştiğini hissetmeye başlamıştı; son derece ihtiyatlı olması gerektiğini, seziyordu. Edric aslında kime hitap ediyordu? Yönlendirici imalarla dolu o lanet olası, zekice sözleri... rahat mizah tonu, dillendirilmeyen bir sırrı paylaşırlarmış havası: Tavırları, onun ve Paul'ün, evreni tanıyan, görmüş geçirmiş insanlar olarak, sıradan insanların bilemeyeceği şeyleri kavradıklarını söylüyordu. Paul, bütün bu etkileyici lafların hedefinin kendisi olmadığını anlayınca sarsıldı. Saraydakiler için sıkıntı kaynağı olan bu yaratık aslında Stilgar'a, saray muhafızlarına... hatta belki de kendi irikıyım uşağına hitap ediyordu.

Paul, "Dinsel gücü ben istemedim," diye karşılık verdi. "Bana dayatıldı." *İşte! Bu balık-adam ağız dalaşını kazandığını sansın bakalım!* diye düşündü.

Edric, "Öyleyse neden bu gücü reddetmediniz Efendimiz?" diye sordu.

Paul, Edric'i dikkatle süzerek, "Kız kardeşim Alia sebebiy-

le," dedi. "O bir tanrıça. Alia hakkında konuşurken dikkatli olmanı tavsiye ederim, yoksa seni bir bakışıyla öldürür."

Edric'in ağzında oluşmaya başlayan sinsi sırıtış, yerini afallamaya bıraktı.

"Çok ciddiyim," dedi Paul; Edric'in iyice afallamasını seyrederken, Stilgar'ın başıyla onayladığını göz ucuyla gördü.

Edric soğuk bir sesle, "Size olan güvenimi zedelediniz Efendimiz," dedi. "Amacınız da buydu şüphesiz."

"Amacımı bildiğine çok emin olma," dedi Paul; Stilgar'a işaret vererek, görüşmenin sona erdiğini belirtti.

Edric'in öldürülüp öldürülmeyeceğini el işaretiyle soran Stilgar'a eliyle olumsuz yanıt verdi; sonra Stilgar'ın başına buyruk hareket etmesinden çekinerek, aynı işareti yineledi.

Edric'in yardımcısı Scytale, arkasına geçtiği tankı kapıya doğru itmeye başlamıştı. Paul'ün önünden geçerken durup alaycı bakışlarını ona çevirerek, "Lordum, izin verir misiniz?" diye sordu.

Paul, "Evet, ne var?" diye sorarken, Stilgar'ın bu Scytale denen adamdan gelebilecek bir tehlikeye karşı hemen yaklaştığını fark etti.

"İnsanların bir İmparator'un yönetimine ihtiyaç duymasının sebebinin uzayın sonsuzluğu olduğunu söyleyenler var," dedi Scytale. "Bütünleştirici bir sembol olmazsa, insanlar kendilerini yalnız hissediyorlar. Kendini yalnız hisseden insanlar için İmparator somut bir şey. Ona bakıp 'Bakın, işte İmparator orada. O bizi birleştiriyor,' diyebiliyorlar. Belki din de aynı işlevi görüyordur Lordum."

Scytale başıyla hoş bir biçimde veda ettikten sonra Edric'in tankını itmeye devam etti. Salondan çıkarlarken, Edric tankının içinde iyice gevşemiş haldeydi; gözlerini kapamıştı. Dümenci huzursuz enerjisini tamamen harcamış, tükenmiş gibiydi.

Paul ayaklarını sürüyerek uzaklaşan Scytale'in arkasından bakarken, onun ne demek istediğini merak etti. Scytale'in

tuhaf biri olduğunu düşündü. Adam konuşurken, Paul onun içinde bir sürü insan olduğu hissine kapılmıştı... sanki Scytale'in sahip olduğu tüm genetik miras teninden okunuyordu.

Stilgar özellikle birine hitap etmeksizin, "Çok tuhaftı," dedi.

Paul divandan kalkarken muhafızlardan biri salon kapısını Edric ile hizmetkârının ardından kapattı.

Stilgar, "Tuhaftı," diye tekrarladı. Şakağında bir damar atıyordu.

Paul salonun ışıklarını kısıp, Kale'sinin sarp yamacına bakan pencereye gitti. Çok aşağıda ışıklar yanıyor, minicik figürler hareket ediyordu. İşçiler, Alia'nın tapınağının şiddetli bir çöl fırtınasının yön değiştirmesiyle hasar gören ön cephesini onarmak için dev plaskarışım blokları getiriyordu.

"O yaratığı buraya davet etmek aptalcaydı Usûl," dedi Stilgar.

Paul, *Usûl,* diye düşündü. *Siyeç adım. Stilgar bir zamanlar beni yönettiğini ve çölden kurtardığını hatırlatıyor.*

Stilgar, "Bunu neden yaptınız?" diye sordu; Paul'ün hemen arkasında duruyordu.

"Veri toplamak için," dedi Paul. "Daha fazla veriye ihtiyacım var."

"Bu tehditle *sadece* bir mentat olarak başa çıkmaya çalışmak tehlikeli değil mi?"

Paul, *Zekice bir söz,* diye düşündü.

Mentatların hesaplamaları daima sınırlı olurdu. Herhangi bir dilin sınırları içinde sınırsız bir şey söylenemezdi. Ama mentat yeteneklerinin de faydaları vardı. Paul bunu Stilgar'a söyledi; karşı çıkması için meydan okuyordu.

"Hep bir şeyler dışarıda kalır," dedi Stilgar. "Bazı şeylerin dışarıda kalması iyidir."

"Veya içeride," dedi Paul. Bir kâhin/mentat olarak vardığı sonucu bir an kendi de kabullendi. Dışarıda, evet. Ama asıl

korkunç şeyler içerideydi. Paul kendinden nasıl korunabilirdi? Kendi kendini yok etmesi için tuzak kurdukları kesindi, ama bu, çok daha korkunç olasılıklarla kuşatılmış bir fikirdi.

Hızla yaklaşan ayak sesleri, Paul'ün daldığı düşünceleri yarıda kesti. Kapı açıldı ve Vüzera Korba aydınlık koridorun ışığının vurduğu kapı eşiğinden içeri daldı. Görünmez bir güç tarafından içeri itilmişti sanki; salonun loşluğunu fark edince, neredeyse anında duraksadı. Elleri şiga-teli makaralarıyla dolu gibiydi; teller koridordan gelen ışıkta parlıyordu... küçük, tuhaf, yuvarlak mücevherleri andıran bu parıltılar, muhafızın kapıyı kapamasıyla birlikte kayboldu.

Korba gölgeleri dikkatle inceleyerek, "Siz misiniz Lordum?" diye sordu.

Stilgar, "Ne var?" diye sordu.

"Stilgar?"

"İkimiz de buradayız. Ne var?"

"Lonca temsilcisinin burada ağırlanmasından rahatsız oldum."

Paul, "Rahatsız mı oldun?" diye sordu.

"Halk, düşmanlarımıza fazla iyi davrandığınızı söylüyor Lordum."

"Hepsi bu mu?" dedi Paul. "O makaralar, getirmeni söylediklerim mi?" Korba'nın ellerindeki şiga-teli makaralarını gösterdi.

"Makaralar mı? Ah, evet Lordum! Tarihçeler. Burada mı izlemek istersiniz?"

"Ben izledim. Stilgar'ın izlemesini istiyorum."

Stilgar, "Ben mi?" diye sordu. Paul'ün kapris yaptığını düşünüp rahatsız olmuştu. *Tarihçeymiş!* Paul ile Zabulon'un fethine yönelik lojistik hesaplamalar üstüne konuşmak istemiş, ama Lonca Elçisi'nin gelişi yüzünden konuşmaları ertelenmişti. Şimdi de... Korba tarihçeler getirmişti!

Paul yanında, gölgeler içinde duran figüre bakarak, "Tarih bilgin ne kadardır?" diye sordu.

"Lordum, halkımızın göç ettiği her gezegeni teker teker sayabilirim. İmparatorluğun sınırlarını bili..."

"Dünya'nın Altın Çağı'nı bilir misin?"

"Dünya mı? Altın Çağ mı?" Stilgar şaşırmış ve rahatsız olmuştu. Paul neden tarihin başlangıcına dair efsaneleri konuşmak istiyordu ki? Stilgar'ın aklı hâlâ Zabulon ile ilgili verilerde... mentat personelin yaptığı hesaplamalardaydı: Otuz lejyon taşıyacak iki yüz beş taarruz firkateyni, destek taburları, halkı zapt etmekten sorumlu kurmay heyeti, Vüzera misyonerleri... ihtiyaç duyulacak yiyecek ve melanj miktarı (tüm rakamlar ezberindeydi)... silahlar, üniformalar, madalyalar... ölülerin külleri için kavanozlar... uzman kadroları... propaganda malzemeleri üretecek adamlar, kâtipler, muhasebeciler... casuslar ve casusları gözleyecek casuslar...

Korba ürkekçe, "Akım senkronizörü bağlantısını da getirdim Lordum," dedi. Paul ile Stilgar arasındaki gerginliği sezdiği ve bundan hoşlanmadığı belliydi.

Stilgar başını iki yana salladı. *Akım senkronizörü mü?* Paul neden onun şiga-teli projektörüne bağlanmış titreşimli hafıza sistemi kullanmasını istiyordu ki? Neden tarihçelerde belirli birtakım bilgiler aramasını istiyordu? Bu, mentatların işiydi! Stilgar, her zaman olduğu gibi projektör ve eklentilerini kullanma düşüncesine karşı derin bir şüphe duydu. Onu hep rahatsız ederlerdi; zihnine dolan verileri sonradan gözden geçirirken, ne zaman edindiğini hatırlamadığı yeni bilgiler karşısında hep hayrete kapılırdı.

"Zabulon hesaplamalarını takdim etmek istiyordum efendim," dedi.

Paul öfkeyle, "Zabulon hesaplamaları kurusun gitsin!" dedi; bu Fremen küfründe, küfredilen şeyin iğrenç suyuna kimsenin el sürmek istemeyeceği ima edilirdi.

"Lordum!"

"Stilgar, senin acilen içsel dengeye sahip olman gerekiyor; bunun için de uzun vadeli etkileri düşünüp kavraman şart.

Korba sana elimizdeki eski çağlara dair azıcık bilgiyi, Butleryanların kıyımından kurtulan veri kırıntılarını getirdi. Cengiz Han ile başla."

"Cengiz... Han mı? O Sardaukar mıydı Lordum?"

"Hayır, onlardan çok daha önce yaşamış biriydi. Yaklaşık... dört milyon insan öldürmüştü."

"O kadar çok kişiyi öldürebildiğine göre elinde çok güçlü silahlar vardı herhalde Lordum. Belki lazer ışınları ya da..."

"Onları bizzat öldürmedi Stil. Benim gibi, lejyonlarını göndererek öldürdü. İncelemeni istediğim bir hükümdar daha var... Hitler diye biri. O da altı milyondan fazla insan öldürdü. O çağ için oldukça iyi bir rakam."

Stilgar, "Lejyonlarına mı... öldürttü Lordum?" diye sordu.

"Evet."

"Bu rakamlar çok da etkileyici değil Lordum."

"Çok iyi, Stil." Paul, Korba'nın ellerinde tuttuğu makaralara baktı. Korba onları elinden atıp kaçmak ister gibiydi. "İstatistiklere göre: Yaklaşık altmış bir milyar insan öldürdüm, doksan gezegeni yakıp yıktım, beş yüz gezegenin halkını da tamamen sindirdim. Kırk kadim dine inananların hepsini öldürdüm..."

Korba, "Kâfirler!" diye itiraz etti. "Onların hepsi kâfirdi!"

"Hayır," dedi Paul. "Onlar imanlıydı."

Korba titrek bir sesle, "Lordum şaka yapıyor olmalı," dedi. "Cihat on bin gezegene aydınlık getir..."

"Hayır, karanlık getirdi," dedi Paul. "Muad'Dib'in cihadının etkilerinden kurtulmak için belki de yüz neslin geçmesi gerekiyor. Herhangi bir insanın bundan fazlasını yapabileceğini sanmam." Boğuk bir kahkaha attı.

Stilgar, "Muad'Dib'i eğlendiren nedir?" diye sordu.

"Eğlenmiyorum. İmparator Hitler'in de benzer bir şey söylediğini hatırladım da. Kesinlikle söylemişti."

Korba, "Geçmişteki hükümdarlardan hiçbiri sizin kadar kudretli değildi," diye itiraz etti. "Size meydan okumaya kim

cesaret edebilir? Lejyonlarınız bilinen evreni kontrol ediyor ve bütün..."

"Lejyonlar kontrol ediyor," dedi Paul. "Bunun farkındalar mı acaba?"

Stilgar, "Lejyonlarınızı da siz kontrol ediyorsunuz Lordum," diye söze karıştı. Komuta zincirindeki kendi konumunu ve o muazzam gücün kontrolünde sahip olduğu payı birden fark ettiği sesinden belliydi.

Stilgar'ın aklını istediği yöne çekmiş olan Paul tüm dikkatini Korba'ya vererek, "Makaraları buraya, divana bırak," dedi. Korba emri yerine getirirken Paul, "Resepsiyon nasıl gidiyor Korba?" diye sordu. "Kız kardeşim her şeyi iyi idare ediyor mu?"

Korba, "Evet Lordum," dedi. Ses tonu temkinliydi. "Chani de gözetleme deliğinden izliyor. Lonca Elçisi'nin maiyetinde Sardaukarlar olduğundan şüpheleniyor."

"Şüphesiz haklı," dedi Paul. "Çakallar toplanıyor."

"Bannerjee onlardan bazılarının Kale'nin özel kısımlarına sızmaya çalışmasından kaygılanıyordu," dedi Stilgar; Bannerjee, Paul'ün güvenlik şefiydi.

"Sızdılar mı peki?"

"Henüz hayır."

"Ama yine de saray bahçelerinde bazı sorunlar yaşandı," dedi Korba.

Stilgar, "Nasıl sorunlar?" diye sordu.

Paul başıyla onayladı.

"Yabancılar bahçelere girip çıkmış, bitkileri ezmiş, kendi aralarında fısıldaşıp durmuşlar... rahatsız edici laflar etmişler."

Paul, "Mesela nasıl laflar?" diye sordu.

"'Vergilerimiz böyle mi harcanıyor?' demişler. Bu soruyu bizzat Elçi sormuş."

"Buna hiç şaşırmadım," dedi Paul. "Bahçelerde çok yabancı var mıydı?"

"Onlarca Lordum."

"Bannerjee kritik kapılara nöbetçi dikti Lordum," dedi Stilgar. Konuşurken dönünce, yüzünün yarısı salonda yanan tek korkürenin ışığıyla aydınlandı. Yandan aydınlanan yüzünün tuhaf görünüşü, Paul'de bir anı uyandırdı... çölle ilgili bir anıydı bu. Onu tamamen anımsamakla uğraşmayan Paul, Stilgar'ın içine kapanmasına odaklandı. O Fremen'in aklından geçen neredeyse tüm düşünceler, gergin alın derisinin hareketlerinden anlaşılabilirdi. Şu anda oldukça şüpheci bir ruh halindeydi; İmparator'unun alışılmadık davranışları karşısında derin bir şüpheye kapılmıştı.

"Bahçelere öyle izinsiz girilmesinden hoşlanmadım," dedi Paul. "Konukların iyi ağırlanması gerekiyor elbette, bir elçi heyetini ağırlamanın da birtakım resmi kuralları vardır, ama bu..."

"Bahçelerden çıkarılmalarıyla şahsen ilgileneceğim," dedi Korba. "Hemen."

Korba dönüp gitmeye davranırken Paul, "Bekle!" diye emretti.

Birden sessizlik oldu; Stilgar, Paul'ün yüzünü inceleyebileceği bir yere geçti. Bunu çaktırmadan yapmaya özen göstermişti. Paul onun bu konudaki, küstahlık içermeyen ustalığını takdir etti. Gerektiğinde, başkalarının mahremiyetine duyulan saygı ile karışık bir sinsilikle hareket etmek, Fremenlerin bir özelliğiydi.

Paul, "Saat kaç?" diye sordu.

"Neredeyse gece yarısı oldu Efendimiz," dedi Korba.

"Korba, sen benim en mükemmel eserimsin galiba," dedi Paul.

"Efendimiz!" Korba'nın alındığı sesinden belliydi.

Paul, "Bana karşı huşu duyuyor musun?" diye sordu.

"Siz siyeçimizdeyken adı Usûl olan Paul Muad'Dib'siniz," dedi Korba. "Size ne kadar bağlı olduğumu biliyorsu..."

Paul, "Kendini bir havari gibi hissettiğin oldu mu hiç?" diye sordu.

Korba'nın soruyu yanlış anladığı belliydi, ama Paul'ün ses tonunu doğru yorumlamıştı. "İmparator'um vicdanımın temiz olduğunu bilir!"

Paul, "Şeyh Hulud bizi korusun," diye mırıldandı.

Salona çöken kuşkulu sessizlik, dış koridorda ıslık çalan birinin yaklaşmasıyla bozuldu. Islık sesi kapının tam önünde, bir muhafızın bağırarak verdiği emirle birlikte kesildi.

"Korba, bence bu işi kazasız belasız halledebilirsin," dedi Paul. Stilgar'ın yüzüne bakınca, ne demek istediğini onun anlamaya başladığını gördü.

Stilgar, "Bahçelerdeki yabancıları mı kast ediyorsunuz Lordum?" diye sordu.

"Ahh, evet," dedi Paul. "Bannerjee'ye söyle, onları dışarı çıkarsın Stil. Korba ona yardım etsin."

"Ben mi Efendimiz?" dedi Korba; sesi bundan oldukça rahatsız olduğunu ele veriyordu.

"Bazı dostlarım bir zamanlar Fremen olduklarını unuttular," dedi Paul. Korba'ya baksa da, aslında Stilgar'a hitap ediyordu. "Chani'nin Sardaukar olduğunu söylediği adamları not et ve öldür. Bu işi bizzat sen yap. Gizlice halletmeni istiyorum; gereksiz yere başımız ağrımasın. Unutmayalım ki din ile siyaset, anlaşmalar imzalamak ve törenler düzenlemekten ibaret değildir."

Korba, "Muad'Dib'in emirlerine itaat ederim," diye fısıldadı.

Stilgar, "Zabulan ile ilgili hesaplamalar ne olacak?" diye sordu.

"Yarın bakarız," dedi Paul. "Yabancılar bahçelerden çıkarılınca, resepsiyonun sona erdiğini ilan edin. Parti bitti Stil."

"Anladım Lordum."

"Anladığına eminim," dedi Paul.

Burada devrilmiş bir tanrı yatıyor...
Düşmüştü çok yükseklerden.
Biz yalnızca kaidesini yaptık onun
Şöyle uzunundan ve incesinden.

–Hicivli Tleilax Şiiri

Alia çömelmiş, dirseklerini dizlerine ve çenesini yumruklarına dayamış, kumuldaki cesede bakıyordu... genç bir kadına ait cesetten geriye yalnızca birkaç kemik ve et parçası kalmıştı. Kadının elleri, başı, gövdesinin üst kısmının neredeyse tamamı coriolis rüzgârıyla aşınıp yok olmuştu. Cesedin etrafındaki kumlar, Alia'nın ağabeyinin doktorlarının ve iz sürücülerinin ayak izleriyle doluydu. Artık gitmişlerdi... geride sadece gulâm Hayt'ın yanında duran cenaze görevlileri kalmıştı; Alia'nın burada yazılmış şeyleri kendi gizemli yöntemleriyle açıklığa kavuşturmasını bekliyorlardı.

Vakit ikindi ortasıydı; buğday rengi gökyüzündeki güneş, bu enlemlerde genellikle görülen şekilde, mat mavi ışık saçıyordu.

Ceset birkaç saat önce, alçaktan uçan bir kurye uçağı tarafından bulunmuştu. Uçaktaki cihazlar, hiç su bulunmaması gereken bu yerde az miktarda suyun varlığını saptamıştı; pilotun bunu bildirmesi üzerine de uzmanlar gelmişti. Ne öğrenmişlerdi peki? Bu kadının yirmi yaşlarında, semuta bağımlısı bir Fremen olduğunu... ve burada, çölün ortasında, Tleilax kökenli bir zehir yüzünden öldüğünü öğrenmişlerdi.

Çölde ölmek sıradışı bir olay değildi. Ama semuta bağımlısı bir Fremen öyle nadirdi ki, Paul cesedin bulunduğu yeri annelerinin öğrettiği yöntemlerle incelemesi için Alia'yı göndermişti.

Alia hiçbir şey yapamadığını hissediyordu; tersine, zaten gizemli olan bir duruma varlığıyla daha da fazla gizem katmıştı. Gulâmın kumda ayaklarını kımıldattığını duyunca, başını kaldırıp ona baktı. Gulâm, tepelerinde kuzgun sürüsü gibi turlayan eşlikçi topterlere bakıyordu.

Alia *Lonca'nın armağanından sakınacaksın,* diye düşündü.

Cenaze topteri ile Alia'nın topteri, gulâmın arkasındaki kayalığın yanında, kumda duruyordu. Yerde bekleyen o topterlere odaklanan Alia'nın içinden topterine atlayıp buradan gitmek geldi.

Ama Paul, onun burada başkalarının gözünden kaçabilecek şeyleri fark edebileceğini düşünmüştü. Alia damıtıcı-giysisinin içinde rahatsızca kımıldandı. Şehirde aylarca damıtıcı-giysisiz yaşadıktan sonra, bu giysiyi tekrar giymeye alışamamıştı. Gulâmı süzdü; Hayt bu tuhaf ölümle ilgili önemli bir şeyler biliyor olabilir miydi? Adamın keçi tüyünü andıran siyah saçı, damıtıcı-giysi kukuletasının altından çıkmıştı; Alia o saç tutamını kukuletanın içine geri sokma arzusu duydu.

Gulâm bunu hissetmişçesine, parlak gri metal gözlerini Alia'ya çevirdi. O bakış karşısında ürperen Alia gözlerini kaçırdı.

Burada bir Fremen kadın, "cehennem boğazı" denen bir zehir yüzünden ölmüştü.

Semuta bağımlısı bir Fremen.

Bu durum, tıpkı Paul gibi Alia'nın da aklını kurcalıyordu.

Cenaze görevlileri sabırla bekliyordu. Bu cesette işe yarayacak kadar su yoktu. Acele etme ihtiyacı duymuyorlardı. Ayrıca, Alia'nın gizli güçlerini kullanarak cesedin kalıntılarını incelediğine ve ilginç şeyler öğrendiğine emindiler.

Oysa Alia'nın ilginç şeyler öğrendiği yoktu.

Cenaze görevlilerinin yüzlerinden okunan bu düşünceleri onu biraz kızdırıyordu, o kadar. Hep o kahrolası dinsel gizem yüzündendi. Halk ne onu ne de ağabeyini *insan* olarak

görüyordu. İnsanüstü olmak zorundaydılar. Bunun sorumlusu, Atreideslerin genleriyle oynayan Bene Gesseritlerdi. Paul ile Alia'nın annesi de çocuklarına büyücülüğü öğreterek bu duruma katkıda bulunmuştu.

Paul bu farklılığı kalıcılaştırmıştı.

Alia'nın belleğine yerleştirilmiş Rahibe Analar huzursuzca kıpırdanıyor, onunla konuşarak düşüncelerinde âdâb kıvılcımlarını ateşliyordu: "Gevşe biraz küçüğüm! Sen neysen osun. Hem bunun iyi tarafları da var."

İyi taraflar ha!

Alia eliyle işaret ederek gulâmı yanına çağırdı.

Gulâm, Alia'nın yanına gelip dikkatle, sabırla bekledi.

Alia, "Burada ne görüyorsun?" diye sordu.

"Cesedin kime ait olduğunu asla öğrenemeyebiliriz," dedi gulâm. "Dişleri, başı yok. Elleri de... Bir yerlerde genetik kaydı olduğunu da sanmıyorum; genetik kaydı yoksa, hücrelerinden kimlik tespiti yapamayız."

"Tleilax zehri," dedi Alia. "Buna ne diyorsun?"

"Pek çok insanın kolayca bulabileceği bir zehir."

"Haklısın. Bu cesedi seninki gibi diriltmek için de artık çok geç."

"Tleilaxlılara güvenebilseniz bile," dedi gulâm.

Alia başıyla onaylayıp doğruldu. "Şimdi beni şehre geri götür."

Havalanıp kuzeye yöneldiklerinde, "Tıpkı Duncan Idaho gibi topter kullanıyorsun," dedi.

Hayt, Alia'ya meraklı bir bakış attı. "Bunu başkaları da söyledi."

Alia, "Şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bir sürü şey."

"Soruma açık cevap ver, lanet olsun!"

"Hangi soruya?"

Alia ona öfkeyle baktı.

Hayt onun öfkeli bakışları karşısında omuz silkti.

Alia, *Duncan Idaho da aynen öyle yapardı,* diye düşündü. Boğuk ve suçlayıcı, ama biraz da numaracı bir sesle, "Sadece kendi düşüncelerimi dile getirmek için tepkilerini duymak istemiştim," dedi. "O genç kadının ölümü kafamı kurcalıyor."

"Onu düşünmüyordum."

"Ne düşünüyordun peki?"

"İnsanlar eski muhtemel halimden bahsettiğinde kapıldığım tuhaf hisleri düşünüyordum."

"Muhtemel halin mi?"

"Tleilaxlılar çok kurnazdır."

"O kadar da değiller. Sen gerçekten Duncan Idaho'ydun."

"Muhtemelen. En olası ihtimal bu gibi görünüyor."

"Duygusallaştığın da oluyor demek?"

"Bir ölçüde evet. Heves duyuyorum. Kaygılanıyorum. Ürkme eğilimi gösteriyorum; bunu engellemek için çaba sarf etmem gerekiyor. Bazen de... kafamda görüntüler beliriyor."

"Nasıl görüntüler?"

"Tanıyamayacağım kadar hızlı. Anlık. Spazmlar... sanki anılar."

"Bu anılar merakını uyandırmıyor mu?"

"Uyandırıyor elbette. Merak beni harekete geçiriyor, ama bir yandan da gönülsüzlük duyuyorum. 'Ya sandıkları kişi değilsem?' diye düşünüyorum. Bu düşünce hoşuma gitmiyor."

"Tek düşündüğün bu muydu peki?"

"Sen daha iyi bilirsin Alia."

Bana adımla hitap etmeye nasıl cüret eder? Alia'nın içinde kabaran öfke, Hayt'ın ses tonunu anımsayınca yatıştı. Hayt rahat ve özgüvenli bir erkeğin yumuşak, inişli çıkışlı sesiyle konuşmuştu. Alia'nın çenesinde bir kas seğirdi. Dişlerini sıktı.

Hayt kanatlardan birini biraz eğerek (onlara eşlik eden hava araçlarını telaşlandırdı), "Şu aşağıdaki El Kuds değil mi?" diye sordu.

Alia aşağı bakınca, topterin gölgesinin Harg Geçidi'nin ilerisindeki dağlık burnun, uçurumun ve babasının kafatasının bulunduğu taş piramidin üstünden geçtiğini gördü. *El Kuds... Kutsal Mekân.*

"Orası Kutsal Mekân," dedi.

"Oraya bir gün gitmeliyim," dedi Hayt. "Babanızın kalıntıları, belleğimdeki bazı anıları uyandırabilir."

Alia birden Hayt'ın eski halini anımsama ihtiyacının ne kadar büyük olduğunu anladı. Bu Hayt için takıntı haline gelmişti. Alia tekrar kayalıklara, yüksek uçuruma, uçurumun dibindeki eğimli kısımdan başlayan kuru sahile ve kum denizine baktı... kumulların arasından yükselen tarçın rengi kayalıklar, dalgaları yaran bir gemi gibiydi.

"Geri dön," dedi.

"Muhafızlar..."

"Bizi takip ederler. Altlarından geç."

Hayt emre uydu.

Yeni rotalarına girdiklerinde ve muhafızlar peşlerinden gelmeye başladığında Alia, "Gerçekten ağabeyime mi hizmet ediyorsun?" diye sordu.

Hayt resmi bir sesle, "Atreideslere hizmet ediyorum," dedi.

Alia, Hayt'ın sağ elinin kalkıp indiğini gördü... Caladan'ın eski selamlama tarzını andıran bir hareketti bu. Hayt'ın yüzünde dalgın bir ifade belirdi. Alia onun aşağıdaki taş piramide baktığını gördü.

"Sorun ne?" diye sordu.

Hayt'ın dudakları kımıldadı. Alçak ve gergin bir sesle konuştu: "O... o..." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Alia bir Fremen'in huşusuyla öylece kalakaldı. Hayt ölüye su veriyordu! Alia elini gayri ihtiyari uzatıp parmağıyla Hayt'ın yanağına dokundu, onun gözyaşını hissetti.

"Duncan," diye fısıldadı.

Hayt topteri kullanmaya odaklanmış gibiydi; gözlerini aşağıdaki mezara dikmişti.

Alia sesini yükseltti: "Duncan!"

Hayt yutkunup başını iki yana sallayarak Alia'ya baktı; metal gözleri parlıyordu. "Omuzlarımda... bir kol... hissettim," diye fısıldadı. "Gerçekten hissettim! Bir kol." Yutkundu. "Bir... dostumun koluydu. O... dostumdu."

"Kim?"

"Bilmiyorum. Galiba... hayır, bilmiyorum."

Alia'nın önündeki çağrı ışığı yanıp sönmeye başladı; muhafız kuvvetinin komutanı, çöle geri dönmelerinin sebebini öğrenmek istiyordu. Alia mikrofonu alıp, babasının mezarına saygılarını sunduklarını söyledi. Komutan vaktin geç olduğunu hatırlattı.

Alia, "Şimdi Arrakeen'e dönüyoruz," dedikten sonra mikrofonu yerine bıraktı.

Hayt derin bir nefes alıp topteri kuzeye doğru döndürdü.

Alia, "Hissettiğin babamın koluydu, değil mi?" diye sordu.

"Olabilir."

Hayt bütün olasılıkları hesaplayan bir mentat olarak konuşmuştu; Alia onun tekrar soğukkanlılığına kavuştuğunu gördü.

"Babamı nasıl tanıdığımı biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum."

"Anlatayım," dedi Alia. Doğmadan önce Rahibe Ana farkındalığı edinmesini, korkmuş bir ceninken sinir hücrelerine sayısız yaşamın anılarının kazınmasını kısaca anlattı... bütün bunların babasının ölümünden sonra gerçekleştiğini söyledi.

"Aslında babamı annemin gözünden tanıyorum," dedi. "Annemle yaşadığı her şeyi en küçük ayrıntısına dek biliyorum. Ben bir açıdan annemim aslında. Annemin Yaşam Suyu içip de ruh göçü transına girene dek yaşadığı her şey hafızamda."

"Ağabeyiniz bunu biraz açıklamıştı."

"Öyle mi? Niye?"

"Ben sormuştum."

"Niçin?"

"Mentatların veriye ihtiyacı olur."

"Ha." Alia aşağıya, engin Kalkan Duvarı'na... aşınmış kayalara, çukurlara ve yarıklara baktı.

Hayt, Alia'nın nereye baktığını görünce, "Orası fazla açıkta ve korumasız bir yer," dedi.

"Yine de orada saklanacak bir sürü yer var," dedi Alia. Hayt'a baktı. "İnsan zihnini... insan zihninde gizlenen şeyleri anımsatıyor bana."

"Ahhh," dedi Hayt.

"Ahhh mı? Ne demek ahhh?" Alia birden Hayt'a kızmıştı, sebebini bilmese de.

"Zihnimin neler gizlediğini bilmek hoşunuza giderdi," dedi Hayt. Bu bir soru değildi; bir beyandı.

Alia, "Ne olduğunu kâhinliğim sayesinde çoktan öğrenmiş olamaz mıyım?" diye sordu.

"Öğrendiniz mi?" Hayt bunu gerçekten merak etmiş gibiydi.

"Hayır!"

"Kâhinlerin gücü sınırlıdır," dedi Hayt.

Eğlenir gibiydi; bunu gören Alia'nın öfkesi geçti. "Eğleniyor musun? Özel güçlerime hiç saygın yok mu?" diye sordu. Bu soru kendisine bile biraz huysuzca gelmişti.

"Gördüğünüz alametlere ve kehanetlerinize belki sandığınızdan da çok saygı duyuyorum," dedi Hayt. "Sabah ayininizde izleyiciler arasındaydım."

"Bu neyi gösterir ki?"

Hayt gözlerini topterin kontrol panelinden ayırmadan, "Semboller konusunda oldukça yeteneklisiniz," dedi. "Kanımca bu, aldığınız Bene Gesserit eğitiminden kaynaklanıyor. Ama çoğu cadı gibi siz de özel güçlerinizi dikkatsizce kullanmaya başladınız."

Birden korkudan kaskatı kesilen Alia, "Bu ne cüret!" diye bağırdı.

"Yaratıcılarımın sandığından çok daha cüretkârım," dedi Hayt. "Ağabeyiniz de zaten bu yüzden, bu çok ender rastlanan bir şey olduğu için beni yanında tutuyor."

Alia, Hayt'ın çelik bilyeleri andıran gözlerini inceledi; o gözlerde insani bir ifade yoktu. Hayt'ın damıtıcı-giysi kukuletası, çenesini gizliyordu; ama ağzı açıktaydı. Çok güçlü... ve azimli bir insanın ağzıydı bu. Sözleri de güven uyandıracak bir yoğunluktaydı. "... çok daha cüretkârım..." Duncan Idaho gibi konuşmuştu. Tleilaxlılar sandıklarından daha üstün bir gulâm mı yaratmışlardı... yoksa bu sadece bir hile, Hayt'ın aldığı koşullanmanın bir parçası mıydı?

Alia, "Ne demek istediğini açıkla gulâm," diye emretti.

Hayt, "Müminlerinize 'Kendini tanı,' diyen siz değil misiniz?" diye sordu.

Alia yine Hayt'ın eğlendiğini sezdi. "Bana laf ebeliği yapma... *yaratık!*" dedi. Elini boğazındaki kınında duran billurbıçağının sapına götürdü. "Neden ağabeyime verildin?"

"Ağabeyiniz kendisine armağan edilişimi izlediğinizi söyledi," dedi Hayt. "Kendisi de o sırada aynı soruyu sormuştu; verdiğim yanıtı duymuş olmalısınız."

"Tekrar söyle... bana söyle!"

"Onu mahvetmek için verildim."

"Bunu bir mentat olarak mı söylüyorsun?"

Hayt, "Bunun yanıtını zaten biliyorsunuz; sormanıza gerek yok," diye tersledi. "Böyle bir armağana gerek olmadığını da biliyorsunuz. Ağabeyiniz kendi kendisinin kuyusunu kazmayı gayet iyi beceriyordu."

Alia bu sözleri düşündü; eli hâlâ bıçağının sapındaydı. Hayt kaçamak bir yanıt vermişti, ama sesi içten gibiydi.

Alia, "Öyleyse neden böyle bir armağan verdiler?" diye sordu.

"Tleilaxlılar eğlenmek istemiş olabilir. Ayrıca, Lonca'nın beni armağan etmek için istediği de doğru."

"Bunu neden istediler?"

"Aynı sebepten."

"Peki ben özel güçlerimi nasıl dikkatsizce kullanıyorum?"

Hayt, "Onları nasıl kullanıyorsunuz?" diye karşılık verdi.

Hassas bir noktaya parmak basmıştı. Alia elini bıçağından çekip, "Neden ağabeyimin kendi kendisinin kuyusunu kazdığını söyledin?" diye sordu.

"Haydi ama çocuk! Hani nerede o yere göğe sığdırılamayan özel güçlerin? Mantıklı düşünemiyor musun?"

Alia öfkesini güçlükle zapt etti. "Benim yerime *sen* mantıklı düşün mentat."

"Pekâlâ." Hayt onlara eşlik eden toptere baktıktan sonra gözlerini tekrar rotaya çevirdi. Kalkan Duvarı'nın kuzey kısmının ardında Arrakeen Ovası belirmişti. Pan ve graben köyleri toz bulutu yüzünden görülmese de, uzaktaki Arrakeen'in ışıkları seçilebiliyordu.

"Birtakım belirtiler var," dedi Hayt. "Mesela ağabeyinizin resmi methiyecisinin olması..."

"Fremen Naiblerinin armağanı o!"

"Tuhaf bir armağan," dedi Hayt. "Dostları neden onun övgüye ve pohpohlanmaya alışmasını istesin ki? O methiyecinin neler söylediğine dikkat ettiniz mi? 'Muad'Dib halkı aydınlatıyor. Ümmi Naibimiz, *İmparator*umuz tüm insanları aydınlatmak için karanlıktan geldi. O bizim efendimiz. Tükenmez pınarın değerli suyu. *Tüm evrene,* içmeleri *için* neşe saçıyor.' Pöh!"

Alia, "Böyle konuştuğunu Fremen muhafızlarımıza söylesem, seni küçük küçük doğrayıp kuşlara yem diye atarlar," diye mırıldandı.

"Söyleyin öyleyse."

"Ağabeyim doğanın ilahi kanunuyla hükmeder!"

"Buna kendiniz bile inanmıyorsunuz; neden öyle diyorsunuz?"

"Neye inandığımı nereden biliyorsun?" Alia'ya öyle bir titreme gelmişti ki, Bene Gesserit güçleriyle bile durduramıyor-

du. Bu gulâm onda hiç beklemediği bir etki uyandırıyordu.

Hayt, "Bir mentat olarak mantık yürütmemi emretmiştiniz," diye hatırlattı.

"Neye inandığımı hiçbir mentat bilemez!" Alia titreyerek, peş peşe iki derin nefes aldı. "Bizi yargılamaya nasıl cüret edersin?"

"Yargılamak mı? Ben yargılamam."

"Bize neler öğretildiğinden haberin bile yok!"

"İkinize de hükmetmeniz öğretildi," dedi Hayt. "İktidarı mağrurca arzulamaya koşullandırıldınız. Siyasi meselelerde kurnaz olmanız öğretildi; savaşın ve dinin faydalarını derinlemesine kavramanız sağlandı. Doğanın ilahi kanunu mu? Hangi doğa kanunu? İnsanlık tarihine musallat olmuş bir efsane bu. Musallat olmuş! Bir hayalet. Var olmayan, gerçek olmayan bir şey. Cihadınız bir doğa kanunu mu?"

Alia öfkeyle, "Saçmalıyorsun mentat," dedi.

"Ben Atreideslerin hizmetkârıyım; dürüst konuşurum," dedi Hayt.

"Hizmetkâr mı? Hizmetkârımız filan yok bizim; sadece müritlerimiz var."

"Ben de bir farkındalık müridiyim," dedi Hayt. "Bak çocuk, şunu anlamalısın ki..."

Alia, "Bana çocuk deme!" diye bağırdı. Billurbıçağını yarısına kadar kınından sıyırdı.

"Haklısın, öyle demekle hata ettim." Hayt, Alia'ya baktı. Gülümsedi, sonra da tekrar topteri kullanmaya odaklandı. Arrakeen'in kuzey banliyölerinin üstünde yükselen Atreides Kalesi'nin surları görülüyordu artık. "Sen ergenliğe yeni giren bir bedende yaşayan kadim bir şeysin," dedi. "Bedenin kadınlıkla tanışıyor; sen de bundan rahatsız oluyorsun."

Alia, "Seni niye dinliyorum bilmem," diye homurdansa da billurbıçağını kınına geri soktu ve avucunu cüppesine sildi. Tüm Fremenler gibi tutumlu olduğundan, avucunun terlemesi onu rahatsız etmişti. Vücut suyu boşa harcanıyordu!

"Beni dinliyorsun, çünkü ağabeyine sadık olduğumu biliyorsun," dedi Hayt. "Eylemlerim tamamen açık ve net; gizlim saklım yok."

"Hiçbir şeyin açık ve net değil. Sen hayatımda gördüğüm en karmaşık varlıksın. Tleilaxlıların seni nasıl koşullandırdığını nereden bilebilirim?"

"Belki yanlışlıkla, belki de bilerek, bana kendimi biçimlendirme özgürlüğünü verdiler," dedi Hayt.

Alia, "Zensünni lakırdılarının ardına gizleniyorsun," diye suçladı. "Bilgeler kendini biçimlendirir... aptallarsa yalnızca ölmek için yaşar." Sesi taklit doluydu. "Farkındalık müridi!"

"İnsanlar varlıkla aydınlanmayı ayırt edemez," dedi Hayt.

"Bilmece gibi konuşuyorsun!"

"Açık fikirlilerin anlayacağı şekilde konuşuyorum."

"Bütün bunları Paul'e anlatacağım."

"Bu sözlerimin çoğunu ona da söylemiştim."

Alia dayanılmaz bir meraka kapılmıştı. "Demek seni sağ bıraktı... hapse bile atmadı ha? Ne dedi peki?"

"Güldü. 'Halk, İmparatorlarının muhasebeci değil lider olmasını ister, onları değişimden koruyacak birini ister,' dedi. Ama İmparatorluğunun yıkılmaya başlamasının sorumlusunun kendisi olduğunu kabul etti."

"Neden böyle şeyler söylesin ki?"

"Çünkü sorununu anladığıma ve ona yardım edeceğime onu ikna ettim."

"Onu ikna edecek ne söylemiş olabilirsin ki?"

Hayt susup, Kale çatısındaki muhafız kompleksine inmek için topteri rüzgâr altı ayağına doğru yatırdı.

"Ne söyledin? Konuş, emrediyorum!"

"Duymaya katlanabilir misin emin değilim."

"Buna ben karar veririm! Sana hemen söylemeni emrediyorum!"

"İzin verirsen önce inelim," dedi Hayt. Alia'nın iznini beklemeden ana ayağa döndü ve kanatları optimum kaldırma

konumuna getirerek topteri çatıdaki turuncu piste yavaşça indirdi.

"Şimdi," dedi Alia. "Konuş."

"İnsanın kendine katlanmasının evrendeki en zor şey olabileceğini söyledim."

Alia başını iki yana salladı. "Bu... bu..."

Hayt koşarak gelip eşlikçi pozisyonu alan muhafızlara bakarak, "Acı bir ilaç," dedi.

"Acı bir saçmalık!"

"En büyük hükümdar ile en değersiz köle aynı sorunu paylaşır. Bu sorunu çözmek için bilgeler, mentatlar tutmak bile işe yaramaz. Yanıtlara ulaşmak için ne tahkikat yapabilir ne de şahitler çağırabilirsin. Bu yarayı hiçbir hizmetkâr ya da mürit saramaz. Yaranı ya kendin sararsın ya da herkes görsün diye öylece bırakırsın ve kanamaya devam eder."

Başını hızla öte tarafa çeviren Alia, bunu yapmakla hislerini ele verdiğini fark etti. Hayt, Ses'e ya da herhangi bir cadı numarasına başvurmadan, bir kez daha Alia'nın ruhuna dokunmayı başarmıştı. Bunu nasıl yapabiliyordu?

Alia, "Ona ne yapmasını söyledin?" diye fısıldadı.

"Hüküm vermesini, düzeni sağlamasını söyledim."

Muhafızlara bakan Alia sabırla, nizam içinde beklediklerini fark etti. "Adalet dağıtmasını," diye mırıldandı.

"Hayır!" dedi Hayt. "Sadece hüküm vermesini söyledim, o kadar; belki tek bir ilkeyi gözeterek..."

"Neymiş bu ilke?"

"Dostlarını korumak ve düşmanlarını yok etmek."

"Yani adaletsizce hüküm vermek."

"Adalet nedir ki? İki güç çarpışır. Her biri kendince haklı olabilir. İşte burada bir İmparator düzeni sağlayacak çözümler bulur. Çarpışmaları önleyemez... ama sorunu çözebilir."

"Nasıl?"

"En basit yöntemle: Karar vererek."

"Dostlarını koruyarak ve düşmanlarını yok ederek."

"Tutarlılık bu değil midir? İnsanlar düzen ister, öyle ya da böyle. Açlıklarının hapishanesinde oturup, savaşın zenginlerin sporu haline gelmesini seyrederler. Tehlikeli bir bilinçliliktir bu. Düzensizliğe yol açar."

Alia başını çevirip Hayt'a bakarak, "Ağabeyime senin çok tehlikeli olduğunu, öldürülmen gerektiğini söyleyeceğim," dedi.

"Bu çözümü kendisine önerdim zaten."

Alia kelimelerini tartarak, "İşte bu yüzden tehlikelisin," dedi. "Tutkularını kontrol etmeyi öğrenmişsin."

"Tehlikeli olmamın sebebi *o* değil." Alia'nın kıpırdamasına fırsat vermeden eğilen Hayt, onu çenesinden tuttu ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Hafif bir öpücük kondurdu. Sonra geri çekildi; afallayan Alia dona kalıp Hayt'a öylece bakarken, topterin yanında hazırolda duran muhafızlarının kendilerini tutamayıp sırıttıklarını görünce utandı.

Parmağını dudaklarına götürdü. O öpücük öyle tanıdık gelmişti ki. Hayt'ın dudakları bir kehanet sapağındaki bir geleceğe aitti. Alia'nın göğsü hızla inip kalkıyordu; "Aslında seni kırbaçlatmam gerekir," dedi.

"Tehlikeli olduğum için mi?"

"Fazla ileri gittiğin için!"

"Hiç de değil. Bana sunulmayan hiçbir şeyi almam. Sunulan her şeyi almadığıma dua et." Hayt kapıyı açıp dışarı çıktı. "Haydi gel. Gereksiz yere fazla oyalandık." Pistin ardındaki giriş kubbesine doğru hızla yürümeye başladı.

Alia topterden inip Hayt'ın peşinden koştu. "Söylediğin ve yaptığın her şeyi ona anlatacağım," dedi.

"İyi." Hayt, Alia'nın geçmesi için kapıyı açtı.

Alia kubbeye girerken, "Seni idam ettirecek," dedi.

"Neden? İstediğim öpücüğü aldım diye mi?" Alia'nın peşinden giderek, onu ilerlemeye zorladı. Kapı arkasından kayarak kapandı.

Alia hiddetle, *"İstediğin* öpücük ha!" dedi.

"Tamam Alia. *Senin* istediğin öpücük diyeyim öyleyse." Hayt, Alia'nın yanından geçip iniş alanına yürüdü.

Bu hareketi bir anda Alia'nın zihnini açtı sanki; Hayt'ın ne kadar dürüst olduğunu fark etti. *Onunla öpüşmek istemiştim,* diye düşündü. *Haklı.*

Hayt'ın peşinden giderken, "Tehlikeli olan şey dürüstlüğün," dedi.

Hayt yavaşlamadan, "Tekrar kafanı kullanmaya başladın," dedi. "Bir mentat bile durumu daha açık ifade edemezdi. Şimdi söyle bakayım, çölde ne gördün?"

Alia, Hayt'ı kolundan tutup durdurdu. Hayt yine aynı şeyi yapmıştı işte. Alia'nın zihnini afallatıp farkındalığını yükseltmişti.

"Sebebini bilmiyorum ama Yüz Dansçılarını düşünüp duruyorum," dedi. "Neden acaba?"

Hayt başıyla onaylayarak, "Ağabeyin işte bu yüzden seni çöle gönderdi," dedi. "Aklından çıkmayan bu düşünceden ona bahset."

"Ama neden?" Alia başını iki yana salladı. "Neden Yüz Dansçıları?"

"Orada, çölde genç bir kadının cesedi var," dedi Hayt. "Ama belki de Fremenler arasında genç bir kadının kaybolduğu bildirilmemiştir."

Yaşamanın ne büyük bir haz olduğunu düşünüyorum; bu bedenin kökenine inip eski halimi bilebilecek miyim acaba? Kökeni orada. Herhangi bir eylemimle onu bulup bulamayacağımı ancak gelecekte anlayabileceğim. Yine de bir insanın yapabileceği her şeyi yapabilirim. Herhangi bir eylemimle bunu başarabilirim.

–"Gulâm Anlatıyor"
Alia'nın Tefsiri

Paul genzinde yoğun baharat kokusuyla, kâhin transına geçmiş halde uzanmış, kendi içine bakarken, ayın giderek uzadığını görüyordu. Uzayarak şekil değiştiren ay dönüyor, kıvrılıyor, tıslıyordu... uçsuz bucaksız denize gömülen bir yıldızın korkunç tıslamasıydı bu... durmadan batıyordu... bir çocuğun attığı top gibiydi.

Gözden kayboldu.

Bu ay ufukta batmamıştı. Paul birden gerçeği anladı. Ay artık yoktu: Gitmişti. Dünya deri değiştiren bir hayvan gibi titriyordu. Paul yoğun bir dehşete kapıldı.

Birden ahşap yatağında doğrulup oturdu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. O an hem iç hem de dış dünyaya bakıyordu. Dış dünyada gördüğü şey, odasını havalandıran plaskarışım kafesli penceresiydi; Kale'sinde, taştan uçurumun kenarında yattığını biliyordu. İç dünyasındaysa hâlâ ayın batışını görüyordu.

Çık! Çık!

Penceresinin plaskarışım kafesinin ardında, parlak öğle güneşi Arrakeen'i aydınlatıyordu. İç dünyasındaysa... zifiri karanlık gece hâkimdi. Çatıdaki bahçelerden birinden hoş

kokular geliyordu, ama hiçbir çiçeğin kokusu o düşmüş ayı gökyüzüne geri çıkaramazdı.

Paul soğuk döşemeye basarken, pencereden dışarı bakmayı sürdürdü. Tam karşıda, kristal stabilizasyonundan geçirilmiş altın ve platinden yapılmış, hafif kavisli, dar yürüyüş köprüsü vardı. Köprü çok uzaklardaki Cedon'dan getirilmiş ateş mücevherleriyle bezeliydi. Köprünün diğer tarafındaki, çiçeklerle dolu fıskiyeli havuzun yanından şehre uzanan dar yollar görülüyordu. Paul ayağa kalkıp dikkatle bakarsa, havuzda dönüp duran, taze kan gibi parlak kırmızı taçyapraklarını... zümrüt rengi suya atılmış, gölgede yüzen o diskleri göreceğini biliyordu.

Manzarayı dikkatle incelerken hâlâ baharat transının etkisindeydi.

Kaybolan ayın o korkunç görüntüsü.

Gördüğü hayal, kişisel güvenliğinin korkunç biçimde kaybolduğunu düşündürtüyordu. Belki de medeniyetinin kendi hırsı yüzünden çöküşünü görmüştü.

Bir ay... bir ay... düşen bir ay.

Paul tarotun çamurunun ardını görmek için yüksek dozda baharat özü kullanmak zorunda kalmıştı. Yine de sadece düşen bir ay ve baştan beri bildiği korkunç yolu görmüştü, o kadar. Cihadı sona erdirmek, katliamlara son vermek için kendini gözden düşürmek zorundaydı.

Bırak git... bırak git... bırak git...

Çatıdaki bahçeden gelen çiçek kokuları ona Chani'yi anımsattı. Onun kollarında olmayı özlüyordu; onun aşk dolu kolları tarafından sarmalanıp okşanmak, diğer her şeyi unutmak istiyordu. Ama son gördüğü kehanet hayalini Chani bile unutturamazdı. Ona gidip, belirli bir şekilde ölmek istediğini söylese, Chani ne derdi acaba? Ölüm kaçınılmaz olduğuna göre, Paul neden aristokrat gibi ölmeyi seçmesindi ki? Neden ileriki yıllarını gözden çıkararak hayatını gizli ama ihtişamlı bir şekilde sona erdirmesindi? İrade gücünü tama-

men yitirmeden önce ölmeyi seçmek, aristokratça bir seçim olmaz mıydı?

Paul ayağa kalkıp, parmaklığın katlanır kapısını aşarak balkona çıktı. Buradan yukarı bakınca, bahçeden sarkan çiçekler ile sarmaşıklar görülüyordu. Paul'ün ağzı sanki çölde yürümüş gibi kupkuruydu.

Ay... ay... o ay nerede?

Alia'nın kumulların arasında bulunan genç kadın cesedi hakkında söylediklerini düşündü. Semuta bağımlısı bir Fremen! Her şey o korkunç gidişata nasıl da uyuyordu.

Bu evrenden zorla bir şey alamazsın, diye düşündü. *O ancak istediğini verir.*

Balkon korkuluğunun yanındaki masanın üstünde, Dünya Ana'nın denizlerinden gelme bir deniz kabuğunun kalıntıları duruyordu. Paul o parlak kabuk parçalarından birini eline alıp, geçmişi hissetmeye çalıştı. Kabuk parçasının sedef yüzeyinde aylar parıldıyordu sanki. Paul bakışını ondan ayırıp yukarıya, bahçenin üzerinde uzanan, yangın yerini andıran göğe baktı... gümüşi güneşin önünde gökkuşağı renkleriyle bezenmiş toz bulutları salınıyordu.

Fremenlerim kendilerine "Ayın Çocukları" der, diye düşündü.

Sedef kabuğu bırakıp balkon boyunca yürüdü. Gördüğü o korkunç ay, kaçabileceği anlamına mı geliyordu? O mistik paylaşım bölgesinin anlamını çözmeye çalıştı. Kendini halsiz ve sarsılmış hissediyordu; hâlâ baharatın etkisindeydi.

Plaskarışım korkuluklu balkonun kuzey ucuna varınca, alçak hükümet binalarını gördü. Çatılar arasındaki yürüyüş yolları kalabalıktı. Paul insanların kapılardan, duvarlardan ve desenli fayanslardan oluşan bir fonun önünde friz gibi hareket ettiği hissine kapıldı. Onlar aslında fayanstı! Paul gözlerini kırpınca, o görüntüyü zihninde bir anlığına dondurabildi. Bir friz.

Bir ay düşüp kayboluyor.

Paul dışarıdaki şehrin, kendi evrenine dair tuhaf bir sembole dönüştüğü hissine kapıldı. Görebildiği bütün bu binalar, Fremenlerinin Sardaukar lejyonlarını yendiği ovaya inşa edilmişti. Bir zamanlar savaşçıların koştuğu yerlerden şimdi alışveriş gürültüsü yükseliyordu.

Paul korkuluktan ayrılmadan köşeyi döndü. Şimdi karşısında banliyö uzanıyordu; oradaki binalar, kayaların arasında ve çölden esen kumlu rüzgârda pek seçilmiyordu. Oradaki en dikkat çekici yapı, Alia'nın tapınağıydı; iki bin metre boyundaki binanın yan duvarlarına asılmış yeşilli siyahlı kumaş örtülerde, Muad'Dib'in sembolü olan ay görülüyordu.

Düşen bir ay.

Paul elini gözlerine ve alnına götürdü. Gördüğü bu sembolleşmiş metropol içini karartmıştı. Kendi düşüncelerinden rahatsız olmuştu. Oysa başkasının böyle bocaladığını görse öfkelenirdi.

Bu şehirden tiksiniyordu!

Sıkıntıdan kaynaklanan ve kaçınamayacağı kararlarla beslenen öfke, içinde titreşip kaynıyordu. Ayaklarının hangi yolu izlemesi gerektiğini biliyordu. O yolu defalarca görmüştü, değil mi? *Görmüştü!* Bir keresinde... çok eskiden, kendini bir devlet mucidi olarak görmüştü. Ama icadı eski kalıplara dökülmüştü. Elastik bellekli, iğrenç bir düzenekti artık. Paul onu istediği şekle sokabilirdi; ama bir an bile gevşese, icadı kadim biçimlere geri dönerdi. İnsanların göğüslerinde, Paul'ün ulaşamadığı yerlerde barınan güçler ondan kaçınıyor ve ona meydan okuyordu.

Paul karşısında uzanan teraslara baktı. O çatıların altında ne değerli ve özgür hayatlar yaşanıyordu kim bilir. Paul tebeşir kırmızısı ve altın sarısı teraslardaki yeşil bahçelere, açıktaki bitki örtülerine göz gezdirdi. O yeşillikler, Muad'Dib'in ve suyunun armağanıydı. Paul meyve bahçeleri ile koruları görebiliyordu... efsanevi Lübnan'dakilerle boy ölçüşebilecek fidanlıklar görüyordu.

"Muad'Dib deli gibi su harcıyor," diyordu Fremenler.

Paul gözlerini elleriyle örttü.

Ay düştü.

Ellerini indirip metropolüne berrak bir gözle baktı. Şimdi o binalar korkunç, barbarca bir emperyalizmin simgesi gibi görünüyordu. Kuzey güneşinin altında devasa ve ışıl ışıldılar. Devasaydılar! Paul'ün karşısındaki manzarada, hastalıklı bir tarihin tüm mimari aşırılıkları vardı: Dev teraslar, şehirler kadar büyük meydanlar, parklar, bahçeler, medenileştirilmiş yabaniliğin izleri.

Mükemmel sanat eserleri anlaşılmaz, kasvetli zevksizlik abideleriyle yan yana duruyordu. Çeşitli ayrıntılar Paul'ün dikkatini çekti: Antik Bağdat tarzı bir arka kapı... efsanevi Şam'da tasarlanmış bir kubbe... düşük yerçekimli Atar'dan bir kemer... uyumlu yükseklikler, garip derinlikler. Bütün bunlar bir arada eşsiz, muhteşem görünüyordu.

Ay! Ay! Ay!

Paul huzursuzluk içindeydi. Kitlesel bilinçsizliğin, evrenindeki insanların hızla ilerlemesinin baskısını üstünde hissediyordu. Dev bir gelgit dalgası gibi üzerine çullanıyorlardı. Paul insanların ilişkilerinde büyük göçlerin iş başında olduğunu hissediyordu: girdaplar, akıntılar, gen akışları. Ne oruçla, ne acizlikten sinir krizi geçirmekle ne de bedduayla engellenebilecek bir şeydi bu.

Muad'Dib'in cihadı, bu daha büyük harekete kıyasla çok kısa sürecekti. Bu dalgada yüzen Bene Gesseritler, gen değiştokuşu yapan o kolektif varlık da tıpkı kendisi gibi akıntıya kapılmış sürükleniyordu. Paul gördüğü düşen ay hayalini başka efsanelerle, ebediymiş gibi görünen yıldızların bile titreşip söndüğü, ölüp gittiği bir evrendeki başka kehanet hayalleriyle karşılaştırmalıydı...

Böyle bir evrende tek bir ayın ne önemi vardı ki?

Paul, Kale'sinin içlerinde, on telli rebapla bir cihat şarkısı çalındığını duyuyordu; Arrakis'te bırakılmış bir kadına yakı-

lan ağıt olan bu şarkının sesi öyle uzaktan geliyordu ki, zaman zaman şehrin gürültüsüne karışıp duyulmaz oluyordu:

Kalçaları rüzgârın oyduğu kumullar,
Gözleri yaz güneşi gibi ışıl ışıl parlar.
Uzanır iki örgü halinde sırtından aşağı
Su halkalarıyla süslenmiş saçı!
Ellerim hâlâ tenini anımsıyor
Kehribar gibi, çiçek gibi kokan tenini
Anılar göz kapaklarımı titreştiriyor...
İçimi yakıyor aşkın beyaz alevleri!

Paul şarkıdan tiksindi. Duygusallığa kapılmış aptal yaratıklar için bestelenmiş bir şarkıydı! Bu şarkıyı Alia'nın kumullarda gördüğü o cesede söylesinlerdi bakalım.

Balkon korkuluğunun gölgesinde biri kımıldadı. Paul hızla dönüp baktı.

Gulâm gün ışığına çıktı. Metal gözleri parlıyordu.

Paul, "Duncan Idaho musun, yoksa Hayt denen adam mısın?" diye sordu.

Gulâm yaklaştı ve Paul'e iki adım kala durdu. "Lordum hangisini yeğler?"

Sesi sakin ve tedbirliydi.

Paul acı bir sesle, "Zensünni rolünü oyna," dedi. *Anlamlar içinde anlamlar!* Bir Zensünni filozofu, o an önlerine serilen gerçekliği biraz olsun değiştirecek ne söyleyebilir ya da yapabilirdi ki?

"Lordumun canı sıkkın."

Paul dönüp Kalkan Duvarı'nın uzaktaki yamacına baktı, rüzgârla aşınmış kemerleri, payandaları gördü; bu gördükleri, şehrinin korkunç bir taklidi gibiydi. Doğa onunla alay ediyordu sanki! *Bak, neler yapabiliyorum!* Paul uzaktaki dağlardan birinde gördüğü uzun yarığı tanıdı; yarığın tepesindeki bir çatlaktan kum dökülüyordu. *İşte! Tam orada Sardaukarlarla savaşmıştık!*

Gulâm, "Lordumun canını sıkan ne?" diye sordu.

Paul, "ir hayal," diye fısıldadı.

"Ahhhh, Tleilaxlılar beni ilk uyandırdığında, ben de benzer hayaller görmüştüm. Huzursuzdum, yalnızdım... aslında yalnızlığımın pek farkında değildim. O zamanlar değildim. Gördüğüm hayallerden de hiçbir şey öğrenemedim! Tleilaxlılar bunun tüm insanların ve gulâmların çektiği bir bedensel sıkıntı, yalnızca bir hastalık olduğunu söyledi."

Paul dönüp gulâmın gözlerini, yüzüne gömülmüş o ifadesiz çelik küreleri uzun uzun inceledi. O gözler nasıl hayaller görmüştü acaba?

Paul, "Duncan... Duncan..." diye fısıldadı.

"Adım Hayt."

"Bir ayın düştüğünü gördüm," dedi Paul. "Gitti, yok oldu. Yüksek bir tıslama sesi duydum. Yeryüzü sarsıldı."

"Zamana çok fazla dalmışsınız," dedi gulâm.

"Zensünni istemiştim, mentat geldi!" dedi Paul. "Pekâlâ! Gördüğüm hayali kendi mantığına göre yorumla bakalım mentat. Onu çözümle, gömülmeye hazırlanan sözcüklere indirge."

"Gömülmek... iyi bir noktaya parmak bastınız," dedi gulâm. "Siz ölümden kaçıyorsunuz. Hep bir sonraki an için kaygılanıyor, bulunduğunuz yerde ânı yaşamayı reddediyorsunuz. Kâhinlik! Bir İmparator için ne ağır bir yük!"

Paul'ün gözü gulâmın çenesindeki bir bene takılmıştı; o beni çok iyi anımsıyordu.

Gulâm, "Bu gelecekte yaşamaya çalışarak, bu geleceğe anlam mı kazandırıyorsunuz acaba?" diye sordu. "Onun gerçekleşmesine mi sebep oluyorsunuz?"

Paul, "Kehanet hayallerinde gördüğüm geleceğe doğru gidersem, *o zaman* sağ kalabilirim," diye mırıldandı. "Ama neden orada yaşamak istediğimi düşünüyorsun?"

Gulâm omuz silkti. "Tatminkâr bir yanıt vermemi istemiştiniz."

Paul, "Olaylardan oluşan bir evrenin neresinde anlam var?" diye sordu. "Nihai, mutlak bir yanıt var mı? Her çözüm yeni sorular doğurmuyor mu?"

"Zamanda öyle çok gezindiniz ki, boş ölümsüzlük hayalleri kurmaya başladınız," dedi gulâm. "Ama *sizin* İmparatorluğunuz bile eninde sonunda yıkılacaktır Lordum."

Paul, "Önüme isten kararmış sunaklar koyarak gösteriş yapma," diye homurdandı. "Tanrılar ve mesihlere dair kederli öykülere karnım tok artık. İmparatorluğumun da tıpkı diğerleri gibi yıkılacağını öngörmek için özel güçlere ihtiyacım var mı? Mutfaklarımda çalışan en sıradan hizmetkârlar bile bunu yapabilir." Başını iki yana salladı. "Ay düştü!"

"Bu başladığında zihninizi durdurmadınız," dedi gulâm.

Paul, "Beni böyle mi mahvetmeye çalışıyorsun?" diye sordu. "Kafamı, düşüncelerimi toplamamı engelleyerek mi?"

Gulâm, "Kaosu toplamak mümkün müdür?" diye sordu. "Biz Zensünniler şöyle deriz: 'Toplamaya sakın uğraşma; budur en iyi toplama yöntemi.' Kendinizi toplamadan neyi toplayabilirsiniz ki?"

Paul öfkeyle, "Gördüğüm hayalin canımı sıktığı yetmezmiş gibi, bir de sen saçmalıyorsun!" dedi. "Kehanet gücü hakkında ne biliyorsun ki?"

"Kâhinleri iş üstünde izledim," dedi gulâm. "Bireysel kaderlerini öğrenmek isteyen insanların işaret ve alametler aradığını gördüm. Aradıkları şeyden korkuyorlar."

Paul, "Benim gördüğüm o düşen ay gerçek," diye fısıldadı. Titreyerek derin bir nefes aldı. "Hareket ediyor. Hareket ediyor."

"İnsanlar kendi kendine hareket eden şeylerden hep korkmuştur," dedi gulâm. "Siz kendi güçlerinizden korkuyorsunuz. Kafanızda durup dururken bir şeyler beliriyor, sonra da kayboluyor. Nereye gidiyorlar peki?"

Paul, "Beni rahatlatmak için diken batırıyorsun," diye homurdandı.

Gulâmın yüzüne içsel bir aydınlanma geldi. Bir anlığına tamamen Duncan Idaho'ya dönüştü. "Sizi elimden geldiğince rahatlatıyorum," dedi.

Bu anlık değişim Paul'ü şaşırtmıştı. Gulâm, zihninin reddetmesine karşın kederlenmiş miydi? Hayt kendi gördüğü bir kehanet hayalini ret mi etmişti?

Paul, "Gördüğüm ayın ismi var," diye fısıldadı.

O hayali tekrar zihninde canlandırdı. Tüm benliğiyle çığlık atsa da, ağzından ses çıkmadı. Konuşmaya korkuyordu; sesinin kendisine ihanet etmesinden korkuyordu. O korkunç geleceğin havası, Chani'nin yokluğuyla ağırlaşmıştı. Chani'nin hazla haykıran bedeni, arzuyla Paul'ü yakan gözleri, ustalıklı kontrol hilelerine başvurmadığı için onu büyüleyen sesi... bunların hiçbiri yoktu; suya ve kuma geri dönmüşlerdi.

Paul yavaşça dönüp şimdiki zamana, Alia'nın tapınağının önündeki meydana baktı. Alay sokağından saçı kazınmış üç hacı girdi. Üzerlerinde koyu sarı cüppeler vardı; başlarını eğmiş, ikindi rüzgârına karşı hızla yürüyorlardı. Birinin sol bacağı aksıyordu. Rüzgâra karşı ilerleyerek bir köşeden sapıp gözden kayboldular.

Tıpkı Paul'ün gördüğü ay gibi gitmişlerdi. Yine de, gördüğü hayal hâlâ gözünün önündeydi. Korkunç gayesi ona seçme şansı tanımıyordu.

Beden teslim olur, diye düşündü. *Sonsuzluk kendine ait olanı geri alır. Bu suları kısa süreliğine dalgalandırmış bedenlerimiz, hayata ve kendilerine karşı besledikleri sevgiyle sarhoş olup dans ettikten ve birtakım tuhaf fikirler düşündükten sonra Zaman'ın araçlarına teslim olur. Buna ne diyebiliriz ki? Ben belirdim. Yokum... ama yine de belirdim.*

"Güneşten merhamet dilenmez."

–"Muad'Dib'in Istırabı"
Stilgar'ın Tefsiri

Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam, *Bir anlık beceriksizlik bile sonum olabilir,* diye kendine hatırlattı.

Fremen muhafızlardan oluşan çemberin içinde, kaygısızmış edasıyla topallayarak yürüyordu. Arkasındaki muhafızlardan birinin sağır ve dilsiz olduğunu biliyordu; bu adamın, Rahibe Ana'nın Ses'i kullanması ihtimaline karşı getirildiği belliydi. Rahibe Ana'nın en ufak bir ters hareketini görürse onu öldürmesinin emredildiği şüphesizdi.

Rahibe Ana, *Paul beni neden çağırdı acaba?* diye merak etti. Paul hüküm vermek üzere miydi? Rahibe Ana çok eskiden onu... Kuisatz Haderah olan o çocuğu sınadığını anımsadı. Paul derin biriydi.

Annesine sonsuza dek lanet olsun! Bene Gesseritlerin bu gen soyunun kontrolünü yitirmesi Jessica'nın suçuydu.

Kortejin önündeki kemerli geçitlerde sessizlik hâkimdi; Rahibe Ana gelişinin bu şekilde haber verildiğini seziyordu. Paul sessizliği duyacaktı. Böylece Rahibe Ana'nın geldiğini, söylenmeden önce bilecekti. Rahibe Ana, Paul'den güçlü olduğu sanrısına kapılmıyor, kendini kandırmıyordu.

Kahrolası Paul!

Yaşlanmanın getirdiği sorunlardan, eklemlerinin ağrımasından, reflekslerinin körelmesinden, kaslarının esnekliğini yitirmesinden nefret ediyordu. Uzun bir gün geçirmişti... uzun bir hayat yaşamıştı. Bugünü Dune Tarotu bakarak geçirmiş, yazgısına dair bir şeyler öğrenmeye çalışmıştı. Ama kartlar ketumluk etmişti.

Muhafızlar ona bir köşeyi döndürüp, uçsuz bucaksız görünen bir başka tonozlu koridora soktu. Rahibe Ana solundaki, üçgen şeklindeki metacam pencerelerden bakınca, ikindi güneşinin altında koyu gölgelerle kaplı asmalı çardaklar ve çivit mavisi çiçekler gördü. Koridorun taş zemininde, egzotik gezegenlerdeki su canlılarının resimleri vardı. Her yerde suyu anımsatan bir şeyler vardı zaten. Refah... zenginlik.

Bir başka koridordan çıkan cüppeli insanlar, Rahibe Ana'nın önünden geçerken göz ucuyla ona baktı. Onu tanıdıkları tavırlarından belliydi... ve gerginliklerinden.

Rahibe Ana gözünü hemen önündeki muhafızın ense tıraşından ayırmadı: Genç adamın üniforma yakasının yukarısındaki ense derisi pembeydi.

Rahibe Ana bu Kale'nin büyüklüğünden etkilenmeye başlamıştı. Koridorların sonu gelmiyordu. Açık bir kapının önünden geçtiler; içeride tambur ve flütle eski, hafif bir şarkı çalınıyordu. Rahibe Ana geçerken içeri göz atınca, kendisine dikkatle bakan masmavi Fremen gözleri gördü. O gözlerde, yabanıl genlerde kıpırdanan efsanevi isyanların heyecanını sezdi.

Kişisel yükünün büyüklüğü oradaydı, biliyordu. Bir Bene Gesserit, genlerin ve içerdikleri olasılıkların farkındalığından kaçamazdı. O dikkafalı, geri zekâlı Atreides'i yitirmeleri içine oturmuştu. O Atreides kasıklarında yatan, gelecek nesilleri yaratacak mücevherleri nasıl reddederdi? Bir Kuisatz Haderah'tı o! Evet, zamansız doğmuştu, ama gerçekti... hilkat garibesi kız kardeşi kadar gerçekti. Kız kardeşi... tehlikeli bir bilinmeyendi; Bene Gesserit kuralları hiçe sayılarak doğurulmuş, kendini genlerin düzenli gelişimine adamamış, vahşi bir Rahibe Ana'ydı. Ağabeyinin özel güçlerine... ve daha fazlasına sahipti şüphesiz.

Kale'nin büyüklüğü Rahibe Ana'yı bunaltmaya başlamıştı. Bu koridorların sonu gelmeyecek miydi? Burada korkunç bir fiziksel güç hissediliyordu. İnsanlık tarihindeki hiçbir uygar-

lıkta, hiçbir gezegende insan elinden çıkmış böylesine büyük bir yapı görülmemişti. Bu Kale'nin surlarının içine kadim şehirlerin bir düzinesi sığardı!

Işıkları yanıp sönen oval kapıların önünden geçtiler. Rahibe Ana bunların Ix yapımı olduğunu gördü: Basınçlı nakliyat açıklıkları. Bu imkân varken, neden onca yolu yürümek zorunda bırakılmıştı? Ama yanıtı hemen buldu: İmparator ile yapacağı görüşmeden önce onu ezmek istemişlerdi.

Ufak bir ipucuydu bu, ama başka ufak ipuçları da vardı; muhafızların baskı altındaki tavırları ve sözcük seçimleri, ona Rahibe Ana derken gözlerinde beliren ilkel çekingenlik... bu koridorların olanca soğukluğu, çıplaklığı ve kokusuzluğu... bütün bunların birleşimi, bir Bene Gesserit için çok şey ifade ediyordu.

Paul'ün ondan istediği bir şey vardı!

Rahibe Ana kapıldığı sevinci gizledi. Demek pazarlık gücüne sahipti. Tek yapması gereken, elindeki bu kozun ne olduğunu anlamak ve etkisini sınamaktı. Bazı kozlar, bu Kale'den çok daha büyük şeyleri yerinden oynatmıştı. Tek bir parmak hareketiyle uygarlıklar yıkılmıştı.

Rahibe Ana daha sonra kendine Scytale'in değerlendirmesini hatırlattı: *Bir yaratık gelişip de bir şeye dönüşmüşse, değişerek bunun tam zıttı olmaktansa ölmeyi yeğler.*

Muhafızların onu geçirdiği koridorlar giderek büyür gibiydi... tonoz hileleri, destek sütunlarının giderek genişlemesi, üçgen pencerelerin yerini daha büyük dikdörtgen pencerelerin alması, bu koridorları aslından büyük gösteriyordu. Sonunda ileride, yüksek tavanlı ve uzun bir giriş salonunun karşı duvarının ortasında çift kanatlı dev bir kapı gördü. Eğitimli farkındalığı sayesinde o kapının gerçek boyutunu hesaplayınca, az kalsın kendini tutamayıp hayret nidası atacaktı. Kapı en az seksen metre boyunda ve kırk metre enindeydi.

Rahibe Ana muhafızlarla birlikte yaklaşırken, kapı gizli bir mekanizma sayesinde içeri doğru sessizce ve ihtişam-

la açıldı. O mekanizma da Ix yapımıydı. Kule gibi yükselen kapıdan muhafızlarla birlikte geçen Rahibe Ana, İmparator Paul Atreides'in Büyük Kabul Salonu'na girdi. Paul'e "huzurunda herkesin cüceleştiği Muad'Dib" denmesinin sebebini şimdi daha iyi anlıyordu.

Salonun diğer ucundaki tahtında oturan Paul'e doğru yürürken, buranın boyutlarından çok mimari inceliklerinden etkilendiğini fark etti. Salon çok büyüktü... buraya insanlık tarihindeki herhangi bir hükümdarın tüm şatosu sığardı. Odanın geniş açıklığı, ayrıntılarla dengelenen gizli yapısal güçler hakkında çok şey anlatıyordu. Bu duvarların ve tepedeki kubbeli tavanın ardındaki payandalarla taşıyıcı kirişler önceki emsallerinden çok üstündü. Bu salon dört dörtlük bir mimari dehanın eseriydi.

Salon aslında öyle görünmese de, diğer ucuna doğru küçülüyordu; böylece, oradaki platformun ortasındaki tahtında oturan Paul cüce gibi görünmüyordu. Farkındalık eğitimi almamış biri, içinde bulunduğu salonun büyüklüğü karşısında afallar ve ilk bakışta Paul'ü gerçekte olduğundan kat kat iri görürdü. Salonun renk düzeni de eğitimsiz ruhları etkileyecek şekilde tasarlanmıştı. Paul'ün yeşil tahtı yekpare Hagar zümrütünden kesilmişti. Canlıların büyüyüp gelişmesinin sembolü olan bu renk ayrıca Fremen efsanelerinde matem rengi olarak geçerdi. Tahtta oturan kişinin matem tutmanıza yol açabileceği alttan alta ima ediliyordu... hayat ve ölüm tek bir sembolle ifade ediliyor, zıtlıklar zekice vurgulanıyordu. Tahtın ardındaki duvarda asılı halılar Dune toprağının rengindeydi, kızıla çalan sarı ve koyu turuncuydu; üzerlerinde tarçın rengi melanj benekleri vardı. Eğitimli bir göz buradaki sembolizmi hemen fark ederdi, ama o renkler eğitimsiz kişilerin beynine çekiç gibi inerdi.

Burada zaman da kendine düşen rolü oynuyordu.

Ağır adımlarla, topallayarak yürüyen Rahibe Ana, İmparator'un huzuruna varmasının kaç dakika süreceğini

hesapladı. Ürküp sinmek için yeterince zaman vardı. İnsan bu devasa salonun temsil ettiği muazzam güç karşısında kendini öyle küçük hissederdi ki, öfke bile duyamazdı. Tahta giden uzun yola gururlu bir insan olarak çıkabilirdiniz, ama yolun sonunda böcekten farkınız kalmazdı.

İmparator'un etrafında maiyeti ve hizmetkârları tuhaf bir düzen içinde sıralanmıştı... tetikte duran saray muhafızları tahtın arkasındaki, halılarla süslü duvar boyunca dizilmişti. Alia denen o hilkat garibesi, Paul'ün iki basamak aşağısında, sol elinin yanında duruyordu... İmparator'un uşağı Stilgar ise Alia'nın hemen altındaki basamaktaydı; Stilgar'ın sağında, en alt basamakta tek başına duran biri vardı: Duncan Idaho'nun yaşayan hayaleti olan gulâm. Rahibe Ana, muhafızlar arasında yaşlı Fremenler gördü; burnunda damıtıcı-giysi izi olan bu sakallı Naiblerin belindeki kınlarda billurbıçaklar, bazılarında da maula tabancaları vardı... hatta birkaçı lazer silahı taşıyordu. Paul, kalkan jeneratörü kullandığı açıkça belliyken huzurunda lazer silahı taşımalarına izin verdiğine göre, bu adamlara epey güveniyor olmalıydı. Rahibe Ana, Paul'ün etrafındaki kalkan alanının titreştiğini görebiliyordu. O alana lazer silahıyla gönderilecek tek bir ışın, Kale'nin tamamını toprakta açılmış dev bir çukura dönüştürebilirdi.

Rahibe Ana'ya eşlik eden muhafızlar, platforma on adım kala durup iki yana açıldı; böylece Rahibe Ana, Paul'ü rahatça görebildi. Yanında Chani ile Irulan'ın olmadığını fark edince meraklandı. Paul'ün onlar olmadan asla önemli görüşmeler yapmadığı söylenirdi.

Paul, Rahibe Ana'ya başıyla selam verdi; konuşmadan bekliyor, onu inceliyordu.

Rahibe Ana hemen saldırıya geçmeye karar verdi. "Yüce Paul Atreides, sürgün ettiği kişiyle görüşmeye nihayet lütfetti demek," dedi.

Paul çarpık biçimde gülümsedi; *Ondan bir şey istediğimi biliyor,* diye düşündü. Rahibe Ana'nın bunu anlamaması

mümkün değildi zaten. Paul onun özel güçlerinin farkındaydı. Bene Gesseritler şans eseri Rahibe Ana olmazdı.

Paul, "Ağız dalaşı yapmasak olur mu?" diye sordu.

Rahibe Ana, *Bu kadar kolay olabilir mi?* diye merak etti. "Ne istediğini söyle," dedi.

Stilgar kımıldanıp Paul'e sert bir bakış attı. İmparator'un uşağı, Rahibe Ana'nın ses tonundan hoşlanmamıştı.

"Stilgar seni çok uzaklara sürgün etmemi istiyor," dedi Paul.

Rahibe Ana, "Beni öldürmeni istemiyor muymuş?" diye sordu. "Bir Fremen Naibi'nin daha dürüst olmasını beklerdim."

Stilgar kaşlarını çatarak konuştu: "Çoğunlukla, düşündüklerimden farklı şeyler söylemek zorunda kalıyorum. Buna diplomasi diyorlar."

Rahibe Ana, "Öyleyse diplomasiyi de boş verelim," dedi. "Onca yolu yürümem şart mıydı? Ben yaşlı bir kadınım."

"Ne kadar acımasız olabileceğimi anlaman gerekiyordu," dedi Paul. "Böylece alicenaplığımı daha çok takdir edersin."

"Bir Bene Gesserit'e böyle kaba davranmaya nasıl cüret edersin?"

"Çirkin eylemler mesaj verir," dedi Paul.

Rahibe Ana duraksayıp, Paul'ün ne demek istediğini düşündü. Demek ki Paul her şeye karşın onu öldürtebilirdi... hem de çirkin, küçük düşürücü bir şekilde... eğer... eğer ne?

"Benden ne istediğini söyle," diye mırıldandı.

Alia ağabeyine bakıp, tahtın arkasındaki duvar halılarını başıyla gösterdi. Paul'ün yürüttüğü mantığı anlayabiliyor, ama hoşlanmıyordu. Paul'ün kehaneti tahmine fazla dayalıydı. Alia bu pazarlığa karışmak istemiyordu.

"Benimle konuşurken sözlerine dikkat etmelisin, yaşlı kadın," dedi Paul.

Rahibe Ana, *Çocukken de bana yaşlı kadın demişti,* diye düşündü. *Geçmişinde oynadığım rolü mü anımsatıyor? O zaman*

verdiğim kararı şimdi *tekrarlamalı mıyım?* Birden, karar vermenin ağırlığını fiziksel olarak hissedince dizleri titremeye başladı. Yorgun kasları sızladı.

"Uzun bir yürüyüş yaptın; yorgun olduğunu görüyorum," dedi Paul. "Tahtın arkasındaki özel odama geçelim. Orada oturabilirsin." Stilgar'a eliyle işaret edip ayağa kalktı.

Rahibe Ana'nın yanına giden Stilgar ile gulâm, basamakları çıkmasına yardım ederek onu Paul'ün ardından, duvar halılarının gizlediği geçide götürdüler. Rahibe Ana birden Paul'ün onunla salonda görüşmesinin sebebini anladı: muhafızlarla Naiplere yönelik bir pantomim. Demek ki onlardan korkuyordu. Ve şimdi... şimdi iyi kalpli, düşünceli biriymiş gibi davranırken, bir yandan da bir Bene Gesserit'e kaba davranmaya cüret ediyordu. Yoksa onunkisi cüretkârlık değil miydi? Arkasında birinin varlığını hisseden Rahibe Ana dönüp bakınca, Alia'nın geldiğini gördü. Genç kadının bakışları karanlıktı, nefret doluydu. Rahibe Ana ürperdi.

Geçidin sonundaki yirmi metrelik, küp şeklindeki özel oda plaskarışımdan yapılmıştı. Sarı korkürelerle aydınlanan odanın duvarlarında çöldeki bir damıtıcı-çadıra özgü koyu turuncu örtüler bulunuyordu. Odada divanlar ve yumuşak minderler, havada hafif melanj kokusu, sehpanın üstünde su dolu kristal sürahiler vardı. Dışarıdaki salondan sonra burası daracık geliyordu.

Paul, Rahibe Ana'yı bir divana oturtup başında durarak, yaşlı kadının yüzünü, çelik gibi dişlerini, ele verdiklerinden çoğunu gizleyen gözlerini, buruşuk cildini inceledi. Bir su sürahisini gösterdi. Rahibe Ana başını iki yana sallayınca, gri saçının bir tutamı yerinden oynadı.

Paul, "Sevgilimin hayatı üstüne seninle pazarlık yapmak istiyorum," diye fısıldadı.

Stilgar genzini temizledi.

Alia boynundaki billurbıçağın kabzasına dokundu.

Gulâm kapıda durmuş, metal gözlerini Rahibe Ana'nın başının hemen yukarısına dikmişti; yüzü ifadesizdi.

Rahibe Ana, "Onun ölümünde parmağım olacağını gösteren bir kehanet hayali mi gördün?" diye sordu. Gözlerini gulâmdan alamıyordu; tuhaf bir şekilde, ondan huzursuz olmuştu. Gulâm neden onu huzursuz ediyordu ki? O komploda kullanılan bir araçtı yalnızca.

Paul bu soruyu duymazdan gelerek, "Benden ne istediğini biliyorum," dedi.

Rahibe Ana, *Demek sadece şüpheleniyor, o kadar,* diye düşündü. Başını eğip, cüppesinin altından çıkmış ayakkabı uçlarına baktı. Ayakkabıları da cüppesi de siyahtı; hücrede geçirdiği zamanın izlerini taşıyorlardı: Kirli ve buruşuktular. Rahibe Ana başını kaldırınca, Paul'ün kendisine öfkeyle baktığını gördü. İçinde bir sevinç dalgası yükseldi, ama dudaklarını sımsıkı bastırarak ve gözlerini kısarak bunu gizledi.

"Karşılığında ne vereceksin?" diye sordu.

"Spermlerimi alabilirsiniz, ama beni değil," dedi Paul. "Irulan sürgüne gönderilecek ve yapay döllenme yoluyla..."

Rahibe Ana kaskatı kesilerek, "Bu ne cüret!" dedi.

Stilgar yarım adım öne çıktı.

Gulâm rahatsız edici bir şekilde gülümsedi. Şimdi de Alia gulâmı incelemeye başlamıştı.

"Senin o Rahibeler Birliği'nin yasakladığı şeyleri tartışmayacağız," dedi Paul. "Günahlardan, hilkat garibelerinden, eski cihatlardan kalma inançlardan konuşulduğunu duymak istemiyorum. Spermlerimi alıp kendi planlarınızda kullanabilirsiniz, ama tahtıma Irulan'ın çocuğu **oturamaz.**"

Rahibe Ana alayla, "Tahtına ha?" dedi.

"Tahtıma."

"İmparatorluk veliahtını kim doğuracak peki?"

"Chani."

"O kısır."

"O hamile."

Rahibe Ana istemsizce nefes alarak, afalladığını ele verdi. "Yalan söylüyorsun!" dedi öfkeyle.

Stilgar öne atılırken, Paul elini biraz kaldırarak onu durdurdu.

"Çocuğumu taşıdığını iki gün önce öğrendik."

"Ama Irulan..."

"Ancak yapay döllenme yoluyla çocuğumu taşıyabilir. Teklifim bu."

Rahibe Ana, Paul'ün yüzünü görmemek için gözlerini kapattı. Lanet olsun! Genetik zarları bu şekilde atmak ne korkunç bir şeydi! Göğsü öfke ve tiksintiyle doldu. Bene Gesserit öğretisi, Butleryan Cihadı'ndan alınan dersler... bütün bunlar, böyle bir eylemi yasaklıyordu. İnsanoğlunun en yüce arzularını böyle aşağılamaya kimsenin hakkı yoktu. Hiçbir makine, insan zihni gibi işleyemezdi. İnsanların hayvanlar düzeyinde üremesi asla yapılmaması, hatta ağza bile alınmaması gereken bir şeydi.

"Kararını ver," dedi Paul.

Rahibe Ana başını iki yana salladı. Önemli olan tek şey genlerdi... o değerli Atreides genleri. İhtiyaçlar yasaklardan önce gelirdi. Rahibeler Birliği için çiftleşme yalnızca sperm ile yumurtanın birleşmesi değildi. Ruhun yakalanması da önemliydi.

Rahibe Ana, Paul'ün teklifinin derin ve ince ayrıntılarını kavramaya başlıyordu. Paul, Bene Gesseritleri, duyulursa halkta infial uyandıracak bir eyleme yöneltmek istiyordu. İmparator o çocuğun babası olduğunu reddederse, bu konuda Bene Gesseritlerin elinden bir şey gelmezdi. Paul'ün teklifini kabul etseler, Atreides genlerini alıp korusalar bile, asla bu sayede tahtı ele geçiremeyeceklerdi.

Rahibe Ana odada etrafına bakınıp, gördüğü her yüzü birer birer inceledi. Stilgar pasif bir tavır sergiliyor, öylece bekliyordu. Gulâm düşüncelere dalmış, gözleri donuklaşmıştı; Alia, gulâmı seyrediyordu. Paul sakin görünse de hiddetli olduğu belliydi.

Rahibe Ana, "Tek teklifin bu mu?" diye sordu.

"Tek teklifim bu."

Rahibe Ana gulâma baktı; onun yanak kaslarının hafifçe oynadığını fark etmişti. Bu duygu belirtisi miydi? "Sen, gulâm," dedi. "Sence böyle bir teklif yapılmalı mı? Yapıldığında da kabul edilmeli mi? Bir mentat olarak bize fikrini söyle."

Metalik gözler Paul'e çevrildi.

"Çekinmeden yanıtla," dedi Paul.

Gulâm ışıldayan gözlerini tekrar Rahibe Ana'ya çevirdi ve gülümseyerek onu bir kez daha afallattı. "Bir teklifin değeri ancak ne kazandıracağıyla ölçülebilir," dedi. "Burada cana can teklifi yapılıyor; oldukça önemli bir pazarlık."

Alia alnına düşmüş bakır rengi perçemini geriye atarak, "Peki bu pazarlıkta başka neler gizli?" diye sordu.

Rahibe Ana, Alia'ya bakmayı reddetse de, bu sorudan etkilenmişti. Evet, gerçekten de Paul'ün teklifinin oldukça karmaşık yönleri vardı. Alia hilkat garibesi olabilirdi, ama sonuçta Rahibe Ana olduğu ve bu unvanı hak ettiği inkâr edilemezdi. Gaius Helen Mohiam o an tek bir kişi olmadığını, belleğinde yaşayan tüm diğerleriyle bir olduğunu hissetti. Rahibeler Birliği rahibesi olurken özümsediği tüm Rahibe Analar pür dikkat kesilmişti. Alia da aynı durumda olmalıydı.

Gulâm, "Neler mi?" dedi. "Bene Gesserit cadıları, Tleilaxlıların yöntemlerine neden başvurmadı acaba?"

Gaius Helen Mohiam ile içindeki tüm Rahibe Analar ürperdi. Evet, Tleilaxlılar iğrenç şeyler yapıyordu. Bene Gesseritler yapay döllenmeyi kabul ederse... bir sonraki adımları Tleilaxlılar gibi kontrollü mutasyon mu olacaktı?

Etrafındakilerin yoğun duygularını gözlemleyen Paul, birden bu insanların hiçbirini tanımadığı hissine kapıldı. Çevresinde sadece yabancılar görüyordu. Alia bile yabancıydı.

"Atreides genlerini Bene Gesserit nehrine salarsak, bunun sonuçlarını kim kestirebilir?" dedi Alia.

Gaius Helen Mohiam başını hızla çevirince Alia'yla göz

göze geldi. Bir an, iki Rahibe Ana olarak aynı şeyi düşündüler: Tleilaxlıların eylemlerinin ardında yatan saikler nelerdi? Bu gulâm, Tleilaxlıların yarattığı bir şeydi; yoksa Paul'ün aklına bu planı o mu sokmuştu? Paul, Bene Tleilaxlılarla doğrudan pazarlık yapmaya kalkacak mıydı?

Rahibe Ana bakışlarını Alia'nınkilerden ayırırken kararsızlık ve çaresizlik içindeydi. Bene Gesserit eğitiminin tuzağının, kazandırdığı güçler olduğunu kendine anımsattı: Böyle güçler insanı kibre ve gurura sürüklerdi. Güç denen şey, onu kullananları kandırırdı. İnsanoğlu gücün herhangi bir engeli, kendi cehaleti de dahil olmak üzere tüm engelleri yıkabileceğine inanma eğilimindeydi.

Rahibe Ana, Bene Gesseritler için tek bir şeyin önemli olduğunu düşündü. Paul Atreides ile (ve hilkat garibesi kız kardeşiyle) zirveye varmış olan, nesiller boyu inşa edilen piramitti bu. Şimdi yapılacak yanlış bir seçim, bu piramidin yeni baştan inşa edilmesini gerektirirdi. Paralel dallar boyunca nesillerce geriye gidilmesi gerekirdi, oysa artık ellerinde en iyi niteliklere sahip dölleme numuneleri yoktu.

Rahibe Ana, *Kontrollü mutasyon,* diye düşündü. *Tleilaxlılar bunu gerçekten yapıyor olabilir mi? Ne cazip bir şey!* Başını iki yana sallayıp, bu fikri aklından çıkarmaya çalıştı.

Paul, "Teklifimi ret mi ediyorsun?" diye sordu.

Rahibe Ana, "Düşünüyorum," dedi.

Tekrar Alia'ya baktı. Bu dişi Atreides ile çiftleşmeye en uygun kişiyi yitirmişlerdi... Paul onu öldürmüştü. Ama bir seçenek vardı... gerekli niteliklere sahip bir çocuğun doğmasını sağlayabilecek bir seçenek. Paul, Bene Gesseritlere hayvansı üreme yöntemleri teklif etmeye cüret etmişti! Chani'sinin hayatı için ne kadar büyük bir bedel ödemeye hazırdı acaba? Öz kardeşiyle cinsel ilişkiye girmeyi kabul eder miydi?

Rahibe Ana zaman kazanmak için, "Ey kutsal varlıkların en mükemmel örneği, söyle bana, Irulan bu teklifin hakkında bir şey dedi mi?" diye sordu.

Paul, "Irulan siz ne derseniz onu yapar," diye homurdandı.

Mohiam, *Doğru,* diye düşündü. Çenesini sıkıp yeni bir hamle yaptı: "Ama ortada iki Atreides var."

Yaşlı cadının aklından geçenleri az çok sezen Paul yüzünün kızardığını hissetti. "Tekliflerine dikkat et," dedi.

Rahibe Ana, "Yani emellerine ulaşmak için sadece Irulan'ı kullanmak istiyorsun, öyle mi?" diye sordu.

Paul, "O kullanılmak üzere eğitilmedi mi?" diye sordu.

Mohiam, *Onu eğiten de bizdik,* diye düşündü. *Bunu ima ediyor. Aslında... Irulan iki yüzü birbirinden farklı bir bozuk para. Bu parayı harcamanın başka bir yolu olabilir mi acaba?*

"Tahta Chani'nin çocuğunu mu oturtacaksın?" diye sordu.

"Tahtıma," dedi Paul. Alia'ya baktı; birden, onun bu takasın içerdiği farklı olasılıkları bilip bilmediğini merak etti. Alia gözlerini kapamış, tuhaf bir şekilde hareketsiz duruyordu. Hangi içsel güçle temasa geçmişti acaba? Paul kız kardeşinin bu halini görünce, kendini akıntıda yapayalnız sürükleniyormuş gibi hissetti. Sanki Alia giderek uzaklaşan bir sahilde duruyordu.

Bir karara varan Rahibe Ana, "Bu tek bir kişinin karar veremeyeceği kadar önemli bir mesele," dedi. "Wallach'taki Konsey'ime danışmalıyım. Mesaj göndermeme izin verir misin?"

Paul, *Sanki iznime ihtiyacı varmış gibi soruyor!* diye düşündü.

"Pekâlâ, ama fazla gecikmeyin," dedi. "Boş boş oturup da sizin kendi aranızda tartışmanızın bitmesini bekleyecek değilim."

Gulâm, "Bene Tleilax ile pazarlık yapacak mısınız?" diye sordu; izin almadan, sert bir sesle araya girmişti.

Alia'nın gözleri açılıverdi; içeri izinsiz giren tehlikeli biri tarafından uyandırılmış gibi gulâma baktı.

"Öyle bir karar vermedim," dedi Paul. "En kısa zamanda çöle gideceğim. Çocuğumuz siyeçte doğacak."

Stilgar monoton bir sesle, "Bilgece bir karar," dedi.

Alia dönüp Stilgar'a bakmayı reddetti. Paul'ün kararı yanlıştı. Alia bunu tüm hücrelerinde hissediyordu. Paul de hissediyor olmalıydı. Neden öyle bir yolu seçmişti ki?

Alia, "Bene Tleilaxlılar yardım teklifinde mi bulundu?" diye sordu. Mohiam'ın yanıtı merakla beklediğini gördü.

Paul başını iki yana salladı. "Hayır." Stilgar'a baktı. "Stil, Rahibe Ana'nın Wallach'a mesaj göndermesini sağla."

"Emredersiniz Lordum."

Paul sırtını dönüp, Stilgar'ın muhafızları çağırmasını ve yaşlı cadıyla birlikte odadan çıkmasını bekledi. Alia'nın ona daha fazla soru sorup sormamakta kararsız kaldığını seziyordu. Sonunda Alia gulâma döndü.

"Mentat, Tleilaxlılar ağabeyimin gözüne girmek için ona yardım teklif edecek mi?" diye sordu.

Gulâm omuz silkti.

Paul dikkatinin dağıldığını hissetti. *Tleilaxlılar mı? Hayır... Alia'nın kastettiği şekilde değil.* Alia'nın bu soruyu sorması, alternatifleri henüz göremediğini gösteriyordu. Elbette... her kâhin farklı kehanet hayalleri gördüğüne göre, iki kardeşin farklı şeyler görmesi de normaldi herhalde. Paul düşüncelere daldı... Her düşüncenin sonunda, odada yapılan konuşmaları bölük pörçük duyuyordu.

"...Tleilaxlıların ne istediğini öğrenmeliyiz..."

" ...verilerin yeterliliği mutlaka..."

" ...bunlar makul kaygılar..."

Paul dönüp kız kardeşine bakınca, onun dikkatini çekti. Alia'nın onun yüzündeki gözyaşlarını göreceğini ve sebebini merak edeceğini biliyordu. Merak etsindi bakalım. Şimdi merak da bir tür şefkatti. Paul, gulâma baktı. O metalik gözlere karşın, gördüğü kişi sadece Duncan Idaho'ydu. Paul'ün içinde keder ile sevgi mücadele ediyordu. O metal gözler neleri kaydetmiş olabilirdi acaba?

Görmenin ve körlüğün çeşitli dereceleri vardır, diye düşündü. Aklı, Turuncu Katolik İncili'nden bir pasajın yorumuna gitti: "Hangi duyulardan yoksunuz ki, etrafımızdaki bir başka dünyayı göremiyor ve duyamıyoruz?"

O metal gözler, görme duyusundan başka bir duyuya da sahip miydi?

Alia hemen ağabeyinin yanına gitti; onun ne kadar kederli olduğunu sezmişti. Paul'ün yanağındaki bir gözyaşı damlasına Fremenlerin huşu ifadesiyle dokundu. "Sevdiklerimiz ölüp gitmeden onlar için üzülmemeliyiz," dedi.

Paul, "Ölüp gitmeden ha?" diye fısıldadı. "Söylesene kardeşim, ölümden önce ne var ki?"

"Tanrı olmaktan, rahipler görmekten bıktım artık! Kendi efsanemi görmüyor muyum sanıyorsun? Elindeki verileri yeniden gözden geçir Hayt. İnsanların yaptığı en sıradan işlere bile ayinsel damgamı vurdum. Sofraya otururken Muad'Dib'in adını söylüyorlar! Benim adımla sevişiyor, benim adımla doğuyorlar... sokakta karşıdan karşıya geçerken bile benim adımı söylüyorlar. Çok uzaklardaki Gangishree'de en basitinden bir kulübenin çatı kirişi bile, Muad'Dib'in kutsaması istenmeden monte edilemiyor!"

–Hicivler Kitabı
"Hayt Tarihçesi"nden

162 Edric tankının içinden Yüz Dansçısı'na öfkeyle bakarak, "Böyle bir zamanda görev yerini bırakıp bana gelmekle büyük riske girdin," dedi.

"Ne kadar dar ve sınırlı düşünüyorsun," dedi Scytale. "Seni ziyarete gelen kim sence?"

Tereddüde kapılan Edric, karşısındaki kişinin iri cüssesini, kalın gözkapaklarını, kaba yüz hatlarını inceledi. Henüz sabahın erken saatleri olduğundan, Edric'in metabolizması dün gece uykudan önce bol miktarda aldığı melanjın etkisinden çıkamamıştı.

"Bu görünüşünle sokaklarda yürümedin, değil mi?" diye sordu.

"Bugün şekilden şekle girdim, çoğu da kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar sıradandı," dedi Scytale.

Edric, *Bukalemun kamufle olunca herkesten saklanabileceğini sanır,* diye düşündü; yaptığı nadir derin gözlemlerden biriydi bu. Komplodaki varlığının onları gerçekten tüm

kâhinlerden gizleyip gizlemediğini merak etti. İmparator'un kız kardeşi, şimdi...

Edric başını iki yana sallayınca tankının içindeki turuncu gaz dalgalandı. "Neden buradasın?" diye sordu.

"Armağana elini mümkün olduğunca çabuk tutması söylenmeli," dedi Scytale.

"Bu imkânsız."

Scytale, "Bir yolunu bulmalıyız," diye ısrar etti.

"Neden?"

"Gidişat hoşuma gitmiyor. İmparator bizi bölmeye çalışıyor. Bene Gesseritlere bir teklifte bulundu bile."

"Ha, *şu* teklifi diyorsun."

"Evet, onu diyorum! Gulâma elini çabuk tutmasını söylemelisin..."

"Onu biçimlendiren sizsiniz Tleilaxlı," dedi Edric. "Bunu istememen gerektiğini biliyorsun." Duraksayıp, tankının saydam duvarına yaklaştı. "Yoksa o armağan konusunda bize yalan mı söyledin?"

"Yalan mı?"

"Silahın sadece hedefe çevrilip ateşleneceğini, hepsinin bu olduğunu söylemiştin. Gulâm verildikten sonra kesinlikle müdahale edemeyeceğimizi söylemiştin."

"Herhangi bir gulâma müdahale edilip dengesi bozulabilir," dedi Scytale. "Ona ilk benliğine ilişkin sorular sormak yeterli."

"Bu neye yarar ki?"

"Amacımıza uygun eylemlerde bulunmasını sağlar."

Edric, "Mantık ve akıl yürütme yetisi üst düzeyde olan bir mentattan bahsediyoruz," diye itiraz etti. "Ne yaptığımı kestirebilir... Paul'ün kız kardeşi de anlayabilir. Eğer Alia'nın dikkati..."

Scytale, "Bizi o kâhinden gizliyor musun, gizlemiyor musun?" diye sordu.

"Ben kâhinlerden korkmam," dedi Edric. "Beni ilgilendi-

ren şeyler şunlardır: Mantık, gerçek casuslar, İmparatorluğun askeri gücü, baharatın kontrolü ve..."

"Her şeyin bir sonu olduğunu hatırlarsak, İmparator ve sahip olduğu güçler hakkında sakince düşünebiliriz," dedi Scytale.

Tanktaki Dümenci, uzuvlarını tuhaf bir semender gibi kaygıyla oynatarak geriledi. Scytale bu görüntü karşısında duyduğu tiksintiyi gizlemeye çalıştı. Lonca Seyrüseferci'nin üstünde her zamanki gibi, çok sayıda şişeyle kemer kısmında çıkıntı yapan, siyah tek parça streç giysi vardı. Yine de... hareket ederken çıplakmış gibi görünüyordu. Bunun sebebinin Edric'in yüzme, uzanma hareketleri olduğuna karar veren Scytale, komploya birbirinden böylesine farklı yaratıkların katılması karşısında bir kez daha hayrete kapıldı. Onlarınki uyumlu bir grup değildi. Bu zayıf noktalarıydı.

Edric giderek sakinleşti. Kendisini besleyen turuncu gazın görüntüsünü renklendirdiği Scytale'e baktı. O Yüz Dansçısı'nın kendini kurtarmak için nasıl bir plan kurduğunu merak ediyordu. O Tleilaxlı beklenmedik tavırlar sergiliyordu. Bu hayra alamet değildi.

Seyrüseferci'nin sesini ve tavırlarını inceleyen Scytale, onun İmparator'dan çok kız kardeşinden korktuğunu anlamıştı. Bir anda fark ettiği bu gerçek kaygı vericiydi. Yoksa Alia'yla ilgili önemli bir şeyi atlamış mıydılar? Gulâm her ikisinin de işini bitirmeye yetecek bir silah mıydı?

Scytale, Seyrüseferci'nin ağzını aramak maksadıyla, "Alia için ne diyorlar, biliyor musun?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Balık-adam yine huzursuzlanmıştı.

"Felsefe ve kültürün hiç böyle bir koruyucu azizesi olmamıştı," dedi Scytale. "Zevk ve güzelliğin birleşimi..."

Edric, "Güzellik ve zevk kalıcı mıdır ki?" diye sordu. "İki Atreides'in de işini bitireceğiz. Kültürlüymüş! Kültürü, insanlara daha çok hükmetmekte kullanıyorlar. Güzellikmiş!

İnsanları köle edici güzelliklere sevk ediyorlar. Okumuş cahiller ordusu yaratıyorlar... en kolay yol budur. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyorlar. Zincirler! Yaptıkları her şey insanları zincire vurmaya, köleleştirmeye yönelik. Ama köleler mutlaka isyan eder."

"Alia evlenip çocuk yapabilir," dedi Scytale.

Edric, "Neden ondan bahsedip duruyorsun?" diye sordu.

"İmparator ona bir eş seçebilir," dedi Scytale.

"Bırak seçsin. Artık çok geç."

Scytale, "Geleceği sen bile belirleyemezsin," diye uyardı. "Sen bir yaratıcı değilsin... Atreidesler de değil." Kendi sözlerini onaylarcasına başını salladı. "Kendimize fazla güvenmeyelim."

Edric, "Yaratıcı olduğunu iddia eden biz değiliz ki," diye itiraz etti. "Muad'Dib'i mesih yapmaya çalışan ayaktakımından da değiliz. Neden saçmalıyorsun? Neden böyle şeyler söylüyorsun?"

"Bu gezegen," dedi Scytale. "O söylüyor."

"Gezegenler konuşmaz!"

"Bu gezegen konuşuyor."

"Öyle mi?"

"Yaradılıştan bahsediyor. Geceleri savrulan kumlar... yaradılış işte budur."

"Savrulan kumlar..."

"Uyandığında, günün ilk ışıkları sana yepyeni bir dünyayı... bırakacağın ayak izlerine hazır, bakir bir dünyayı sergiler."

Edric, *Bakir kumlar mı?* diye düşündü. *Yaradılış* mı? Birden içini sıkıntı bastı. İçinde bulunduğu tank, odanın duvarları, her şey üstüne üstüne geliyor, onu boğuyordu.

Kumlardaki ayak izleri.

"Fremen gibi konuşuyorsun," dedi Edric.

Scytale, "Haklısın, bu bir Fremen düşüncesi ve öğretici bir yaklaşım," diye onayladı. "Fremenler, Muad'Dib'in cihadının

evrende bıraktığı izleri, kendilerinin bakir kumlarda bıraktığı izlere benzetiyor. İnsanların hayatında iz bıraktılar."

"Eee?"

"Yine gece olacak," dedi Scytale. "Rüzgâr esiyor."

"Evet, cihat sonsuza dek sürmeyecek," dedi Edric. "Muad'Dib, cihadını kullanarak..."

"O, cihadı kullanmadı," dedi Scytale. "Cihat onu kullandı. Bence elinden gelse, cihada son verirdi."

"Ne demek elinden gelse? Tek yapması gereken..."

Scytale, "Öfff, kapa çeneni!" diye bağırdı. "Zihinsel bir salgını durduramazsın. Kişiden kişiye sıçrayarak, uçsuz bucaksız mesafeleri aşar. Son derecede bulaşıcıdır. İnsanın en savunmasız yönüne, benzeri hastalıkların kalıntılarını koyduğumuz yere saldırır. Böyle bir şeyi kim durdurabilir ki? Muad'Dib'in elinde panzehir yok. Cihadın kökünde yatan şey kaos. Sence kaos emir dinler mi?"

Edric, "Hastalık sana da bulaştı mı peki?" diye sordu. Turuncu gazın içinde yavaşça dönerken, Scytale'in sesindeki korkunun sebebini merak etti. Yoksa o Yüz Dansçısı, komployа dahil olmaktan vaz mı geçmişti? Geleceğe bakıp bunu araştırmak şimdilik imkânsızdı. Kâhinlerin çokluğu yüzünden, geleceğin akıntısı bulanıklaşmıştı.

"Hastalık hepimize bulaştı," diyen Scytale, Edric'in pek zeki olmadığını kendine anımsattı. Ne demek istediğini bu Lonca görevlisinin anlayacağı şekilde nasıl açıklayabilirdi?

"Ama o Atreides'i yok etmeyi başardığımız zaman," dedi Edric, "salgın..."

Scytale, "Seni cehaletinle baş başa bırakmalıyım aslında," diye söylendi. "Ama görevim bunu yapmamı engelliyor. Ayrıca cehaletinle hepimizi tehlikeye atıyorsun."

Edric geri çekildi; doğrulmak için perdeli ayaklarından birini savurunca, bacaklarının etrafındaki turuncu gaz dalgalandı. "Tuhaf konuşuyorsun," dedi.

Scytale daha sakin bir sesle, "Bu çok tehlikeli bir mese-

le," dedi. "Patlamaya hazır bir bomba gibi. Patlarsa, parçaları yüzyıllara saçılacak. Bunu anlamıyor musun?"

Edric, "Böyle dinlerle daha önce de uğraştık," diye itiraz etti. "Eğer bu yeni..."

"Bu sadece bir din *değil!*" dedi Scytale; işbirlikçilerini böyle sert bir tavırla eğitmesine Rahibe Ana'nın ne diyeceğini merak etti. "Dindar hükümet başka bir şeydir. Muad'Dib eski hükümetin tüm memurlarının yerine Vüzeralarını atadı. Ama kalıcı kamu hizmetleri yapmıyor, elçilikler açmıyor. Piskoposlukları, otorite adaları var. Her adanın merkezinde bir adam bulunuyor. İnsanlar kişisel güç elde etmeyi ve bu gücü elinde tutmayı öğrenir. İnsanlar kıskançtır."

Edric kibirle gülümseyerek, "Bölündüklerinde hepsini teker teker alt ederiz," dedi. "Baş kesilip atılınca vücut yığılıp..."

"Bu vücudun iki başı var," dedi Scytale.

"Kız kardeş... evlenebilecek olan."

"Kesinlikle evlenecek."

"Ses tonundan hoşlanmadım Scytale."

"Ben de cehaletinden hoşlanmadım."

"Evlense ne olur ki? Planlarımızı bozar mı?"

"Tüm evreni sarsar."

"Ama onlar eşsiz değiller. Benim de özel güçlerim..."

"Sen daha çocuksun. Onlar hızlı adımlarla yürürken sen emekliyorsun."

"Eşsiz *değiller!*"

"Unutma ki bir zamanlar biz de bir Kuisatz Haderah yaratmıştık, Lonca temsilcisi. Kuisatz Haderah zamanın görüntüleriyle doldurulmuş bir varlıktır. Onunki öyle bir varoluş biçimidir ki, onu tehdit eden kişi aynı tehdide maruz kalır. Muad'Dib, Chani'sine saldıracağımızı biliyor. Elimizi olabildiğince çabuk tutmalıyız. Söylediğim gibi, gulâmla konuşup onu harekete geçirmelisin."

"Peki ya bunu yapmazsam?"

"O zaman, tepemize yıldırım düşmesinin nasıl bir şey olduğunu öğreniriz."

Ey bin dişli solucan,
Kaçınabilir misin şifasız hastalıktan?
Ten ve nefestir seni cezbedip çeken
Tüm başlangıçların toprağına
Ateşten bir kapıda kıvranan canavarlarla beslenen!
Sahip olduğun tüm gösterişli giysilere rağmen
Yok bir cüppen, tanrılığın sarhoşluğunu
Tutkunun yakıcılığını gizleyen!

–Solucan Şarkısı
Dune Kitabı'ndan

Paul egzersiz odasında billurbıçak ve kısa kılıç kullanarak, gulâm ile kan ter içinde kalana dek antrenman yapmıştı. Şimdi tapınak meydanına bakan bir pencerenin önünde durmuş, Chani ile klinikte yaşadıklarını zihninde canlandırmaya çalışıyordu. Hamileliğinin altıncı haftasındaki Chani sabah ortasında hastalanmıştı. Klinikteki doktorlar alanlarının en iyileriydi. Bir gelişme olursa Paul'e haber vereceklerdi.

Meydanın üstündeki ikindi göğü, gri kum bulutlarıyla kaplıydı. Fremenler bu havaya "kirli hava" derdi.

Doktorlar aramayacak mıydı? Evrenine girmeye isteksiz saniyeler, ayak sürüyordu.

Paul beklemeyi sürdürdü... Bene Gesseritler Wallach'tan haber göndermemişti. Mesaj göndermeyi kasıtlı olarak erteliyorlardı elbette.

Paul bu anları önceden görmüştü, ama kehanet yeteneğine göre hareket etmekten kaçınırdı; zaman nehrinde istediği yönde gitmek yerine akıntının götürdüğü yere sürüklenen bir zaman-balığı rolü oynamayı yeğlerdi. Kader artık hiçbir mücadeleye izin vermiyordu.

Paul, gulâmın silahları raflara dizdiğini, egzersiz aletlerini incelediğini duyuyordu. İç geçirerek elini kemerine götürüp kalkanını kapattı. Kalkan kapanırken tenini karıncalandırdı.

Gelişmelerle Chani geldiğinde yüzleşmeye karar verdi. O zaman, Chani'den gizlediği şeyin onun ömrünü uzattığını kabullenmeye yetecek kadar vakti olacaktı. Chani'yi bir veliahta yeğlemenin neresi kötüydü? Ama onun yerine seçim yapmaya ne hakkı vardı? Hayır, bunlar aptalca düşüncelerdi! Diğer seçenekler köle çukurları, işkence, ıstırap ve daha kötü şeyler olunca, kim olsa aynı kararı verirdi.

Kapının açıldığını, Chani'nin içeri girdiğini duydu.

Döndü.

Chani'nin yüzünde bir katilin ifadesi vardı. Altın sarısı cüppesini belden sıkan geniş Fremen kemeriyle, kolye gibi taşıdığı su halkalarıyla, kalçasına dayalı eliyle (elini daima bıçağına yakın tutardı), herhangi bir odaya girerken gözlerinde beliren sert ve inceleyici ifadeyle... her şeyiyle, her an şiddet uygulayacakmış hissi uyandırıyordu.

Chani yanına gelince, Paul kollarını açıp ona sımsıkı sarıldı.

Chani başını Paul'ün göğsüne dayayıp, "Yeni diyetime başlamadan önce, uzun süre boyunca biri bana gebelik önleyici bir ilaç vermiş," dedi. "O ilaç yüzünden doğum sorunlu geçecekmiş."

"Yapılabilecek bir şey yok muymuş?"

"Var, ama tehlikeli. O zehri kimin kattığını biliyorum! O kadını öldüreceğim."

Chani'nin birden titremeye başladığını hissedince ona daha da sıkı sarılan Paul, "Sihayam," diye fısıldadı. "İstediğimiz veliahtı doğuracaksın. Bu yetmez mi?"

Chani, Paul'e yaslanarak, "Hayatım daha hızlı tükeniyor," dedi. "Artık hayatımı tamamen karnımdaki bebeğe göre yaşıyorum. Doktorlar gebeliğin fazla hızlı ilerlediğini söyledi. Sürekli yemek yemem ve... daha fazla baharat almam gereki-

yormuş; baharatı hem yemeli hem de içmeliymişim. Bunun için o kadını öldüreceğim!"

Paul onu yanağından öptü. "Hayır Sihayam. Kimseyi öldürmeyeceksin." *Irulan ömrünü uzattı sevgilim,* diye düşündü. *Senin için, doğum zamanı aynı zamanda ölüm zamanı.*

Gizli acısının iliğini kuruttuğunu, hayatını kara bir şişeye boşalttığını hissetti.

Chani onu iterek uzaklaştı. "Onu affedemem!"

"Affetmen gerektiğini kim söyledi?"

"Öyleyse neden öldürmeyecekmişim?"

Bu öylesine dolaysız bir Fremen sorusuydu ki, Paul az kalsın çılgınca kahkahalar atacaktı. Bunu önlemek için, "Çünkü sonu iyi olmaz," dedi.

"Bunu *gördün* mü?"

Gördüğü hayali anımsayınca Paul'ün midesi kasıldı.

"Bir şeyler... gördüm..." diye mırıldandı. Etrafında olup biten her şey, onu felç eden şimdiki zamana uyuyordu. Fazlasıyla sık gördüğü bir geleceğin açgözlü bir dişi vampir gibi kendisine yapıştığını hissediyordu; o geleceğe zincirlendiğini hissediyordu. Boğazı kupkuru kesilmişti. Kendisini bu acımasız şimdiki zamana sürükleyen şey, kehanet yeteneğinin çağrısı mıydı?

"Ne *gördüğünü* söyle," dedi Chani.

"Söyleyemem."

"Neden onu öldürmeyecekmişim?"

"Çünkü yapmamanı istiyorum."

Paul, Chani'nin bunu kabullenmesini seyretti. Chani kumun suyu kabullenmesi gibi yapmıştı bunu; duygularını içine atıp gizlemişti. Paul, *Yüzündeki bu kızgın, öfkeli ifadenin ardında itaatkârlık mı var?* diye merak etti. Kraliyet Kalesi'nde yaşamanın Chani'yi değiştirmediğini fark etti. Chani, erkeğiyle birlikte yaptığı yolculukta burada bir süreliğine konaklıyordu, o kadar. Çöle dair hiçbir şeyini yitirmemişti.

Chani ondan uzaklaştı. Egzersiz odasının elmas halka-

sı şeklindeki kapısının yakınında durmuş bekleyen gulâma baktı.

"Onunla kılıç antrenmanı mı yaptın?" diye sordu.

"Evet. İyi geldi."

Chani salonun zeminini, ardından da gulâmın metalik gözlerini inceledi.

"Bu hoşuma gitmiyor," dedi.

"Bana fiziksel zarar vermeye niyeti yok," dedi Paul.

"*Bunu* da mı gördün?"

"Hayır, görmedim!"

"Öyleyse nereden biliyorsun?"

"Çünkü o sadece bir gulâm değil; o Duncan Idaho."

"Onu Bene Tleilaxlılar yarattı."

"Niyetlendiklerinden fazlasını yaratmışlar."

Chani başını iki yana salladı. Nezhoni eşarbının ucu, cüppesinin yakasına sürtündü. "O bir gulâm; bu gerçeği nasıl değiştirebilirsin ki?"

Paul, "Hayt, mahvolmama yol açacak bir araç mısın?" diye sordu.

"Şimdiki zaman ile mekânda olanları değiştirmek, geleceği değiştirmektir," dedi gulâm.

Chani, "Bu bir cevap değil!" diye itiraz etti.

Paul sesini yükseltti: "Ölümüm nasıl olacak Hayt?"

Yapay gözler parıldadı. "Para ve iktidar hırsınız yüzünden öleceğiniz söyleniyor Lordum."

Chani kaskatı kesildi. "Seninle öyle konuşmaya nasıl cüret eder?"

"Mentat içten konuşuyor," dedi Paul.

Chani, "Duncan Idaho gerçekten dostun muydu?" diye sordu.

"Benim için canını feda etti."

Chani, "Gulâmların eski haline döndürülememesi ne acı," diye fısıldadı.

Gulâm gözlerini Chani'ye çevirerek, "Beni döndürür müsün?" diye sordu.

Chani, "Ne demek istiyor?" diye sordu.

"Eski haline döndürülmeyi kastediyor," dedi Paul. "Ama bu işin geri dönüşü yok."

"Herkes kendi geçmişini içinde taşır," dedi Hayt.

Paul, "Her gulâm da mı?" diye sordu.

"Bir bakıma evet Lordum."

Paul, "Peki ya gizli bedenindeki geçmiş?" diye sordu.

Chani, gulâmın bu sorudan rahatsız olduğunu fark etti. Gulâmın hareketleri hızlanmıştı; ellerini sıkıp yumruk haline getirmişti. Paul'e göz atan Chani, onun gulâmla böyle uğraşmasının sebebini merak etti. Bu yaratığı eskiden olduğu insana dönüştürmenin bir yolu mu vardı?

"Bir gulâmın gerçek geçmişini anımsadığı oldu mu hiç?" diye sordu.

Hayt yere, ayakkabı uçlarının hemen önüne bakarak, "Bunun üstünde epey uğraşıldı," dedi. "Ama hiçbir gulâm eski haline döndürülemedi."

"Ama sen bunu istiyorsun," dedi Paul.

Gulâm ifadesiz gözlerini kaldırıp Paul'e yoğun bir dikkatle baktı. "Evet!"

Paul usulca, "Eğer bir yolu olsaydı..." dedi.

Hayt tuhaf bir şekilde, selam verircesine sol eliyle alnına dokunarak, "Bu beden ilk hayatımda sahip olduğum beden değil," dedi. "O... yeniden doğdu. Artık sadece dış görünüşü tanıdık. Ama o kadarını bir Yüz Dansçısı da taklit edebilir."

"Bu kadar iyi taklit edemez," dedi Paul. "Hem sen Yüz Dansçısı değilsin."

"Haklısınız Lordum."

"Dış görünüşünü nereden aldın?"

"Orijinal hücrelerin genetik yapısından."

"Genetik yapında, Duncan Idaho'nun şeklini anımsayan kalıcı bir şeyler olsa gerek," dedi Paul. "Atalarımızın Butleryan Cihadı'ndan önce bu alanda araştırma yaptığı söylenir. Şimdiki hafızanın boyutu ne Hayt? Orijinal hafızandan neler öğrendi?"

Gulâm omuz silkti.

Chani, "Ya Idaho değil idiyse?" diye sordu.

"Oydu."

Chani, "Emin misin?" diye sordu.

"Her açıdan Duncan'ın tıpkısı. Duncan'ın bu kadar uzun süre boyunca, en ufak ayrıntısına dek, hiç falso vermeden taklit edilebilmesi mümkün değil."

Hayt, "Lordum!" diye itiraz etti. "Bir şeyi hayal edememe-miz, onu gerçeklikten dışlamaz. Bu gulâm halimle yapmak zorunda olduğum bazı şeyleri insan iken yapmazdım."

Paul, Chani'ye bakmayı sürdürerek, "Gördün mü?" dedi. Chani başıyla onayladı.

Paul başını çevirdi; hissettiği derin kederle mücadele ediyordu. Balkon pencerelerine gidip perdeleri açtı. Loş oda birden aydınlandı. Paul cüppesinin kuşağını sıkarken, arkadan gelebilecek seslere kulak kabarttı.

Ama arkadan hiç ses gelmiyordu.

Paul arkasına döndü. Chani büyülenmiş gibi gulâma bakıyordu.

Paul, Hayt'ın içine kapandığını... içindeki, gulâmın olduğu yere döndüğünü gördü.

Paul'ün döndüğünü duyan Chani ona baktı. Hâlâ Paul'ün yaşattığı o anın etkisindeydi. Gulâm bir anlığına hayat dolu, duygulu bir insana dönüşmüştü. Chani'nin korkmadığı, hatta hoşlandığı ve takdir ettiği biri olmuştu. Chani, Paul'ün gulâmla neden uğraştığını şimdi anlıyordu. Paul, gulâmın bedenindeki *insanı* Chani'nin de görmesini istemişti.

Chani, Paul'e baktı. "O adam, Duncan Idaho muydu?"

"Duncan Idaho'ydu. Hâlâ orada."

Chani, "Peki *o*, Irulan'ın yaşamasına izin verir miydi?" diye sordu.

Paul *Fazla etkilenmemiş,* diye düşündü. "Emretseydim evet," dedi.

"Anlamıyorum," dedi Chani. "Kızman gerekmez mi?"

"Kızgınım."

"Kızgınmış gibi... konuşmuyorsun. Sesin kederli."

Paul gözlerini kapattı. "Evet. Kederliyim de."

"Sen erkeğimsin," dedi Chani. "Bunu biliyorum, ama birden seni anlayamaz oldum."

Paul ansızın uzun bir mağarada yürüdüğünü hissetti. Vücudu –adım adım– hareket ediyordu, ama aklı başka yerdeydi. "Ben de kendimi anlamıyorum," diye fısıldadı. Gözlerini açınca, Chani'den uzaklaşmış olduğunu gördü.

Chani'nin sesi arkasında bir yerden geldi: "Sevgilim, bir daha sana ne *gördüğünü* sormayacağım. Bildiğim tek şey şu: İstediğimiz veliahtı sana vereceğim."

Paul başıyla onayladı. "Bunu başından beri biliyordum zaten," dedi. Dönüp Chani'yi süzdü. Chani çok uzakta gibi görünüyordu.

Sonra Chani dikelip elini karnına koydu. "Acıktım. Doktorlar eskisinden üç dört kat fazla yemem gerektiğini söylüyor. Korkuyorum sevgilim. Gebeliğim fazla hızlı ilerliyor."

Paul, *Evet, çok hızlı,* diye düşündü. *Bu cenin acele etmesi gerektiğini biliyor.*

Muad'Dib'in eylemlerinin cüretkârlığı, kaderini en baştan beri bilmesine karşın o yoldan bir kez olsun sapmamasından anlaşılabilir. Bunu şu sözüyle açıkça belirtmişti: "Size diyorum ki artık sınanma vaktim geldi; sınandığımda, Mutlak Hizmetkâr olduğum ortaya çıkacak." Böylece O, hem dostları hem de düşmanları O'na tapabilsin diye, her şeyi Bir kıldı. Bu, Havarilerinin şu duayı etmesinin tek sebebiydi: "Tanrım, Muad'Dib'in kendi Yaşam Suyu ile kapladığı diğer yollardan bizi koru." Bu "diğer yolları" hayal edince yoğun bir tiksintiye kapılmamak mümkün değildir.

–"Yiam-el-Din"den (Hüküm Kitabı)

Ulak genç bir kadındı... Saray'ın güvenlik görevlilerinin buraya kadar gelmesine izin vermelerinin sebebi, Chani'nin o kadının yüzünü, adını ve ailesini biliyor olmasıydı.

Güvenlik subaylarından Bannerjee'nin isteği üzerine gidip kadını gören Chani, onun sahiden de söylediği kişi olduğunu onaylamıştı; bunun üzerine Bannerjee, kadının Muad'Dib ile görüşmesini ayarlamıştı. Bannerjee bunu hem sezilerine güvenerek hem de genç kadının babası eskiden, cihattan önce İmparator'un Ölüm Komandolarından biri, korku saçan bir Fedaykin olduğu için yapmıştı. Yoksa kadının getirdiği mesajı yalnızca Muad'Dib'e söylemekte diretmesine kulak asmayabilirdi.

Paul ile görüşmek üzere onun özel ofisine götürülmeden önce, kadının üstü tepeden tırnağa aranmıştı elbette. Bannerjee ne olur ne olmaz düşüncesiyle, kadınla birlikte odaya girdi; bir eliyle kadının kolunu, diğeriyle de bıçağının sapını tutuyordu.

Kadın odaya getirildiğinde vakit neredeyse öğlen olmuştu; burası tuhaf bir odaydı... çöl Fremenleri ile Hanedan Aristokrasisi'nin zevk anlayışının karışımı bir tarzda döşenmişti. Üç duvar hiyereg örtüleriyle, Fremen mitolojisinden figürler işlenmiş güzel duvar halılarıyla bezeliydi. Dördüncü duvarsa gümüş rengi bir ekranla kaplıydı. Ekranın önündeki oval masanın üstünde tek bir nesne vardı: Bir mekanik güneş sistemi modelinin içine yerleştirilmiş Fremen kum saati. lx malı süspansör mekanizması olan mekanik güneş sistemi modelindeki Arrakis'in iki ayı, güneş ile birlikte klasik Solucan Üçlüsü dizilimindeydi.

Masanın yanında ayakta duran Paul, Bannerjee'ye baktı. Bu güvenlik subayı, Fremen Emniyet Teşkilatı'dan gelenlerdendi; adından anlaşıldığı üzere kaçakçı ataları olmasına karşın, zekâsı ve kanıtladığı sadakati sayesinde bu mevkiye yükselmişti. Sağlam yapılı, tombulca biriydi. Islak görünen esmer alnına düşmüş siyah bukleleri, egzotik bir kuşun sorgucu gibi duruyordu. Gözleri masmaviydi; donuk bakışları mutluluğa ya da zulme tanık olurken hiç değişmezdi. Chani de Stilgar da bu adama güveniyordu. Paul, kızı hemen oracıkta boğmasını söylese, Bannerjee'nin bunu yapacağını biliyordu.

"Efendimiz, işte ulak kızı getirdim," dedi Bannerjee. "Leydi Chani size haber gönderdiğini söyledi."

"Evet." Paul başını hafifçe sallayarak onayladı.

Garip bir şekilde, kız ona hiç bakmıyordu. Masadaki mekanik güneş sistemi modeline odaklanmıştı. Koyu tenli ve orta boyluydu; vücut hatlarını gizleyen, parlak şarap rengi, sade kesimli cüppesi pahalı görünüyordu. Mavili siyahlı saçı, cüppesinin renginde ince bir kumaş şeritle toplanmıştı. Cüppesi ellerini gizliyordu. Paul kızın ellerini sımsıkı kenetlediğinden şüphelendi. Bu hareket, ona uygundu. Kızda gözlemlenen her şey ona uygundu... cüppe dahil: Kızın böyle bir an için saklanmış son güzel giysisi.

Paul, Bannerjee'ye kenara çekilmesini işaret etti. Bannerjee itaat etmeden önce bir an duraksadı. Sonra kız hareket etti... bir adım öne çıktı. Hareketleri zarifti. Ama hâlâ Paul'e bakmıyordu.

Paul genzini temizledi.

Kız başını kaldırdı; aksız, masmavi gözleri en uygun huşu ifadesiyle açıldı. Zarif çeneli, küçük yüzü tuhaftı; sımsıkı kapanmış ufak ağzı ona ihtiyatlılık ifadesi veriyordu. Çıkık elmacık kemikleri, gözlerini fazla iri gösteriyordu. Keyifsiz bir havası vardı; pek gülümsemeyen birine benziyordu. Göz kenarlarındaki hafif sarılığın sebebi tozların tahrişi olabileceği gibi semuta da olabilirdi.

Kızın şüphe uyandırıcı bir tarafı yoktu.

"Beni görmek istemişsin," dedi Paul.

Scytale'in bu kız suretindeki en büyük imtihanı gelip çatmıştı. Kızın şeklini, tavırlarını, cinsiyetini, sesini elinden geldiğince taklit ediyordu. Ama o kız, Muad'Dib'in eskiden, siyeçten tanıdığı biriydi. Kız o zamanlar küçük bir çocuk olsa da, Muad'Dib ile ortak anıları olmuştu. Scytale sözlerine dikkat etmeli, belirli anıları canlandırmaktan kaçınmalıydı. Şimdiye kadar kalkıştığı en zor roldü bu.

"Ben Otheym'in kızı Berk el-Dib Lichna'yım," dedi.

Kendisinin, babasının ve sülalesinin isimlerini kısık ama özgüvenli bir sesle söylemişti.

Paul başıyla onayladı. Chani'nin kanmasının sebebini görebiliyordu. Karşısındaki kişi, sesinin tınısına dek her şeyiyle mükemmel bir taklitti. Paul, Bene Gesseritlerin Ses eğitimini almamış olsa ve kâhin görüşünün kendisini sarmaladığı *dao* ağını görmese, bu Yüz Dansçısı onu bile kandırabilirdi.

Paul aldığı eğitim sayesinde, bazı ufak tefek kusurları seçebiliyordu: Kız olması gerekenden büyük görünüyordu, sesi fazla kontrollüydü, boynu ile omuzlarının duruşunda da Fremenlerin gizli kibrinden eser yoktu. Bununla birlikte, o taklidin çok başarılı yönleri de vardı: Örneğin pahalı cüppedeki

yama, kızın aslında yoksul olduğu izlenimi uyandırmaya yönelik hoş bir ayrıntıydı... kızın yüz hatları da mükemmel taklit edilmişti. Bu Yüz Dansçısı, taklit ettiği kıza az çok sempati duymuş olmalıydı.

Paul, "Evimde dinlen, Otheym'in kızı," diyerek, resmi Fremen selamı verdi. "Çölde susuz yürüdükten sonra keşfedilen su gibi hoş geldin."

Yüz Dansçısı'nın çok hafifçe gevşemesi, Paul'ü kandırmayı başardığına inandığını gösteriyordu

"Mesaj getirdim," dedi.

"Bir adamın ulağı, kendisi gibidir," dedi Paul.

Scytale hafifçe nefes verdi. Şimdiye kadar işler yolunda gitmişti, ama sırada asıl kritik mesele vardı: Bu Atreides'in özel bir yola sokulması gerekiyordu. Fremen odalığını yitirmeli, ama bunun için sadece kendini suçlamalıydı. Bu başarısızlığın tek sorumlusu, her şeye kadir Muad'Dib olmalıydı. Tamamen başarısız olduğunu anlaması, sonra da Tleilaxlıların sunacağı alternatifi kabul etmesi sağlanmalıydı.

"Geceleri uyku kaçıran dumanım ben," dedi Scytale. Fedaykinlerin şifreli dilinde "K*ötü haber* getirdim," demişti.

Paul sakinliğini korumaya çalıştı. Kendini çırılçıplak hissediyordu; ruhu tüm kehanet hayallerinden gizlenen bir zamana terk edilmişti. Bu Yüz Dansçısı güçlü kâhinler tarafından gizleniyordu. Paul bu görüşmenin bazı anlarını hayal meyal görmüştü, o kadar. Bildiği tek şey, ne *yapamayacağıydı.* Bu Yüz Dansçısı'nı öldüremezdi. Onu öldürürse, ne pahasına olursa olsun kaçınması gereken geleceğin gerçekleşmesi ihtimali artardı. Karanlığın içine uzanıp o dehşet verici süreci değiştirmenin bir yolunu bulmalıydı.

"Mesajı söyle," dedi Paul.

Bannerjee kızın yüzünü görebileceği bir yere geçti. Kız onu yeni fark etmiş gibi baktı; gözleri güvenlik subayının tuttuğu bıçak sapına çevrildi.

Bannerjee'nin gözlerinin içine bakarak, "Masumlar kötülüğe inanmaz," dedi.

Paul, *Ahhh, bravo,* diye düşündü. Gerçek Lichna aynen böyle derdi. Paul bir an Otheym'in asıl kızı için üzüldü... o kız artık ölüydü, çöldeki bir cesetti. Ama şimdi böyle hislerin sırası değildi. Paul kaşlarını çattı.

Bannerjee gözünü kızdan ayırmıyordu.

"Mesajı gizli olarak vermem söylendi," dedi kız.

Bannerjee sert ve sorgulayıcı bir sesle, "Neden?" diye sordu.

"Babam öyle istedi."

"Bannerjee arkadaşımdır," dedi Paul. "Ben Fremen değil miyim? Öyleyse benim duyduğum her şeyi arkadaşım da duyabilir."

Scytale kız şeklini sakinleştirdi. Bu gerçekten bir Fremen geleneği miydi... yoksa bir sınama mıydı?

"Pekâlâ, İmparator kendi kurallarını koyabilir," dedi. "Mesaj şu: Babam, Chani ile birlikte kendisini ziyaret etmenizi istiyor."

"Neden Chani'yi yanımda getirmeliymişim?"

"Çünkü o sizin kadınınız ve bir Seyyidina. Kabilemizin kurallarına göre, bu bir Su meselesi. Chani babamın Fremen Yolu'na uygun şekilde konuştuğuna tanıklık edebilmeli."

Paul, *Demek sahiden komploya Fremenler de katılmış,* diye düşündü. Bu an, gerçekleşmesi kesin görünen şeylere uyuyordu. Paul'ün bu yolda ilerlemekten başka seçeneği yoktu.

"Baban ne hakkında konuşmak istiyor?" diye sordu.

"Size karşı kurulan bir komplo... Fremenlerin kurduğu bir komplo hakkında."

Bannerjee sert bir sesle, "'Bunu neden kendisi gelip söylemedi?" diye sordu.

Kız, Paul'e bakmayı sürdürdü. "Babam buraya gelemez. Komplocular ondan şüpheleniyor. Gelmeye kalkarsa yolda öldürürler onu."

Bannerjee, "Komployu sana anlatamaz mıydı?" diye sordu. "Hem kızını böyle tehlikeli bir göreve yollamayı nasıl göze aldı?"

"Ayrıntılar sadece Muad'Dib'in erişim sahibi olduğu bir distrans taşıyıcıda gizli," dedi kız. "Tek bildiğim bu."

Paul, "Öyleyse neden distransı göndermedi?" diye sordu.

"Çünkü distrans bir insan," dedi kız.

"Tamam, babanı ziyaret edeceğim," dedi Paul. "Ama tek başıma."

"Chani de sizinle gelmeli!"

"Chani hamile."

"Bir Fremen kadınının böyle bir daveti reddettiği nerede görül..."

"Düşmanlarım onu zehirledi," dedi Paul. "Çok zor bir doğum yapacak. Chani'nin sağlığı şu an benimle gelmesine müsait değil."

Tuhaf hislere kapılan Scytale hayal kırıklığı ve öfkesinin yüzünden belli olmasını engelleyemedi. Her kurbana (Muad'Dib gibi biri bile olsa) kaçış fırsatı tanınması gerektiğini kendine anımsattı. Ama komplo başarısız olmuş sayılmazdı. Bu Atreides ağa takılmıştı. Kendini tek bir yolda gitmeye adamış bir yaratıktı. Ters yönde gitmektense kendini öldürürdü. Tleilaxlıların Kuisatz Haderah'ı öyleydi. Bunda da aynısı olacaktı. Hem ayrıca... gulâm da vardı.

Scytale, "Bu konuda Chani'nin fikrini sormama izin verin," diye ısrar etti.

"Kararımı verdim," dedi Paul. "Chani'nin yerine bana sen eşlik edeceksin."

"Yanınızda bir Seyyidina olmalı!"

"Sen Chani'nin arkadaşı değil misin?"

Scytale, *Faka bastım!* diye düşündü. *Yoksa benden şüphelendi mi? Hayır. Fremenler gibi ihtiyatlı, o kadar... Chani'ye gebelik önleyici ilaç verildiği de doğru. Neyse... başka yollar da var.*

"Babam geri dönmemem gerektiğini söylemişti," dedi Scytale. "Sizin yanınıza sığınmamı, beni riske atmayacağınızı söyledi."

Paul başıyla onayladı. Bu da kıza uygundu. Paul bu sığın-

ma talebini reddedemezdi. Karşısındaki Yüz Dansçısı, babasının sözünü dinleyen Fremen kızı rolü yapıyordu.

"Yanıma Stilgar'ın karısı Harah'yı alacağım," dedi Paul. "Babanın oturduğu yeri bize tarif edersin."

"Stilgar'ın karısına güvenebileceğinizi nereden biliyorsunuz?"

"Biliyorum işte."

"Ama ben bilmiyorum."

Paul dudaklarını büzdü. "Annen yaşıyor mu?" diye sordu.

"Öz annem Şeyh Hulud'a gitti. İkinci annem, babamla yaşıyor; ona bakıyor. Neden sordunuz?"

"Tabr Siyeçi'nden mi?"

"Evet."

"Onu hatırlıyorum," dedi Paul. "Chani'nin yerine o geçebilir." Bannerjee'ye işaret etti. "Refakatçilere söyle, Otheym'in kızı Lichna'yı kalabileceği uygun bir yere götürsünler."

Bannerjee başıyla onayladı. *Refakatçiler.* Bu anahtar kelime, bu ulağın başına özel muhafızlar dikilmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bannerjee, kızı kolundan tuttu. Kız direndi.

Yalvaran bir sesle, "Babamı nasıl bulacaksınız?" diye sordu.

"Yolu Bannerjee'ye tarif edersin," dedi Paul. "O arkadaşımdır."

"Hayır! Babam bunu yapmamamı emretti! Yapamam!"

"Bannerjee?" dedi Paul.

Bannerjee duraksadı. Paul adamın şimdiki güvenilir konumuna gelmesinde payı olan güçlü hafızasını yokladığını gördü. Bannerjee sonunda, "Sizi Otheym'e götürebilecek bir kılavuz tanıyorum," dedi.

"O halde yalnız gideceğim," dedi Paul.

"Efendimiz, eğer siz..."

"Otheym öyle istiyor," dedi Paul; alaycı konuşmamakta zorlanıyordu.

Bannerjee, "Efendimiz, bu çok tehlikeli," diye itiraz etti.

"Bir İmparator bile bazı risklere atılmalıdır," dedi Paul. "Kararımı verdim. Emirlerime uy."

Bannerjee, Yüz Dansçısı'nı gönülsüzce odadan çıkardı.

Paul masasının arkasındaki boş ekrana döndü. Çok yüksekten tepesine bir kayanın düşmesini beklediğini hissediyordu.

Bannerjee'ye ulağın aslında Yüz Dansçısı olduğunu söylemeli miydi? Hayır! Kehanet hayallerinde böyle bir şey görmemişti. Herhangi bir sapma, şiddetin dozunu artırırdı. Paul uygun ânı kollayıp, kendini kehanet hayalinin dışına atmalıydı.

Öyle bir an gelirse...

İnsan uygarlığı ne kadar egzotik hale gelirse gelsin, hayat ve toplum ne kadar gelişirse gelişsin ya da makine/insan arabirimi ne kadar karmaşıklaşırsa karmaşıklaşsın, insanlığın gidişatının, insanoğlunun kaderinin bireylerin göreceli olarak basit eylemleri tarafından belirlendiği tek güç dönemleri mutlaka olur.

–"Tleilax Tanrıkitabı"ndan

Paul, Kale'siyle Vüzera Ofis Binası arasındaki yüksek yaya köprüsünü geçerken hafifçe topallamaya başladı. Akşam oldukça uzayan gölgelerin arasında gizlenerek ilerleyebiliyordu, ama keskin gözlü biri onu yürüyüşünden tanıyabilirdi. Belinde kalkan vardı, ama çalıştırmamıştı; Adamları, kalkan titreşimlerinin şüphe uyandırabileceğine karar vermişlerdi.

Paul soluna baktı. Batan güneşin önünde şeritler halinde uzanan kum bulutları, açık jaluzi kanatçıklarına benziyordu. Paul'ün damıtıcı-giysi filtrelerinden soluduğu hava, hiyereg havası gibi kuruydu.

Aslında burada yalnız değildi, ama geceleri sokaklarda dolaşmaktan vazgeçtiğinden beri güvenlik tedbirlerini ilk kez bu kadar gevşetmişti. Giysisinin altındaki gizli verici yoluyla hareketlerine bağlanmış, gökyüzünde rastgele uçar gibi gezinen, gece görüşlü ornitopterler onu izliyordu. Çevresindeki sokaklarda da seçilmiş adamları vardı. Başkaları da İmparator'un tebdili kıyafetini gördükten sonra şehre dağılmıştı; Paul damıtıcı-giysisi, *temag* çöl botları ve, bronzlaştırılmış teniyle tam bir Fremen gibi görünüyordu. Yanakları plasten dolgularla değiştirilmişti. Çenesinin sol tarafından bir toplayıcı-tüp iniyordu.

Köprünün diğer ucuna varınca dönüp arkasına baktı; özel

odalarından birinin balkonunu gizleyen taş kafesin yanında bir hareket gördü. Hareket eden Chani'ydi şüphesiz. Paul'ün atıldığı bu macerayı "çölde kum aramaya" benzetmişti.

Chani, Paul'ün yaptığı seçimin ne kadar zor olduğundan habersizdi. Paul acılar arasında seçim yapmak zorunda olduğunu, bunların en hafiflerinin bile neredeyse dayanılmaz olduğunu düşündü.

Ayrılışları aklına gelince bir an zihni bulandı ve duygusal acı duydu. Chani son anda Paul'ün hislerini tau yoluyla sezmiş, ama onları yanlış yorumlamıştı. Onların tehlikeli bir bilinmezliğe doğru yola çıkan birinin sevdiklerinden ayrılırken duyduğu hisler olduğunu düşünmüştü.

Paul, *Keşke bilmeseydim,* diye düşündü.

Artık köprüyü geride bırakmış, ofis binasının üst geçidine girmişti. Burada sabit korküreler vardı; işi gücü olan insanlar telaşla koşturuyordu. Vüzeralar hep faaldi. Kapıların üstündeki yazılar, onları ilk kez görüyormuş gibi Paul'ün dikkatini çekti: *Hız Tacirleri. Rüzgâr Damıtıcıları ve İmbikleri. Kehanet Olasılıkları. İman Sınavları. Dinsel Araç Gereçler. Silahlar... İmanı Yaygınlaştırma Bürosu...*

Paul *Bürokrasiyi Yaygınlaştırma Bürosu deseler daha dürüstçe olurdu,* diye düşündü.

Yeni bir din memuru tipi, evrenin dört bir yanına yayılmıştı. Vüzeraların bu yeni üyeleri genellikle mühtedi olurdu. Fremenleri önemli mevkilerinden nadiren eder, ama boşlukları doldururlardı. Hem yaşlanmayı geciktirici özelliğinden dolayı hem de onu kullanabilecek kadar zengin olduklarını göstermek için melanj kullanırlardı. Efendilerinden –İmparator, Lonca, Bene Gesseritler, Landsraad, Hanedanlar ve Vüzeralardan– uzak dururlardı. Onların tanrısı Rutinler ve Kayıtlardı. Mentatlar ve muazzam dosyalama sistemleri kullanırlardı. Çıkarları onlar için her şeyden önce gelse de, Butleryanların kurallarına saygılıymış gibi konuşurlardı. İnsan gibi düşünen makineler yapılmaması gerektiğini söyleseler

de makineleri insanlara, istatistikleri bireylere, genelgeçer kanıları da hayal gücü ve inisiyatif gerektiren bireysel kararlara yeğlediklerini her tavırlarıyla belli ederlerdi.

Paul binanın diğer ucundaki rampaya çıkarken, Alia Mabedi'nde Akşam Ayini çanlarının çalmaya başladığını duydu.

Tuhaf bir şekilde, o çanlar sonsuza dek var olacakmış hissi veriyordu.

Kalabalık meydanın diğer tarafındaki tapınak yeni yapılmıştı ve orada yeni benimsenmiş ayinler düzenleniyordu, ama Arrakeen'in bir ucundaki bu çöl çanağı sahnesinde bir şey vardı... rüzgârla savrulan kumların taşları ve plasteni şimdiden aşındırmaya başlaması, Mabet'in etrafında plansızca inşa edilen binalar. Etraftaki her şey, Mabet'in geleneksel, gizemli ve kadim görünmesine katkıda bulunuyordu.

Paul artık insanların arasına karışmıştı... bunun geri dönüşü yoktu. Güvenlik görevlilerinin bulabildiği tek kılavuz, planın bu şekilde olmasında ısrar etmişti; Paul'ün bunu hemen kabul etmesi güvenlikçilerin hoşuna gitmemişti. Hele Stilgar'ın hiç hoşuna gitmemişti. Ama en çok itiraz eden Chani olmuştu.

Etrafındaki kalabalığın, sürtünen insanların şöyle bir bakıp geçmesi, onu tanımaması Paul'e tuhaf bir özgürlük hissi veriyordu. Fremenlere öyle davranmaya koşullandırıldıklarını biliyordu. Çölün içlerinden gelmiş gibi davranıyordu. Böyleleri çabuk öfkelenen insanlar olarak tanınırdı.

Tapınağın basamaklarına yaklaştıkça kalabalıktakiler hızlanıyor, itiş kakış artıyordu. İnsanlar onu ister istemez sıkıştırsalar da, adet olan şekilde özür diliyorlardı: "Affedersiniz, soylu efendim. Kabalığımı mazur görün." "Kusura bakmayın efendim; hayatımda böyle hengâme görmedim." "Özür dilerim, kutsal vatandaş. Öküzün teki beni itti de."

Paul birkaç seferden sonra özürleri dinlemez oldu. Bu insanlar samimi değildi; ritüelleşmiş bir çeşit korku sebebiyle

özür diliyorlardı, o kadar. Paul, Caladan Şatosu'nda geçirdiği çocukluk yıllarından beri ne çok mesafe kat ettiğini düşünmeye başladı. Şimdi, Caladan'a çok uzak bir gezegenin bu kalabalık meydanından geçmesine sebep olan yola ne zaman girmişti? Gerçekten bir yola girmiş miydi? Hayatının herhangi bir döneminde tek bir hedef gözeterek hareket ettiği söylenemezdi. Onu harekete geçiren sebepler, etkenler hep karmaşık olmuştu... insanlık tarihinde eşi benzeri görülmemiş ölçüde karmaşıktı muhtemelen. Bu yolun ilerisinde açıkça gördüğü kaderinden kurtulabileceğini ısrarla umuyordu. Ama kalabalık onu durmaksızın ileriye doğru itmekteydi; sersemlediğini hissetti... yolunu kaybettiği, hayatının kontrolünü yitirdiği hissine kapıldı.

Onu sürükleyen kalabalık, tapınağın basamaklarına ve ardından da revaklı girişe ulaştı. Herkes sus pus oldu. İnsanlardan yayılan, ter kokusuyla karışık, kekremsi korku kokusu kesifleşti.

Tapınağın içindeki müritler ayine başlamıştı bile. İlahi okuyanların sesi diğer sesleri, fısıltıları, giysi hışırtılarını, ayak ve öksürük seslerini bastırıyordu; okudukları basit ilahide, Rahibe'nin kutsal transa geçince ziyaret ettiği Uzak Yerler anlatılıyordu.

"O, uzayın kumsolucanını sürer!
O, tüm fırtınaların içinden geçirip
Hafif esintiler diyarına götüren *kılavuzdur.*
Yılanın yuvasında uyusak da,
Düş gören ruhlarımızı o korur.
Bizi çölün sıcağından gizleyip
Serin bir çukurda saklar.
Bembeyaz dişlerinin ışıltısı
Bize geceleri yol gösterir.
Saçının örgülerine tutunup
Tırmanarak *çıkarız cennete!*

Mis gibi bir çiçek kokusu
Sarmalar bizi onun yanındayken."

Paul, *Balak!* diye, Fremen dilinde düşündü. *Dikkat edin! Kızınca gözü kimseyi görmez.*

Tapınağın girişindeki uzun, ince kortüplerin mum alevi taklidi ışıkları titreşiyordu. Titreşen ışıklar Paul'de kadim anılar uyandırıyordu ki amaçlanan şey de buydu zaten. Tapınağın dekorasyonu geçmişi anımsatacak şekilde, kurnazca tasarlanmıştı. Paul bu işte kendisinin de payı olmasından nefret etti.

Yanından geçen insanlar büyük metal kapıdan içeri, devasa bir nefe giriyordu; çok yukarıda titreşen ışıkların çok az aydınlattığı bu loş, kasvetli koridorun diğer ucunda ışıl ışıl aydınlatılan bir sunak vardı. Üstüne Fremen mitolojisinden çöl figürleri kazınmış, aldatıcı bir şekilde sade görünüşlü olan siyah ahşap sunağın ardındaki ted-kapı alanını aydınlatan, kaynağı belirsiz ışıklar gökkuşağı etkisi yaratıyordu. O tayf perdesinin altında yedi sıra halinde dizilmiş, ilahi okuyan müritler siyah cüppeleri, beyaz yüzleri ve hep birden kımıldayan ağızlarıyla ürkütücü bir görünüm sergiliyordu.

Paul etrafındaki hacılara bakarken, birden onların yoğun dikkatini kıskandı; kendisinin asla duyamadığı doğruları dinler gibiydiler. Sanki burada kendisinden esirgenen, gizemli ve şifa verici bir şeye ulaşıyorlardı.

Kalabalığın içinden geçerek sunağa doğru yürümeye çalışırken, kolunu tutan bir el onu durdurdu. Paul hemen dönüp bakınca, kendisine dikkatle bakan yaşlı bir Fremen'le karşılaştı; adamın onu tanıdığı, kalın kaşlarının altındaki masmavi gözlerindeki ifadeden belliydi. Paul birden adamın ismini anımsadı... siyeçten arkadaşı olan Rasir'di bu.

Rasir şiddet kullanmak istese, Paul onu engelleyemezdi... bu kalabalığın içinde tamamen savunmasız olduğunu biliyordu.

Yaşlı adam ona yaklaştı; bir eli kum rengi cüppesinin altındaydı... bir billurbıçağın sapını tutuyordu şüphesiz. Paul saldırı ihtimaline karşı kendini olabildiğince hazırladı. Yaşlı adam başını Paul'ün kulağına yaklaştırıp, "Kalabalıkla birlikte gideceğiz," diye fısıldadı.

Kılavuzun kendini tanıtmak için söylemesi kararlaştırılmış parolaydı bu. Paul başıyla onayladı.

Rasir geri çekilip yüzünü sunağa çevirdi.

"O doğudan gelir," diyordu müritler. "Onun arkasında güneş vardır. Her şey aydınlanır. O aydınlıkta, gözünden hiçbir şey kaçmaz... iyiyi de görür, kötüyü de."

Hüzünlü bir rebap sesi kalabalığın uğultusunu bastırdı; herkes sustuktan sonra, rebabın iniltisi yavaş yavaş kesildi. Elektrik akımına kapılmışçasına birden harekete geçen kalabalık birkaç metre ilerledi. Artık herkes birbirine iyice yaslanmıştı; soluklarından havaya yayılan baharat kokusu iyice kesifleşmişti.

Müritler, "Şeyh Hulud tertemiz kumun üstüne yazar!" diye bağırdı.

Paul etrafındakilerle birlikte nefes alıp vermeye başladığını fark etti. Titreşen ted-kapının ardındaki gölgelerden bir kadınlar korosunun sesi geldi: "Alia... Alia... Alia..." Ses giderek yükseldikten sonra birden kesildi.

Müritler tekrar ilahi okumaya başladı:

"O tüm fırtınaları dindirir...
Gözleri düşmanlarımızı öldürür,
Ve imansızlara acı çektirir.
Tuono'nun minarelerinde,
Sökerken şafağın ilk ışıkları
Ve akarken berrak sular,
Onun gölgesini görürsünüz.
Parlak yaz güneşinin sıcağında
Bize ekmek ve süt verir...

Baharat kokulu, serin *süt.*
Gözleri düşmanlarımızı eritir,
Bize zulmedenlere acı çektirir
Ve tüm sırları açığa vurur.
O Alia'dır... Alia... Alia..."

Sesler giderek kesildi.

Paul tiksindiğini hissetti. *Biz ne yapıyoruz böyle?* diye kendine sordu. Alia cadı olmasına karşın henüz çocuktu, ama büyüyordu. Paul, *Büyümek kötüleşmektir,* diye düşündü.

Tapınağın kolektif zihinsel atmosferi, Paul'ün ruhunu kemiriyordu. Bir yönüyle çevresindeki herkesle bir olduğunu hissediyordu, ama bir yandan da onlarla arasında ölümcül zıtlıklar vardı. O asla bağışlanmayacak bir günaha batmış ve izole olmuştu. Tapınağın dışındaki evrenin muazzamlığı, zihnine sel gibi doluyordu. Tek bir kişi, tek bir ayin böylesine muazzam bir evreni herkese uyan bir giysiye nasıl dönüştürülebilirdi ki?

Paul ürperdi.

Attığı her adımda, evren ona karşı çıkıyordu. Evren bir türlü ele avuca gelmiyor, kılıktan kılığa girerek onu kandırıyordu. Paul onu hangi şekle sokmaya çalışırsa çalışsın, evren bunu asla kabul etmeyecekti.

Tapınağa derin bir sessizlik çöktü.

Titreşen gökkuşaklarının ardındaki karanlıktan Alia çıktı. Üstündeki sarı cüppenin kenarları Atreides yeşiliydi. Sarı gün ışığını, yeşil ise hayatı üreten ölümü temsil ediyordu. Paul birden Alia'nın buraya yalnızca onun için geldiğini düşünerek şaşırdı. Tapınaktaki güruhun arasından kız kardeşine baktı. O gerçekten de kız kardeşiydi. Paul, Alia'nın ayinlerini ve bunların kökenlerini bilse de ilk kez burada, hacıların arasında durup da kız kardeşine onların gözünden bakıyordu. Alia'nın burada, bu mekânın gizemini canlandırarak, Muad'Dib'e karşı koyan evrenin bir parçası olduğunu gördü.

Müritler, Alia'ya altın bir ayin kadehi getirdi.

Alia kadehi havaya kaldırdı.

Paul o kadehte dönüştürülmemiş melanj, gizli zehir olduğunu biliyordu; Alia bunu kehanet ayininde kullanacaktı.

Alia kadehe bakarak konuştu. Sesi yumuşak, akıcı ve hoştu; müzik gibiydi.

"Başlangıçta hepimiz boştuk," dedi.

"Hiçbir şey bilmiyorduk," dedi koro.

"Her yerde var olan Güç'ten habersizdik," dedi Alia.

"Her yerde ve her zamanda," dedi koro.

Alia kadehi biraz daha kaldırarak, "Güç burada," dedi.

"O bize mutluluk veriyor," dedi koro.

Paul, *Sıkıntı da veriyor,* diye düşündü.

"Ruhumuzu uyandırıyor," dedi Alia.

"Tüm şüpheleri dağıtıyor," dedi koro.

"Dünyalarda ölürüz," dedi Alia.

"Güç ile kurtuluruz," dedi koro.

Alia kadehi dudaklarına götürüp melanjı içti.

Paul bu güruhtaki en sıradan hacılar gibi nefesini tutmuş beklediğini fark edince şaşırdı. Alia'nın yaşadığı deneyimi en ince ayrıntısına dek bilmesine karşın, tau ağına takılmıştı. O yakıcı zehrin vücuduna yayılmasını anımsadı. Zamanın duruşunu, farkındalığının zehri dönüştüren bir noktacığa dönüşmesini anımsadı. Her şeyin mümkün olduğu zamansızlığa geçişi yeniden yaşadı. Alia'nın şu an neler yaşadığını *biliyordu,* ama aslında bilmediğini fark etti. Gizem gözleri kör ediyordu.

Alia titreyip dizlerinin üstüne çöktü.

Paul vecit halindeki diğer hacılarla birlikte nefes verdi. Başını sallayarak, gördüklerini onayladı. Zihnini örten perde biraz açılmaya başlamıştı. Bir kehanet hayalinin vecdine kapılmışken, her hayalin hâlâ yolda olan, dönüşmekte olan herkese ait olduğunu unutmuştu. Kehanet hayali gören kişi karanlığın içinden geçer, gerçekler ile önemsiz rastlantıları

ayırt edemezdi. Asla sahip olamayacağı bir netliği arzulardı.

Bu arzu yüzünden şimdiki zamanı yitirirdi.

Alia baharat dönüşümünün verdiği vecit ile sallandı.

Paul yüce bir varlığın kendisiyle konuşup, "Bak! Oraya bak! Neyi reddettiğini görüyor musun?" dediğini duydu. O an sanki başkalarının gözünden bakıyormuş gibi geldi; bu tapınakta hiçbir ressamın ya da şairin taklit edemeyeceği bir görüntü ve ritim olduğunu gördü. Güç hırsını... kendisininkini bile açığa vuran canlı, güzel, parlak bir ışıktı gördüğü.

Alia konuştu. Güçlendirilmiş sesi nef boyunca yankılandı.

"Parlak gece," diye haykırdı.

Hacılar hep bir ağızdan inledi.

"Böyle bir gecede hiçbir şey saklanamaz!" dedi Alia. "Bu karanlık nasıl nadide bir ışıktır? Ona uzun süre bakamazsınız! Duyular onu kaydedemez. Sözcükler onu tasvir edemez." Sesini alçalttı. "Boşluk hâlâ var. Var olmayı bekleyen şeylerle dolu. Ahhhh, ne hoş bir şiddet bu!"

Paul kız kardeşinden özel bir işaret beklediğini hissediyordu. Bu herhangi bir eylem ya da sözcük, büyücülük ve mistik bir aşama, kendisini oka dönüştürüp kozmik bir yaya yerleştirebilecek dışa yönelik bir akış olabilirdi. Paul'ün şimdi yaşadığı an, farkındalığında cıva gibi titreşiyordu.

"Acı çekilecek," dedi Alia. "Her şeyin sadece bir başlangıç olduğunu, sonsuza dek sadece başlangıçların olacağını anımsatırım size. Fethedilmeyi bekleyen dünyalar var. Sesimi duyan bazılarınızın kaderi yüce olacak. Geçmişe horgörüyle bakacak, size şu an tüm farklılıkların birlik barındırdığını söylediğimi unutacaksınız."

Alia başını eğince Paul az kalsın hayal kırıklığıyla bağıracaktı. Alia onun duymayı beklediği şeyi söylememişti. Paul vücudunun bir çöl böceği tarafından terk edilmiş kuru bir kabuk gibi olduğunu hissetti.

Başkaları da aynı şeyi hissetmiş olmalı, diye düşündü. Çevresindekilerin huzursuzluğunu hissediyordu. Birden Paul'ün

sol tarafındaki, uzaktaki bir kadın acı dolu, sözsüz bir çığlık attı.

Alia başını kaldırdı; aralarındaki mesafenin çöktüğü, onun donuk gözlerine sadece birkaç santim öteden baktığı hissine kapılan Paul'ün başı döndü.

Alia, "Bana seslenen kim?" diye sordu.

Kadın, "Benim," diye bağırdı. "Benim Alia. Ah Alia, bana yardım et. Oğlumun Muritan'da öldürüldüğü söyleniyor. Oğlum öldü mü gerçekten? Onu bir daha asla... göremeyecek miyim?"

"Çölde geri geri yürümeye çalışıyorsun," dedi Alia. "Hiçbir şey yitirilmez. Her şey sonradan geri döner, ama şekli değiştiği için tanıyamayabilirsin."

Kadın, "Alia, ne dediğini anlamıyorum!" diye sızlandı.

Alia sert bir sesle, "Etrafında hava var, ama görmüyorsun," dedi. "Kertenkele misin sen? Fremen şivesiyle konuşuyorsun. Bir Fremen ölüleri geri getirmeye çalışır mı? Ölülerimizin suyundan başka neyine ihtiyacımız var?"

Nefin ortasında bir yerde, parlak kırmızı pelerinli bir adam ellerini kaldırdı; açığa çıkan kolları bembeyazdı. "Alia, bana bir iş teklifi yapıldı," diye bağırdı. "Kabul etmeli miyim?"

"Buraya dilenci gibi geliyorsun," dedi Alia. "Altın bir kadeh arıyorsun, ama sadece bir hançer bulacaksın."

Sağdan biri, "Birini öldürmem isteniyor!" diye bağırdı... sesi gürdü ve siyeç şivesiyle konuşuyordu. "Kabul edeyim mi? Edersem başarabilir miyim?"

Alia öfkeyle, "Başlangıç ile son aynı şeydir," dedi. "Bunu söylememiş miydim? Buraya o soruyu sormaya gelmedin. İnanamadığın nedir ki buraya gelip de aleyhinde haykırma ihtiyacı duyuyorsun?"

Paul'ün yanındaki kadın, "Bu gece sinirleri tepesinde," diye mırıldandı. "Onu hiç bu kadar öfkeli görmüş müydünüz?"

Paul, *Burada olduğumu biliyor,* diye düşündü. *Kehanet ha-*

yalinde onu öfkelendiren bir şey mi gördü acaba? Yoksa bana mı kızıyor?

Paul'ün hemen önündeki adam, "Alia," diye seslendi. "Bu işadamlarına ve hanım evlatlarına, ağabeyinin daha ne kadar hükümdarlık yapacağını söyle!"

Alia öfkeyle, "Sen söyle," dedi. "Önyargılı olduğun konuşmandan belli! Başını sokacak evin, içecek suyun varsa, bunu ağabeyimin kaos solucanını sürmesine borçlusun!"

Sinirli bir hareketle cüppesini tutup arkasını dönen Alia, titreşen ışık şeritlerinin arasından geçip arkadaki karanlıkta gözden kayboldu.

Müritler hemen kapanış duasına başladı, ama ritimleri bozuktu. Ayinin böyle beklenmedik bir şekilde kesilmesine şaşırmışlardı besbelli. Kalabalığın her tarafından mırıltılar yükselmeye başladı. Paul çevresindekilerin huzursuzluğunu ve hoşnutsuzluğunu seziyordu.

Paul'ün yanındaki bir kadın, "Alia iş teklifini kabul edip etmemesi gerektiğini soran o salağa kızdı," diye mırıldandı. "İkiyüzlü herif!"

Alia ne görmüştü? Geleceğin hangi yolunu görmüştü?

Bu gece burada olan bir şey, kehanet ayininin yarıda kesilmesine yol açmıştı. İnsanlar genellikle Alia'ya salakça sorular sormak için gelirdi. Evet, kâhine dilenmeye gelirlerdi. Paul sunağın ardındaki karanlıkta defalarca gizlenip onların sorularını dinlemişti. Bu gecenin farkı neydi peki?

Yaşlı Fremen, Paul'ün cüppesinin yenini çekerek başıyla çıkışı gösterdi. Kalabalık o tarafa akın etmeye başlamıştı bile. Paul kendini kalabalığın akışına bıraktı. Kılavuz hâlâ yenini tutuyordu. Paul birden bedeninin, artık kontrol edemediği bir gücün tezahürü olduğu hissine kapıldı. Var olmama haline geçmiş, hareketli bir durgunluğa dönüşmüştü. Var olmayışın merkezindeydi. Kalabalıkla birlikte şehrinin sokaklarından geçerken izlediği yol öyle tanıdıktı ki... bu yolu kehanet hayallerinde defalarca görmüştü; derin bir hüzne kapıldı.

Alia'nın ne gördüğünü biliyorum; aynı şeyi ben de defalarca gördüm, diye düşündü. *Ama gördüğü şey karşısında haykırmadı... çünkü o da alternatifleri de gördü.*

İmparatorluğumda üretim ve gelir artışı kontrolden çıkmamalı. Bunu emrediyorum. Farklı nüfuz çevreleri arasında ödeme dengesi sorunları yaşanmamalı. Bunun tek bir sebebi var: Ben emrediyorum. Bu bölgedeki otoritemi vurgulamak istiyorum. Ben bu diyarın en büyük enerji tüketicisiyim; ölünceye dek ve öldükten sonra da öyle olmaya devam edeceğim. Benim hükümetim ekonomidir.

–İMPARATOR PAUL MUAD'DİB
Divan Bildirgesi

Yaşlı adam Paul'ün yenini bırakıp, "Burada senden ayrılıyorum," dedi. "Sokağın ucunda, sağ tarafta, sondan ikinci kapı. Şeyh Hulud seninle olsun Muad'Dib... Usûl olduğun zamanları da unutma."

Paul'ün kılavuzu karanlığa karışarak gözden kayboldu.

Paul civarda güvenlik güçlerinin bulunduğunu ve adamı sorguya çekmek için yakalayıp götüreceklerini biliyordu. Ama o yaşlı Fremen'in kaçmasını istediğini fark etti.

Gökyüzü yıldızlıydı; Kalkan Duvarı'nın ardında İlk Ay'ın solgun ışığı belirmişti. Ama burası insanın yıldızlara bakarak yolunu bulabileceği çöl değildi. Yaşlı adam, Paul'ü yeni kurulan banliyölerden birine getirmişti; Paul en azından bu kadarını anlamıştı.

Sokak, rüzgârla birlikte civardaki kumullardan gelmiş kumla kaplıydı. Sokağın diğer ucundaki tek bir süspansör küresi çevreye donuk bir ışık yayıyordu; bu ışık, Paul'ün sokağın çıkmaz olduğunu görmesine yetti.

Havada bir damıtıcı sistemin ağır kokusu vardı. Bu rahatsız edici koku sızdığına göre, sistemin kapağı iyi kapatıl-

mamıştı ve gece havasına yayılan nem ziyan oluyordu. Paul, *Halkım ne kadar da dikkatsiz olmuş,* diye düşündü. Halkı artık su milyoneriydi... Arrakis'te bir insanın sırf vücut suyunun sekizde biri için öldürülebildiği zamanları unutmuşlardı.

Paul, *Neden tereddüt ediyorum ki?* diye merak etti. *Sondan ikinci kapı işte. Söylemese de biliyordum zaten. Ama bu çok hassas bir mesele; çok dikkatli olmalıyım. Bu yüzden de... tereddüt ediyorum.*

Paul'ün solundaki, sokağın köşesindeki evden ansızın tartışma sesleri yükseldi. Evin içinde bir kadın, birini azarlıyordu: Evlerinin yeni kanadının toz geçirdiğini söylüyordu. Bağırdığı kişiye, suyun gökten mi yağdığını sandığını sordu. İçeri toz girerse, nem çıkardı.

Paul, *Hâlâ hatırlayanlar var,* diye düşündü.

Sokakta yürüyerek, tartışma seslerini geride bıraktı; sonunda onları duymaz oldu.

Gökten yağan su! diye düşündü.

Bazı Fremenler başka gezegenlerde bu mucizeyi görmüştü. Paul de görmüş ve Arrakis'in de buna kavuşmasını emretmişti, ama şimdi yağmuru gören kişi başkasıymış gibi geliyordu. Evet, ona yağmur diyorlardı. Paul birden, doğduğu gezegendeki yağmurlu bir fırtınayı hatırladı... Caladan'ın göğü gri bulutlarla kaplanmıştı, şimşekler çakmıştı, hava nemlenmişti, iri su damlaları çatı pencerelerini durmaksızın dövmüştü. Yağmur, saçaklardan derecikler halinde akmıştı. Rögarlar, suyu Hanedan'ın meyve bahçelerinin yanından akan çamurlu, kabarmış nehre karıştırmıştı... meyve ağaçlarının çıplak dalları ıslanmıştı, parlıyordu.

Paul'ün ayağı sokaktaki sığ bir kum birikintisine gömüldü. Bir anlığına, çocukluğunda ayakkabılarına yapışan çamuru anımsadı. Sonra şimdiki zamana, kumlara, tozlu ve rüzgârlı karanlığa, tepesinde durmuş onunla dalga geçen geleceğe geri döndü. Çevresindeki bu kurak toprakların kendisini suçladığını hissediyordu. *Bu senin marifetin!* Acımasız

seyircilerden ve yalancılardan oluşan, tüm sorunları güç kullanarak hallederken aynı zamanda her türlü güçten nefret eden bir uygarlığa dönüşmüşlerdi.

Paul şimdi ayaklarının altında kaba taşları hissediyordu. Bunları gördüğü kehanet hayalinden anımsıyordu. Sağında dikdörtgen bir kapının karanlık eşiği belirdi... siyahlık içinde siyahlık: Otheym'in evi. Burası yazgının eviydi; çevresindeki evlerden tek farkı, zamanın ona biçtiği roldü. Böyle bir yerin tarihe geçecek olması tuhaftı.

Paul çalar çalmaz kapı açıldı. Evin avlusundan gelen donuk yeşil ışık dışarı sızdı. Bir cüce, kapı aralığından baktı; Paul çocuk vücuduna ve yaşlı adam yüzüne sahip bu cüceyi kehanet hayallerinin hiçbirinde görmemişti.

Hayalete benzeyen cüce, "Geldiniz demek," diyerek yana çekildi; huşuya kapılmış gibi görünmüyordu... hafifçe, sinsice gülümsüyordu o kadar. "Girin! Girin!"

Paul duraksadı. Gördüğü kehanet hayalinde bu cüce olmasa da diğer her şey aynıydı. Kehanet hayallerinin böyle farklılıklara rağmen gerçekleştiği olurdu. Yine de bu farklılık Paul'ü umutlandırmıştı. Dönüp sokağa göz attı; gölgelerin arasından yükselen, inci gibi ışıldayan, krem rengi aya baktı. Ay onu takip ediyordu. Nasıl düşecekti acaba?

Cüce, "Girsenize," diye ısrar etti.

Paul içeri girince kapının nem mühürlerine oturduğunu duydu. Cüce öne geçip yol göstermeye başladı... iri ayaklarını zemine pat pat vurarak yürüyordu; zarif bir kafes kapıyı açtı ve kapının ardındaki kapalı orta avluyu gösterdi. "Sizi bekliyorlar Efendimiz."

Paul, *Efendimiz dedi,* diye düşündü. *Demek beni tanıyor.*

Paul'ün bunun üstüne düşünmesine fırsat kalmadan, cüce bir yan geçide dalıp gözden kayboluverdi. Paul'ün duyduğu umut, içinde derviş gibi dönen, dans eden bir rüzgârdı. Avluda yürüdü. Burası karanlık ve iç karartıcı bir yerdi, hastalık ve yenilgi kokuyordu. Paul buranın havasından rahatsız

olmuştu. *Daha az kötüyü seçmek de bir tür yenilgi midir?* diye merak etti. Bu yolda ne kadar ilerlemişti?

Karşı duvardaki dar girişten ışık geliyordu. Gözetlendiği hissine ve kötü kokulara aldırmayan Paul eşikten geçerek küçük bir odaya girdi. Burası Fremen standartlarına göre çıplak bir oda sayılırdı; duvarlardan sadece ikisine hiyereg duvar halıları asılmıştı. Kapının karşısındaki, en güzel duvar halısının altındaki lal rengi minderlerde bir adam oturuyordu. Soldaki çıplak duvarda da bir kapı vardı; bu açık kapının ardındaki gölgelerin arasında bir kadın geziniyordu.

Paul gördüğü kehanet hayalinde kısılı kaldığını hissetti. O hayalde de aynen böyle olmuştu. Cüce neredeydi peki? Farklı olan tek şey neredeydi?

Paul duyularıyla odayı bir anda taradı. Oda gösterişli olmasa da bakımlıydı. Çıplak duvarlardaki kanca ve çiviler, bazı duvar halılarının indirildiğini gösteriyordu. Paul bazı hacıların otantik Fremen mallarına servet ödediğini kendine hatırlattı. Zengin hacılar çölde kullanılan duvar halılarını hazine olarak görür, onları hacca gittiklerinin kanıtı olarak gösterirdi.

Paul yeni silinmişe benzeyen çıplak duvarların kendisini suçladığı hissine kapıldı. Geride kalan iki duvar halısının yıpranmış hali, Paul'ün suçluluk hissini artırıyordu.

Sağındaki duvarda ince bir raf vardı. Rafın üstünde dizili portrelerdeki insanların çoğu, sakallı Fremenlerdi; bazılarının üstünde, toplayıcı-tüpleri sarkan damıtıcı-giysiler vardı... bazıları ise İmparatorluk üniforması içinde, egzotik dünyalarda poz vermişti. En çok kullanılan arka plan manzarası denizdi.

Minderlerde oturan Fremen genzini temizleyip, Paul'ü ona bakmaya zorladı. Otheym tam Paul'ün gördüğü kehanet hayalindeki gibiydi: Dal gibi kalmış boynu, iri başını taşıyamayacak kadar zayıf görünüyordu... kuş boynunu andırıyordu. Yüzünün bir tarafı harap olmuştu... sol gözü sarkmış ve

yaşlıydı, sol yanağı da çapraz yara izleriyle kaplıydı; sağ yanağının derisinde ise yara izi yoktu... sağ gözü de normal görünüyordu, masmavi Fremen gözüydü. Kanca şeklindeki uzun burnu, yüzünü tam ortadan ikiye ayırıyordu.

Otheym'in altındaki minderler, kestane rengi ve altın sarısı ipliklerle süslenmiş, ama yıpranmış, kahverengi bir kilimin tam ortasına yerleştirilmişti. Minderler de oldukça eski görünüyordu ve yamalıydı, ama oturan adamın etrafındaki metal her şey... portre çerçeveleri, rafın kenarı ve destekleri, sağdaki sehpanın ayakları pırıl pırıl parlıyordu.

Otheym'in yüzünün yara izsiz tarafına bakan Paul, onu başıyla selamlayarak, "Senin ve hanenin üstünden iyi şans eksik olmasın," dedi. Eski bir dost ve siyeç arkadaşı böyle selamlanırdı.

"Sonunda seni yeniden gördüm Usûl."

Yaşlı adamın sesi, Paul'ün kabile ismini söylerken titremişti. Yüzünün harap olmuş yarısının kösele gibi derisinin ve yara izlerinin yukarısındaki donuk, sarkık gözü kımıldadı. Yüzünün o tarafında yer yer gri kıllar çıkmıştı, çenesinde de kabuk tutmuş yaralar vardı. Konuşurken ağzı çarpılıyor, gümüş rengi metal dişleri görünüyordu.

"Bir Fedaykin çağırınca, Muad'Dib mutlaka gelir," dedi Paul.

Kapı boşluğunda, gölgelerin arasında hareket eden kadın, "Stilgar da öyle diyerek övünmüştü," dedi.

Aydınlık odaya girdi; Yüz Dansçısı'nın kopyaladığı Lichna'nın yaşlı bir versiyonuydu. Paul, Otheym'in iki kız kardeşle evlendiğini anımsadı. Kadının saçları kırlaşmıştı; burnu, cadı burnu gibi sivriydi. Baş ve işaret parmaklarında, dokumacılarda görülen nasırlar vardı. Siyeç zamanlarında Fremen kadınları böyle izleri gururla sergilerdi, ama bu kadın Paul'ün baktığını görünce ellerini soluk mavi cüppesinin altına gizledi.

Paul kadının ismini hatırladı... Dhuri. İşin tuhafı, onun

kehanet hayalinde gördüğü halini değil, çocukluk halini hatırlamıştı. *Sızlanır gibi konuşmasından olsa gerek,* diye düşündü. Çocukken de böyle konuşurdu.

"Görüyorsun, buradayım işte," dedi Paul. "Stilgar onaylamasa burada olur muydum?" Otheym'e döndü. "Sana su borcum var Otheym. Emret."

Siyeç kardeşi olan Fremenler birbirleriyle böyle dolaysız, içten konuşurdu.

Otheym incecik kalmış boynu için fazla ağır görünen başıyla onayladı. Karaciğer lekeleriyle kaplı sol elini kaldırıp, yüzünün harap olmuş tarafını gösterdi. Hırıltılı bir sesle, "Bu berbat hastalığa Tarahell'de yakalandım Usûl," dedi. "Kazandığımız zaferden hemen sonra, hepimiz..." Öksürük krizine tutulunca devam edemedi.

"Kabile yakında suyunu alacak," dedi Dhuri. Otheym'in yanına gidip arkasındaki yastıkları düzeltti ve öksürük krizi geçene dek omzunu tuttu. Paul, kadının çok da yaşlı görünmediğini düşündü; ama Dhuri'nin ağız kenarlarında boşa çıkan umutların izleri, gözlerinde de hayal kırıklığı ve öfke vardı.

"Doktor çağırayım," dedi Paul.

Dhuri elini beline koyarak ona döndü. "Senin çağırabileceğin kadar iyi doktorları getirttik." Solundaki çıplak duvara elinde olmadan göz attı.

Paul *Doktorlar pahalıydı, değil mi?* diye düşündü.

Huzursuzdu; kehanet hayaliyle kısıtlanmış olsa da, ufak tefek farklılıklar vardı. Bunlardan nasıl faydalanabilirdi? Zaman ufak değişikliklerle çözülüyordu, ancak arka plan iç karartıcı bir şekilde aynıydı. Çevresini kuşatan kalıptan kaçmaya çalışırsa korkunç bir şiddetin patlak vereceğini bilmek, Paul'ün kanını donduruyordu. Aldatıcı bir şekilde usulca akan Zaman'ın gücü onu eziyordu.

"Benden ne istediğini söyle," diye homurdandı.

Dhuri, "Otheym böyle bir zamanda bir dostunu görmek

istemiş olamaz mı?" diye sordu. "Fedaykinlerin bedenlerini yabancılara mı teslim etmeleri gerekiyor?"

Paul, *Tabr Siyeçi'nde birlikte yaşamıştık,* diye kendine hatırlattı. *Acımasız görünen tavrım için beni böyle paylamaya hakkı var.*

"Elimden geleni yapacağım," dedi.

Otheym yine öksürük krizi geçirdi. Öksürüğü geçince, inleyerek konuştu: "İhanet var Usûl. Fremenler sana karşı kumpas kuruyor." Dudaklarını kımıldatmaya devam etti, ama sesi kesildi. Ağzından tükürükler saçıldı. Dhuri cüppesinin eteğiyle Otheym'in ağzını sildi; Paul kadının bu su israfına sinirlendiğini gördü.

Paul acizlikten kaynaklanan bir hiddete kapıldı. Otheym'in böyle harcanması ne acıydı! O bir Fedaykin'di; bunu hak etmiyordu. Ama bu Ölüm Komandosu ve İmparator'u için başka seçenek yoktu. Bu odada Occam'ın usturasında yürüyorlardı. En ufak bir yanlış adım, sadece kendilerinin değil tüm insanlığın, hatta düşmanlarının bile başına gelecek felaketi katbekat kötüleştirirdi.

Paul kendini sakinleşmeye zorladı; Dhuri'ye baktı. Kadının Otheym'e derin bir özlemle bakması, Paul'ün kendini toplamasını sağladı. *Chani bana asla öyle bakmamalı,* diye düşündü.

"Lichna bir mesajdan bahsetmişti," dedi.

Otheym, "Cücem," diye inledi. "Onu... onu... başka bir gezegende satın almıştım. Hangisiydi unuttum. O bir insan distrans, Tleilaxlıların kullanıp attığı bir oyuncak. Bütün isimleri kaydetti... hainlerin..."

Otheym sustu; titriyordu.

"Lichna'dan bahsettin," dedi Dhuri. "Sen gelince, onun emniyette olduğunu anladık. Lichna artık senin sorumluluğunda; Otheym'in bu söyledikleri sebebiyle ona tekrar borçlandığını düşünüyorsan, bu borcun karşılığı Lichna'dır. Bu adil bir alışveriş Usûl; cüceyi al ve git."

Paul az kalsın ürperecekti; gözlerini kapattı. *Lichna!* Ger-

çek kızları çoktan çölde ölüp gitmişti. Semutayla harap olmuş bedeni kumlara ve rüzgâra terk edilmişti.

Paul gözlerini açıp, "Ne zaman isterseniz bana gelebilirdiniz..." dedi.

"Otheym senden uzak durdu Usûl, çünkü senden nefret ettiğini sanmalarını istiyor," dedi Dhuri. "Güneyimizdeki, sokağın ucundaki ev, senin düşmanlarının buluşma yeri. Bu kulübeye de o yüzden taşındık."

"Öyleyse cüceyi çağırın da gidelim," dedi Paul.

"Beni iyi dinlememişsin," dedi Dhuri.

"Cüceyi emniyetli bir yere götürmelisin," dedi Otheym; sesi tuhaf bir şekilde gürleşmişti. "Hainlerin kayıtlı listesi sadece onda var. Hiç kimse onun böyle bir yeteneği olduğunu bilmiyor. Onu sırf beni eğlendirdiği için yanımda tuttuğumu sanıyorlar."

"Biz buradan ayrılamayız," dedi Dhuri. "Sadece sen ve cüce gidebilirsiniz. Ne kadar... fakir olduğumuz biliniyor. Cücemizi satacağımızı söyledik. Cüceyi senin satın aldığını sanacaklar. Tek şansın bu."

Paul gördüğü kehanet hayalinin anısını inceledi: Hayalinde buradan hainlerin listesiyle birlikte ayrılmış, ama o isimlerin nasıl taşındığını görmemişti. Cücenin bir başka kâhinin himayesi altında olduğu belliydi. Paul birden tüm yaratıklar için, eğitim ve yaradılışın sabitlenmesiyle, farklı güçlerde amaçlarla dayatılan bir kader bulunduğunu fark etti. Cihadın kendisini seçmesinden beri, bir kalabalık tarafından kuşatıldığını hissediyordu. Kalabalıktakiler kendi emelleri doğrultusunda onun kaderini çiziyor, bir şekilde sabitliyordu. Artık özgür iradeli olduğunu düşünerek kendini kandıramazdı; içinde bulunduğu kafesin parmaklıklarını sarsmaktan başka bir şey değildi bu. Onun laneti, kendi kafesini *görüyor* olmasıydı. Kafesi *görüyordu!*

Evdeki sessizlik dikkatini çekti. Burada yalnızca dördü vardı: Dhuri, Otheym, cüce ve kendisi. Diğerlerinin korku ve gerginliğinin kokusunu alabiliyordu; gözcülerin, yani top-

terlerle havada dolaşan ve yandaki evde bulunan adamların varlığını hissedebiliyordu.

Boşa umutlanmışım, diye düşündü. Ama umudu düşünmek bile biraz olsun umutlanmasına yetti; her şeye rağmen hâlâ bir şansı olduğunu düşündü.

"Cüceyi çağırın," dedi.

Dhuri, "Bijaz!" diye seslendi.

Yüzünde kaygılı bir ifadeyle avludan gelen cüce, "Beni mi çağırdınız?" dedi.

"Artık yeni bir efendin var Bijaz," dedi Dhuri. Paul'e baktı. "Ona... Usûl diyebilirsin."

Bijaz, "Usûl, yani sütun kaidesi," diye çeviri yaptı. "Ama Usûl nasıl bu kadar alçakta olabilir ki? Kimse benden daha alçakta olamaz."

"Hep böyle konuşur, kusuruna bakma," dedi Otheym.

"Ben konuşmam," dedi Bijaz. "Ben dil denen makineyi kullanırım. Gıcırdayan, homurdanan bir makine olabilir ama sonuçta benim makinem."

Paul, *Eğitimli ve dikkatli bir Tleilax oyuncağı,* diye düşündü. *Bene Tleilaxlılar böyle değerli bir oyuncağı asla çöpe atmaz.* Dönüp cüceyi inceledi. Cüce yuvarlak melanj gözleriyle ona baktı.

Paul, "Başka ne yeteneklerin var Bijaz?" diye sordu.

"Ne zaman gitmemiz gerektiğini bilirim," dedi Bijaz. "Pek az insanın sahip olduğu bir yetenektir bu. Her şeyi tadında bırakmak, fazla uzatmamak gerekir... bu iyi bir başlangıç için gereklidir. Biz ufaktan kalkalım Usûl."

Paul gördüğü hayali tekrar gözden geçirdi. Cüceyi görmemişti, ama sözleri duruma uyuyordu.

"Kapıda bana Efendimiz demiştin," dedi Paul. "Beni tanıyor musun?"

Cüce sırıtarak, "Siz yaratıcısınız Efendimiz," dedi. "Siz alçaktaki Usûl'dan çok daha fazlasısınız. Siz İmparator Atreides'siniz, Paul Muad'Dib'siniz. Ayrıca parmağımsınız." Sağ elinin işaret parmağını kaldırdı.

Dhuri öfkeyle, "Bijaz!" diyerek araya girdi. "Şansını zorluyorsun."

Bijaz cırtlak sesle, "Parmağımı zorluyorum," diye itiraz etti. Usûl'u gösterdi. "Usûl'u gösteriyorum. Parmağım Usûl'un ta kendisi değil mi? Yoksa daha alçaktaki bir şeyin yansıması mı?" Parmağını gözlerine yaklaştırdı ve alaycı bir şekilde sırıtarak iki tarafını da inceledi. "Ahhh, sadece bir parmakmış, o kadar."

Dhuri kaygıyla, "Hep böyle saçmalar," dedi. "Tleilaxlılar onu bu yüzden istemedi sanırım."

"Kimsenin himayesine girmeyeceğim, ama yine de yeni bir hamim var," dedi Bijaz. "Parmağın işine akıl sır ermez." Dhuri ile Otheym'e baktı; gözleri tuhaf bir şekilde parlıyordu. "Bizi birleştiren tutkal zayıf Otheym. Birkaç damla gözyaşı döküp ayrılalım." Cüce hızla Paul'e dönerken, iri ayaklarının döşemeye sürtündüğü duyuldu. "Ahhh, hamim! Sizi bulmak için çok uzaklardan geldim."

Paul başıyla onayladı.

Bijaz, "Bana iyi davranacaksın, değil mi Usûl?" diye sordu. "Sonuçta ben de insanım. İnsanlar çeşitli şekil ve boyutlarda olur. Benimki bunlardan sadece bir tanesi. Kaslarım zayıftır, ama çenem güçlüdür. Beslenmem ucuzdur, ama doyurulmam pahalıdır. İçimi istediğin kadar boşalt, yine de orada insanların koyduğundan fazlası kalır."

Dhuri, "Saçma sapan bilmecelerine ayıracak vaktimiz yok," diye homurdandı. "Artık gitmeniz gerek."

"Muammalarla doluyum, ama hepsi saçma değil," dedi Bijaz. "Gitmek, geçmişte kalmak demektir Usûl. Öyle değil mi? Öyleyse eski defterleri kapayalım. Dhuri doğru söylüyor; bunu anlamak da yeteneklerimden biridir."

Paul, "Gerçeği algılama hissin mi var?" diye sordu; gördüğü hayalin tamamen gerçekleşmesini beklemekte kararlıydı. Bu anlara müdahale edip de yeni sonuçlara sebebiyet vermektense her şeye razıydı. Otheym'in hâlâ söyleyecekleri

vardı; yoksa zaman nehrinin yolu değişir, daha da korkunç kanallara akardı.

"*Şimdiyi* algılama hissim var," dedi Bijaz.

Paul cücenin huzursuzlandığını fark etti. O küçük adam birazdan olacakları biliyor muydu? Bijaz kendi kendinin kâhini olabilir miydi?

Otheym birden başını kaldırıp, sağlam gözüyle Dhuri'ye bakarak, "Lichna'ya ne olmuş, sordun mu?" diye sordu.

"Lichna emniyette," dedi Dhuri.

Paul bunun doğru olmadığını belli etmemek için başını eğdi. *Emniyetteymiş!* Lichna'nın külleri gizli bir mezardaydı şimdi.

Paul'ün başını eğmekle Dhuri'yi onayladığını sanan Otheym, "İyi," dedi. "En azından bu iyi bir haber Usûl. Yarattığımız bu dünyayı sevmiyorum, biliyor musun? Çölde biz bizeyken, tek düşmanımız Harkonnenlarken her şey daha iyiydi."

"Düşmanlarla dostlar arasında ince bir sınır vardır," dedi Bijaz. "Bu sınırın bittiği yerdeyse ne başlangıç vardır ne de son. Haydi onu bitirelim dostlar." Paul'ün yanına gitti ve ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı.

Paul, cüceyi oyalayıp zaman geçirmek için, "*Şimdiyi* algılama hissinden kastın ne?" diye sordu.

Bijaz titreyerek, "Şimdi!" dedi. "Şimdi! Şimdi!" Paul'ün cüppesini çekiştirdi. "Şimdi gidelim, haydi!"

Otheym sevgiyle, "Çenesi düşüktür, ama içinde fesatlık yoktur," dedi; sağlam gözünü Bijaz'a dikmişti.

"Düşen bir çene bile ayrılış sinyali olabilir," dedi Bijaz. "Gözyaşları da öyle. Haydi, başlamaya vaktimiz varken gidelim."

Paul, "Bijaz, neden korkuyorsun?" diye sordu.

Bijaz, "Beni aramakta olan ruhtan korkuyorum," diye mırıldandı. Alnı ter içinde kalmıştı. Yanakları seğiriyordu. "Düşünmeyenden, benimkinden başka beden istemeyenden...

kendi içine geri dönenden korkuyorum! Gördüğüm ve görmediğim şeylerden korkuyorum."

Paul, *Bu cücede kehanet yeteneği var,* diye düşündü. O korkunç kehanet hayallerini Bijaz da görüyordu. Kâhinlerin kaderini de paylaşıyor muydu? Cücenin gücü ne kadardı? Dune Tarotu'yla uğraşanlar gibi zayıf bir kâhin miydi? Yoksa daha mı güçlüydü? Neler görmüştü?

"En iyisi artık gidin," dedi Dhuri. "Bijaz doğru söylüyor."

"Burada geçirdiğimiz her dakika, şimdiki zamanı uzatıyor... uzatıyor!" dedi Bijaz.

Paul, *Burada geçirdiğim her dakika, duyacağım suçluluk hissini geciktiriyor,* diye düşündü. Dişlerinden tozlar dökülen bir solucanın zehirli nefesini üstünde hissediyordu. Bu çok eskiden olmuştu, ama anısını şu an soluyordu... baharatı ve hissettiği çaresizliği, öfkeyi anımsıyordu. Kendi solucanının, "çölün ölü tozu kabının" onu beklediğini seziyordu.

Otheym'in Arrakis'e dair yargısını kastederek, "Zor zamanlar yaşıyoruz," dedi.

"Fremenler zor zamanlarda başının çaresine bakmayı bilir," dedi Dhuri.

Otheym titreyerek başıyla onayladı.

Paul, Dhuri'ye baktı. Kendisine minnet duymalarını beklememişti, hatta bu onu dayanılmaz ölçüde rahatsız ederdi; ama Otheym'in küskünlüğü ile Dhuri'nin gözlerindeki yoğun öfke, kararlılığını sarsmıştı. Herhangi bir şey buna değer miydi?

"Gecikmenin anlamı yok," dedi Dhuri.

Otheym, "Yapman gerekeni yapmalısın Usûl," diye inledi.

Paul iç geçirdi. Kehanet hayalinde duyduğu sözler söylenmişti. Hayalin tamamen gerçekleşmesi için, "Bunların hesabı verilecek," dedi. Dönüp uzun adımlarla odadan çıkarken, Bijaz'ın peşinden geldiğini işitti.

Yürürlerken Bijaz, "Eski defterler, eski defterler," diye mırıldandı. "Eski defterlere ne olursa olsun. Bu ne pis bir gün."

Yasaların çapraşık üslubu, birbirimize karşı duyduğumuz şiddet hissini saklama ihtiyacının etrafında şekillenmiştir. Bir insanı hayatının bir saatinden mahrum etmekle hayatının tamamından mahrum etmek arasında sadece boyut farkı vardır. Ona şiddet uyguladığınızda, enerjisini tüketmiş olursunuz. Öldürme niyetinizi laf ebelikleriyle gizleyebilirsiniz, ama bir başkasına uygulanan şiddetin ardında hep şu düşünce yatar: "Ben senin enerjinle besleniyorum."

–İMPARATOR PAUL MUAD'DIB
Divan Bildirgesi'ne Ek

Paul çıkmaz sokaktan ayrıldığında, İlk Ay şehrin üstünde yükselmişti; Paul'ün çalışan kalkanı, etrafında titreşiyordu. Sert bir rüzgâr dar sokağı kum ile toza boğunca, Bijaz gözlerini kırpıştırıp koluyla örtmek zorunda kaldı.

Cüce, "Acele etmeliyiz," diye mırıldandı. "Çabuk! Çabuk!"

Paul, cücenin ağzını aramak için, "Tehlike mi seziyorsun?" diye sordu.

"Tehlike olduğunu *biliyorum!*"

Birden Paul de tehlikenin çok yakın olduğu hissine kapıldı; tam o sırada bir kapı eşiğinden çıkan bir adam yanlarına geliverdi.

Bijaz inleyerek çömeldi.

Ama gelen kişi Stilgar'dı. Başını eğmiş, sert adımlarla, savaş makinesi gibi yürüyordu.

Paul, Bijaz'ın önemini çabucak açıklayıp, cüceyi Stilgar'a teslim etti. Kehanet hayalinde gördüklerini şimdi çok hızlı bir şekilde yaşıyordu. Stilgar, Bijaz ile birlikte hızla uzaklaşırken, güvenlik görevlileri de Paul'ün çevresini sardı. Adamları

sokağın diğer ucuna, Otheym'in evinin ilerisindeki binaya gönderen emirler verildi. Adamlar emri yerine getirmek için koşmaya başladı; gölgelerin arasındaki gölgelerdi.

Paul, *Kurban sayısı artacak,* diye düşündü.

Muhafız subaylarından biri, "Onları canlı istiyoruz," diye fısıldadı.

Bu ses, Paul'ün gördüğü hayalin bir yankısıydı. Gördüğü hayal ile şimdi olanlar tamamen örtüşüyordu. Ornitopterler ayın önünden geçerek alçaldı.

Gece karanlığında, İmparatorluk askerleri dört bir yandan saldırıya geçmişti.

Hafif bir tıslama sesi, diğer seslerin arasından yükseldi ve önce vızıltıya, sonra da gürlemeye dönüştü. Gökyüzünde ansızın beliren, pişmiş kil rengi ışık, yıldızları örtüp ayı gizledi.

O sesi ve ışığı hayalindeki ilk kâbus kıvılcımlarından hatırlayan Paul, tuhaf bir tatmin duydu. Her şey olması gerektiği şekilde gerçekleşiyordu. Biri, "Taş yakıcı!" diye haykırdı.

"Taş yakıcı!" Şimdi Paul'ün etrafındaki birçok kişi aynı şeyi haykırmaya başlamıştı.

"Taş yakıcı... taş yakıcı..."

Paul kendinden beklendiği gibi, koluyla yüzünü örterek kendini kaldırıma attı. Ama artık çok geçti elbette.

Az önce Otheym'in evinin bulunduğu yerde şimdi gürleyerek göğe yükselen, kör edici bir alev sütunu vardı. Savaşan ve kaçışan adamların bale figürlerini andıran hareketlerini ve geri çekilen ornitopterleri kirli bir ışıkla aydınlatıyordu.

O çılgın kalabalıktaki herkes için artık çok geçti.

Paul'ün altındaki kaldırım ısındı. Koşma sesleri kesildi. Paul'ün etrafındaki herkes kendini yere atıyordu... kaçmaya çalışmanın anlamsızlığını fark etmişlerdi. İlk darbe inmişti; şimdi bekleyip, taş yakıcının etkisinin ne kadar güçlü olduğunu görmekten başka çareleri yoktu. Taş yakıcının yaydığı radyasyondan hiç kimse koşarak kaçamazdı; çoktan vücutlarına işlemişti bile. Tuhaf etkisini daha şimdiden göster-

meye başlamıştı. Yakıcının başka neler yapabileceği, Büyük Sözleşme'ye karşı gelerek onu kullanan kişilerin neyi hedeflediğine bağlıydı.

Biri, "Tanrım... taş yakıcı," diye inledi. "Kör... olmak... istemiyorum."

Sokağın diğer ucundan bir asker öfkeyle, "Kim ister ki?" diye seslendi.

Paul'ün yakınındaki biri, "Tleilaxlılar burada epey göz satacak," diye homurdandı. "Şimdi çenenizi kapatıp bekleyin!"

Beklediler.

Sessizce yatan Paul, o silahın kullanılmasının ne anlama geldiğini düşünüyordu. Taş yakıcının içine fazla yakıt konulursa, her şeyi eriterek gezegenin çekirdeğine kadar inebilirdi. Dune'un magma katmanı epey derinlerdeydi ve tam da bu yüzden iyice tehlikeliydi. Oradaki basıncın serbest kalması gezegenin parçalanmasına, cansız parçalarının uzayda dört bir yana dağılmasına yol açabilirdi.

"Durmaya başladı galiba," dedi biri.

Paul, "Daha da derinlere iniyor," diye uyardı. "Kimse yerinden kımıldamasın. Stilgar yardım gönderecektir."

"Stilgar kaçabildi mi?"

"Evet."

Biri, "Yer çok sıcak," diye sızlandı.

Paul'ün yakınındaki bir asker öfkeyle, "Atomik kullanmaya cüret ettiler!" dedi.

Sokağın ucundan biri, "Ses hafifliyor," dedi.

Paul söylenenlere kulak asmadan, yere yasladığı parmak uçlarına odaklandı. Yerin derinliklerinden, çok derinlerden gelen gürlemeyi hissedebiliyordu...

Biri, "Gözlerim!" diye haykırdı. "Göremiyorum!"

Paul, *Yakıcıya benden daha yakındı,* diye düşündü. Başını kaldırıp bakınca hâlâ çıkmaz sokağın diğer ucunu görebiliyordu, ama önünde bir sis perdesi vardı. Az önce Otheym ile komşularının evlerinin bulunduğu yerde şimdi kırmızılı

sarılı bir parıltı vardı. Komşu binalardan kopan parçalar o yanan çukura düştükçe koyu lekeler oluşturuyordu.

Paul toparlanıp ayağa kalktı. Taş yakıcının durduğunu, yerin altından gelen sesin kesilmesinden anlamıştı. Kaygan astarlı damıtıcı-giysisinin içinde terlemişti... giysinin damıtıcı sisteminin dönüştüremeyeceği kadar çok miktarda ve hızlı terlemişti. Soluduğu havada taş yakıcının ısısı ve geride bıraktığı kükürt kokusu vardı.

Etrafındaki askerlerin ayağa kalkmasını seyrederken, gözlerindeki sis perdesi hızla karanlığa dönüştü. Kehanet hayalinde bu âna dair gördüklerini anımsamaya çalıştı ve zihnini toparlayıp, zamanın ona açtığı yolda ilerlemeye başladı; herhangi bir sapma olmaması için, kehanet hayalinde gördüklerine tıpatıp uygun şekilde davranıyordu... onu elinden kaçırmak istemiyordu. Çok katmanlı bir boyutta yaşadığını, kehanet ile gerçekliğin bir olduğunu hissediyordu.

Çevresindeki askerlerinin kör olduklarını fark edince in-

leyip sızlanmaya başladığını işitti.

"Dayanın!" diye haykırdı. "Yardım geliyor!" Sızlanmaların kesilmemesi üzerine, "Ben Muad'Dib'im!" dedi. "Dayanmanızı emrediyorum! Yardım geliyor!"

Sessizlik oldu.

Tıpkı kehanet hayalinde olduğu gibi, Paul'ün yakınındaki bir muhafız, "O gerçekten İmparator mu?" diye sordu. "Görebilen var mı? Varsa söylesin."

"Hepimiz gözlerimizi kaybettik," dedi Paul. "Benim de gözlerimi aldılar, ama kehanet gücümü alamadılar. Senin orada durduğunu *görüyorum*; solunda, elini uzatsan dokunacağın kadar yakınında kirli bir duvar var. Şimdi cesurca bekle. Stilgar dostlarımızla birlikte geliyor."

Dört bir yandan hızla yaklaşan topterlerin sesi giderek yükseliyordu. Koşuşma sesleri duydular. Paul arkadaşlarının gelişini, gördüğü hayalin anısından *izliyor* ve duyduğu sesleri bu görüntülerle bağdaştırıyordu.

Kolunu sallayarak, "Stilgar!" diye bağırdı. "Buradayız!"

Stilgar, Paul'e doğru koşarak, "Şeyh Hulud'a şükürler olsun," diye haykırdı. "İyi misiniz?" Aniden çöken sessizlikte kehanet hayalini gözünde canlandıran Paul, Stilgar'ın dostunun ve İmparator'unun harap olmuş gözlerine ıstırapla baktığını gördü. Stilgar, "Ah Lordum," diye inledi. "Usûl... Usûl... Usûl..."

Yeni gelenlerden biri, "Taş yakıcıya ne oldu?" diye bağırdı.

Paul, "Durdu," diye seslendi. İşaret etti. "Oraya gidip daha yakın olanları kurtarın. Yollara bariyer kurun. Çabuk olun!" Tekrar Stilgar'a döndü.

Stilgar hayretle, "*Görebiliyor* musunuz Lordum?" diye sordu. "Nasıl görebiliyorsunuz?"

Yanıt niyetine elini uzatıp Stilgar'ın damıtıcı-giysi ağızlığının yukarısına dokunan Paul, onun yanağındaki gözyaşlarını hissetti. "Henüz bana su vermene gerek yok eski dostum," dedi. "Ölmedim."

"Ama gözleriniz!"

"Onlar bedenimi kör ettiler, kâhinlik yeteneğimi değil," dedi Paul. "Ah Stil, bir kıyamet rüyasında yaşıyorum ben. O yolda öylesine dümdüz ve sapmadan yürüyorum ki, en korktuğum şey gördüklerimin aynısını yaşamaktan günün birinde sıkılmak."

"Usûl, anlamıyorum, anlamıyorum..."

"Anlamaya çalışma. Kabul et. Ben bu dünyanın ötesindeki dünyadayım. Benim için ikisi bir. Bana yol gösterecek bir ele ihtiyacım yok. Etrafımdaki her hareketi görebiliyorum. Yüzündeki her ifadeyi görebiliyorum. Gözlerim yok, ama yine de görüyorum."

Stilgar başını sertçe iki yana salladı. "Efendimiz, başınıza gelen bu felaketi gizlemeliyiz..."

"Kimseden gizlemeyeceğiz," dedi Paul.

"Ama kanun..."

"Artık Atreides Kanunu'na göre yaşıyoruz Stil. Hem kör-

lerin çölde terk edilmesi gerektiğini söyleyen Fremen Kanunu sadece körler için geçerlidir. Ben kör değilim. Arenasında iyi ile kötünün çarpıştığı bir varoluş çemberinde yaşıyorum. Birbirini izleyen çağlar arasında bir dönüm noktasındayız ve oynayacak rollerimiz var."

Aniden çöken sessizlikte Paul yaralılardan birinin taşınarak yanından geçirildiğini duydu. Adam, "Korkunçtu, ateşin gazabı korkunçtu," diye inledi.

"Bu adamlardan hiçbiri çöle götürülmeyecek," dedi Paul. "Duydun mu beni Stil?"

"Duydum Lordum."

"Onlara yeni gözler takılacak; parasını ben vereceğim."

"Dediğiniz gibi yapılacaktır Lordum."

Paul, Stilgar'ın giderek daha fazla huşuya kapıldığını sesinden anladı. "Kumanda topterinde olacağım," dedi. "Buranın komutasını sen devral."

"Emredersiniz Lordum."

Paul, Stilgar'ın yanından geçip sokakta yürümeye başladı. Gördüğü kehanet hayalinin anısı, etrafındaki her hareketi, sokaktaki her girinti ve çıkıntıyı, karşısına çıkan her yüzü ona gösteriyordu. Yürürken emirler veriyor, özel maiyetindeki insanlara işaret edip isimlerini söylüyor, hükümetin gizli teşkilatının temsilcilerini yanına çağırıyordu. Geride bıraktığı insanların dehşete kapıldığını, arkasından korkuyla fısıldaştığını duyuyordu.

"Gözlerini gördün mü?"

"Ama sana baktı ve ismini söyledi!"

Paul kumanda topterine girince kişisel kalkanını kapattı. Şaşıran haberleşme görevlisinin elinden mikrofonu aldı ve emirler yağdırdıktan sonra adamın eline geri tutuşturdu. Sonra dönüp bir silah uzmanını yanına çağırdı; bu adam siyeç hayatını hayal meyal hatırlayan, hırslı ve zeki yeni nesildendi.

"Taş yakıcı kullandılar," dedi Paul.

Adam bir an duraksadıktan sonra, "Bana da öyle dediler Efendimiz," dedi.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsundur."

"Atomik yakıtlı olmalı."

Paul başıyla onaylarken, adamın aklının muhtemelen hızla çalıştığını düşündü. Atomikler. Büyük Sözleşme bu tür silahların kullanımını yasaklıyordu. Birinin atomik kullandığı keşfedilirse, tüm Büyük Hanedanlar birleşip ona saldırırdı. Böylesine büyük bir tehdidin uyandıracağı kadim korku, aralarındaki her türlü husumeti unuttururdu.

"İmalatı sırasında mutlaka bir yerlerde iz bırakılmıştır," dedi Paul. "Gerekli teçhizatları topla ve bu taş yakıcının nerede üretildiğini bul."

"Derhal Efendimiz." Adam ona son bir kez korkuyla baktıktan sonra hızla uzaklaştı.

Paul'ün arkasındaki haberleşme görevlisi ürkek bir sesle, "Lordum," dedi. "Gözleriniz..."

Paul dönüp topterin iletişim aygıtının başına geçti ve özel kanalını ayarladı. "Chani'yi bulun," diye emretti. "Ona... ona sağ olduğumu, birazdan yanına geleceğimi söyleyin."

Güçler toplanıyor, diye düşündü. Çevresindekilerin yaydığı, ter kokusuyla karışık korku kokusu nasıl da kesifti.

O, Alia'dan ayrıldı,
Cennet rahminden!
Kutsal, kutsal, kutsal!
Ateşle kum birlik olmuş
Lordumuza meydan okuyor.
O görebilir
Gözü olmadan da!
Üstüne bir iblis saldırıyor!
Kutsal, kutsal, kutsal
Denklemi
O çözdü
Şehitlik uğruna!

–Ay Düşüyor
"Muad'Dib Şarkıları"

Yedi günlük hummalı faaliyetten sonra Kale'ye tuhaf bir sessizlik çökmüştü. Bu sabah ortalıkta insanlar olsa da, baş başa vererek fısıldaşıyor ve usulca yürüyorlardı. Bazıları da tuhaf, kaçamak bir tavırla hareket ediyordu. Ön avludan gelen bir muhafız grubu önce meraklı bakışlarla karşılandı; ama bu yeni gelenlerin ayak sesleri ve getirdiği silahlar, kaşların çatılmasına yol açtı. Yeni gelenler de içeridekilerin ruh halini anlayınca onlar gibi sessizleşti.

Herkes hâlâ taş yakıcı hakkında konuşuyordu: "Alevleri mavimsi yeşilmiş ve berbat kokuyormuş."

"Elpa salağın teki! Tleilax malı gözler taktırmaktansa intihar edeceğini söylüyor."

"Gözlerden bahsetmeyi sevmiyorum."

"Muad'Dib yanımdan geçerken bana ismimle seslendi!"

"Gözleri olmadan nasıl görebiliyor?"

"İnsanlar gidiyor, biliyor musun? Herkes korkuyor. Naibler, Büyük Konsey'i toplamak için Makab Siyeçi'ne gideceklerini söylüyor."

"Methiyeci'yi ne yaptılar?"

"Onu Naiblerin toplantı yaptığı odaya götürdüklerini gördüm. Korba'nın tutuklanması olacak iş değil!"

Kale'deki sessizlik, Chani'nin erken uyanmasına yol açtı; uyandığında yanında Paul'ün oturduğunu gördü. Paul boş göz çukurlarını yatak odasının karşı duvarına çevirmiş, uzaklara bakarcasına öylece oturmaktaydı. Özellikle göz dokularında tahribat yapan taş yakıcının hasar verdiği gözlerinin kalıntıları tamamen temizlenmişti. Göz çukurlarının çevresindeki dayanıklı dokular iğne ve merhemlerle kurtarılmıştı, ama Chani radyasyonun başka tahribatlar da yaptığını hissediyordu.

Yatakta doğrulup oturunca, midesinin kazındığını fark etti. Yatağın yanına bırakılmış baharatlı ekmek ile yağlı peynirden yedi.

Paul yüzünü yiyeceklerin olduğu tarafa çevirdi. "Sevgilim, seni kurtarmanın başka yolu yoktu. İnan bana."

Paul boş göz çukurlarını ona çevirdiğinde, Chani titrememek için kendini zor tuttu. Artık ondan açıklama istemekten vazgeçmişti. Paul öyle tuhaflaflar ediyordu ki: "Kumda vaftiz edildim ve bu inanma yetime mal oldu. Artık kim din ticareti yapıyor ki? Kim alıyor, kim satıyor?"

Ne demek istiyordu acaba?

Paul kendisiyle aynı felaketi yaşamış adamlarına cömertçe Tleilax malı gözler alıp taktırsa da, kendine o gözlerden taktırmayı reddediyordu.

Chani karnını doyurunca yataktan kalktı. Tekrar Paul'e baktığında, onun yorgun olduğunu gördü. Paul'ün ağız kenarlarında kırışıklıklar vardı. Siyah saçı, şifa vermeyen uykusu sırasında dağılmıştı. Öyle soğuk ve içine kapanık görünü-

yordu ki. Uyuması, uyanması bunu değiştirmiyordu. Chani güçlükle ona sırtını döndü. "Aşkım... aşkım..." diye fısıldadı.

Paul uzanıp onu yatağa geri çekti ve yanaklarından öptü. "Yakında çölümüze geri döneceğiz," diye fısıldadı. "Burada halletmem gereken birkaç şey kaldı, o kadar."

Sesindeki kararlılık Chani'yi ürpertti.

Paul ona daha sıkı sarılıp, "Benden korkma Sihayam," diye mırıldandı. "Gizemi unut, sevgiyi kabul et. Sevgi gizemli değildir. Hayattan gelir. Bunu hissedemiyor musun?"

"Hissediyorum."

Chani avcunu Paul'ün göğsüne dayayıp kalp atışlarını saydı. Paul'ün sevgisi, Chani'nin Fremen ruhuna sesleniyordu... fırtına gibi, sel gibi, vahşi bir sevgiydi. Chani'yi sarmalayan manyetik bir güçtü.

"Söz veriyorum sevgilim," dedi Paul. "Çocuğumuz öyle bir imparatorluğun hükümdarı olacak ki, benimki onun imparatorluğuna kıyasla çok sönük kalacak. Başarıları yaşam, sanat ve yüce..."

Chani kuru bir hıçkırıkla savaşarak, "Biz şu an buradayız!" diye itiraz etti; "ve... zamanımızın... çok azaldığını hissediyorum."

"Sonsuz zamanımız var sevgilim."

"*Senin* için öyle olabilir. Benim içinse sadece şu an var."

"Ama bu sonsuzluk zaten." Paul, Chani'nin alnını okşadı.

Paul'e yaslanan Chani, dudaklarını onun boynuna dayadı. Karnındaki baskı, rahmindeki canı harekete geçirdi. Chani, bebeğin kıpırdandığını hissetti.

Bunu Paul de hissetmişti. Elini Chani'nin karnına koyup, "Ahh, evrenin minik hükümdarı, sıranı beklemelisin," dedi. "Bu an bana ait."

Chani, Paul'ün onun karnında tek bebek varmış gibi konuşup durmasının sebebini merak etti. Doktorlar ona söylememiş miydi? Hafızasını yokladı; bu konuyu hiç konuşmamış olmaları tuhaftı. Karnında ikizler taşıdığını Paul biliyor

olmalıydı. Chani bu konuyu açıp açmamakta kararsızdı. Paul *mutlaka* biliyordu. O her şeyi bilirdi. Chani ile ilgili her şeyi bilirdi. Elleriyle, ağzıyla... her şeyiyle bilirdi.

Chani sonunda, "Evet aşkım," dedi. "Bu sonsuzluk... bu gerçek." Paul'ün karanlık göz çukurlarını görmemek için gözlerini sımsıkı kapattı, yoksa ruhu cennetten cehenneme savrulabilirdi. Paul'ün *rihani* büyüsü hayatlarını sırlarla doldursa da vücudu hâlâ gerçekti, okşayışları karşı konulmazdı.

Giyinip güne başlamak için yataktan kalktıklarında Chani, "Halk senin ne kadar sevgi dolu olduğunu bilse..." dedi.

Ama Paul'ün ruh hali değişmişti. "Sevgi üzerinden siyaset yapılmaz," dedi. "Halkın istediği şey sevgi değildir, çünkü sevgi fazla değişkendir. Halk despotizmi yeğler. Özgürlüğün fazlası kaosa yol açar. Kaosa izin veremeyiz, değil mi? Despotizmi de nasıl sevilir hale getirebilirsin ki?"

Chani eşarbını bağlarken, "Sen despot değilsin!" diye karşı çıktı. "Senin kanunların adil."

"Ahh, kanunlar," dedi Paul. Pencereye gidip, dışarıya bakacakmış gibi perdeleri açtı. "Kanun nedir ki? Kontrol mü? Kanunlar kaosu süzgeçten geçirir; böylece ne elde edilir? Sükûnet mi? Kanun... en yüce idealimiz ve en temel doğamızdır. Kanunları fazla incelemeyeceksin. Yoksa mantık kılıfına uydurulmuş yorumlar, hukuk safsataları ve taraflıca seçilmiş örnekler bulursun. Sükûnet bulursun ki bu ölümün bir başka adıdır, o kadar."

Chani dudaklarını sımsıkı bastırmıştı; ağzı incecik bir çizgi haline gelmişti. Paul'ün bilgeliğini ve zekâsını yadsıyamazdı, ama bu ruh hali onu korkutuyordu. Paul gittikçe içine kapanıyordu; Chani onun kendi kendisiyle mücadele ettiğini seziyordu. Paul kendi bedenini, "Asla affetme... asla unutma," diyen Fremen düsturuyla kırbaçlar gibiydi.

Chani, Paul'ün yanına gidip pencereden dışarıya baktı. Gün ilerledikçe havanın ısınması, kuzey rüzgârlarının bu korunaklı enlemlerden çekilmesine yol açmaya başlamıştı.

Rüzgârlar koyu sarı teleklerle, kristal tabakalarıyla, parlak altın sarısı ve kırmızı şekillerle dolu, sahte bir gökyüzü çiziyordu. Yüksekten ve soğuk esiyor, Kalkan Duvarı'na çarptıkça tozların etrafa saçılmasına yol açıyordu.

Chani'nin vücudunun sıcaklığını hisseden Paul, bir an için kehanet hayalinin üzerine unutuş perdesi indirdi. Burada gözlerini kapayıp öylece duruyor olabilirdi. Ama zaman onun için durmayı reddediyordu. Soluduğu şey karanlıktı... yıldızsız, gözyaşsız bir karanlıktı. Körlüğüyle birlikte cisimler ortadan kaybolmuş, ama evreni şaşırtıcı bir şekilde seslerle dolmuştu. Etrafındaki her şeyi yalnızca işitme duyusuyla algılıyordu, ta ki onlara dokunana dek: Perdelere, Chani'nin eline... Chani'nin nefesini dinlediğini fark etti.

Sadece muhtemel şeylerin bende güvensizlik hissine yol açtığı zamanlara ne oldu? diye kendine sordu. Dağınık anıların yükü öyle ağırdı ki. Paul'ün yaşadığı her gerçek âna karşılık sayısız izdüşüm, kaderinde gerçekleşmemek olan şeyler vardı. İçindeki görünmez benlik, bütün o sahte geçmişleri anımsıyordu; bunların yükü öyle ağırdı ki, bazen şimdiki zamanın yerine geçer gibi oluyorlardı.

Chani, Paul'ün koluna yaslandı.

Paul kendi bedenini, zamanın girdaplarına kapılmış ölü bedenini Chani'nin dokunuşu aracılığıyla hissetti. Sonsuzluğa anlık olarak göz atmış anıların pis kokusunu yayıyordu. Sonsuzluğu görmek, onun kaprislerine maruz kalmak ve sayısız boyutun ağırlığına katlanmak demekti. Kâhinliğin getirdiği sahte ölümsüzlüğün bir bedeli vardı: Geçmiş ile gelecek aynı anda var olur hale geliyordu.

Kehanet hayali bir kez daha karanlık çukurundan yükselip, Paul'ün üstüne çullandı. O hayal, Paul'ün gözleriydi. Kaslarını hareket ettiren güçtü. Paul'e kılavuzluk ediyor, onu bir sonraki ana, bir sonraki saate, bir sonraki güne götürüyordu... artık Paul'e hep o hayalin içinde yaşamış gibi gelmeye başlamıştı!

"Artık çıksak iyi olacak," dedi Chani. "Konsey..."

"Alia toplantıya benim yerime katılacak."

"Ne yapacağını biliyor mu?"

"Biliyor."

Alia'nın günü, odasının altındaki talimhane avlusuna bir muhafız takımının dalmasıyla başlamıştı. Alia aşağı bakınca hengâmeyle, gürültü patırtıyla, birbirlerine bağıra çağıra tehditler savuran insanlarla karşılaşmıştı. Meseleyi ancak muhafızların getirdiği tutsağı fark edince anlamıştı: Methiyeci Korba.

Alia sabah makyajını yaparken arada pencereye gidip, aşağıda artan sabırsızlığı izliyordu. Korba'ya bakmaktan kendini alamıyordu. Onu Arrakeen Savaşı'nda, üçüncü hücum dalgasında görev yapan sakallı, sert kumandan olarak hatırlamaya çalışıyordu. Ama şu an imkânsızdı bu. Korba artık tam bir züppe olmuştu; üstünde zarif kesimli, ipek bir Parato cüppe vardı. Cüppesinin önü açık olduğundan, yeşil mücevherlerle işlenmiş, yakası tertemiz iç ceketi görünüyordu. Belinde mor bir kemer vardı. Cüppesinin kol deliklerinden çıkan yenleri koyu yeşil ve siyah kadifeydi.

Birkaç Naib, Fremen kardeşlerine nasıl davranıldığına bakmaya gelmişti. Onların bağırıp çağırmasından cesaret alan Korba masum olduğunu haykırmaya başlamıştı. Alia, Fremenlerin yüzlerine bakıp, kim olduklarını hatırlamaya çalıştı. Ama şimdiki zaman geçmişi siliyordu. Buradaki adamların hepsi de haz düşkünü olmuştu; çoğu insanın hayal bile edemeyeceği hazları tadıyorlardı.

Alia, Naiblerin kaygılı gözlerinin sık sık toplantı salonuna açılan kapıya döndüğünü fark etti. Muad'Dib'in kör olmasına karşın hâlâ görebilmesi üstüne düşünüyorlardı; onun gizemli güçlerinin yeni bir tezahürüydü bu. Fremen kanununa göre, körler çöle terk edilmeli, suları Şeyh Hulud'a sunulmalıydı. Ama Muad'Dib kör olmasına rağmen onları görüyordu. Bu Naibler binaları da sevmiyor, toprağın üstüne

inşa edilmiş yapılarda kendilerini savunmasız hissediyorlardı. Kayalığa oyulmuş bir mağarada kendilerini rahat hissedebilirlerdi... ama burada hayır, yeni Muad'Dib içeride onları beklerken hayır.

Alia toplantıya inmek üzere döndüğünde, kapının yanındaki masaya bıraktığı mektubu gördü: Annelerinden gelen en son mesajdı bu. Caladan, Paul'ün doğum yeri olduğu için kutsal sayılsa da, Leydi Jessica gezegenini hacıların uğrak yeri haline getirmeyi ısrarla reddetmişti.

"Oğlum tarihe geçmiş önemli biri olsa da, gezegenimi ayaktakımının istila etmesi için yeterli bir sebep değil bu," diye yazmıştı.

Alia mektuba dokununca, tuhaf bir şekilde annesiyle temasa geçtiğini hissetti. Bu kâğıda annesinin elleri dokunmuştu. Mektup yazmak öyle arkaik bir yöntemdi ki... ama başka hiçbir kayıt yönteminin olamayacağı kadar da özeldi. Hem mektup Atreides Savaş Dili'nde yazılmış olduğundan, orada yazanları okuyup anlayabilecek çok az kişi vardı.

Annesini düşününce, her zamanki gibi Alia'nın aklı karıştı. Annesiyle ruhlarının birbirine karışmasına yol açan baharat dönüşümü, Alia'nın bazen Paul'ü kendi evladı olarak görmesine yol açıyordu. Yine aynı sebepten dolayı, öz babasını da sevgilisi olarak düşünebiliyordu. Zihninin dört bir yanında hayalet gölgeler, muhtemel insanlar gizleniyordu.

Dışarı çıkıp eğimli koridordan aşağıya, amazon muhafızlarının beklediği dış odaya doğru yürürken, mektubu yeniden okudu.

Jessica, "Ölümcül bir paradoksa yol açtınız," diye yazmıştı. "Bir hükümet aynı anda hem dinsel nitelikli hem de başına buyruk olamaz. Dinsel deneyimin gerektirdiği kendiliğindenlik kaçınılmaz olarak kanunlar tarafından bastırılmaya çalışılacaktır. Kanunlar olmadan da yönetim olamaz. Kanunlarınız eninde sonunda ahlakın, vicdanın, hatta yönetim biçimi olarak düşündüğünüz dinin yerini alacaktır. Kut-

sal ayinler, önemli ahlak kurallarını belirleyen kutsallık özlemi ve şükrandan kaynaklanmalıdır. Oysa hükümet şüphe duyulmaya, sorgulanmaya ve karşı çıkılmaya çok müsait bir kültürel organizmadır. İmanın yerini törenlerin, ahlakın yerini sembolizmin alacağı günün yaklaştığını görebiliyorum."

Dış odada Alia'yı baharat kahvesi kokusu karşıladı. O içeri girerken, yeşil üniformalı dört amazon muhafızı hazır ola geçti. Sonra sert adımlarla onu takip etmeye başladılar; etrafı kontrol ederken tavırlarında gençliğin verdiği atılganlık vardı. Yüzlerinden huşu değil fanatiklik okunuyordu. Fremenlere özgü bir şiddet hissi yayıyorlardı: Hiç suçluluk duymadan insan öldürebilirlerdi.

Alia, *Bu açıdan onlardan farklıyım,* diye düşündü. *Atreides ismi yeterince karalandı zaten; bir de buna gerek yok.*

Gelişinin haberi yayılıyordu. Alia aşağı koridora inince, orada bekleyen uşak hemen muhafız takımını çağırmak için koştu. Uzun koridor penceresiz ve loştu; birkaç kısık korküreyle aydınlatılıyordu, o kadar. Koridorun diğer ucundaki talimhane avlusu kapısı birden açılınca, içeri parlak gün ışığı girdi. Muhafızlar aralarında Korba ile birlikte içeri girerken, ışık arkalarından vuruyordu.

Alia, "Stilgar nerede?" diye sordu.

Amazonlarından biri, "İçeri girdi bile," dedi.

Alia önden salona girdi. Burası Kale'nin en gösterişli toplantı mekânlarından biriydi. Bir tarafında, sıra sıra yumuşak koltuklarla dolu, yüksek bir balkon vardı. Balkonun karşısındaki, turuncu perdeleri açık, uzun pencerelerden giren parlak güneş ışığı içeriyi aydınlatıyordu. Dışarıda bahçeli ve fıskiyeli bir açık alan vardı. Alia'nın sağındaki, salonun diğer ucundaki platformun üstünde tek bir devasa koltuk duruyordu.

Alia koltuğa doğru yürürken, balkonun Naiblerle dolu olduğuna dikkat etti.

Balkonun altına saray muhafızları dizilmişti. Stilgar

muhafızları teftiş ediyor, arada sırada emirler fısıldıyordu. Alia'nın girdiğini görmüşse bile, bunu belli etmiyordu.

Korba içeri getirildi ve platformun tam karşısındaki alçak masaya, minderlere oturtuldu. Methiyeci oldukça şık giyinmiş olmasına karşın, dışarıdaki havanın soğukluğu yüzünden cüppesine sarınmış huysuz ve uykulu bir ihtiyar gibi görünüyordu. İki muhafız hemen Methiyeci'nin arkasındaki yerlerini aldılar.

Alia koltuğa otururken, Stilgar yanına yaklaştı.

"Muad'Dib nerede?" diye sordu.

"Rahibe Ana olduğumdan, ağabeyim beni toplantıya başkan tayin etti," dedi Alia.

Balkondaki Naibler bunu duyunca hemen yüksek sesle itiraza başladı.

Alia, "Susun!" diye emretti. Herkes bir anda sus pus olunca da, "Hayat memat meselelerinde bir Rahibe Ana'nın başkanlık etmesi Fremen kanunu değil midir?" diye sordu.

Naibler bunu duyunca itirazdan vazgeçse de, Alia bazılarının ona öfkeyle baktığını gördü. Bu kişileri daha sonra Konsey'de gündeme getirmek üzere aklına not etti; Hobars, Rajifiri, Tasmin, Saajid, Umbu, Legg... isimlerini Umbu Siyeçi, Tasmin Çanağı, Hobars Uçurumu gibi Dune'un çeşitli yerlerinden almışlardı.

Alia gözlerini Korba'ya çevirdi.

Korba, Alia'nın kendisine baktığını görünce başını kaldırıp, "Masum olduğumu iddia ediyorum," dedi.

"Stilgar, suçlamaları oku," dedi Alia.

Stilgar kahverengi bir baharat kâğıdı tomarı çıkarıp öne doğru yürüdü. Ciddiyetle ve gizli ritimler içerdiği izlenimi veren bir sesle okumaya başladı. Kelimelere sert, anlaşılır, içten bir nitelik katıyordu.

"...Lordumuz ve İmparator'umuzun canına kasteden hainlerle işbirliği yapmakla; İmparatorluğun çeşitli düşmanlarıyla gizlice görüşmekle..."

Korba acı dolu bir öfke ifadesiyle başını iki yana sallayıp duruyordu.

Alia çenesini sol yumruğuna dayamış, başını o tarafa eğmiş, diğer kolunu da kolçağa koymuş, düşünceli bir ifadeyle dinliyordu. İçindeki huzursuzluk arttıkça, resmi prosedür parçaları bilincinden uzaklaşmaya başladı.

"... saygın gelenek... her yerde lejyonları ve tüm Fremenleri desteklemek... Kanun'a göre şiddetin cezası şiddet olduğundan... Majesteleri İmparator'umuza... tüm haklarını kaybederek..."

Alia, *Saçmalık bu,* diye düşündü. *Saçmalık! Bütün bunlar saçmalık, saçmalık, saçmalık...*

Stilgar okumayı bitirdi: "Dolayısıyla bir karara varılmak üzere mahkeme toplanmıştır."

Aniden çöken sessizlikte Korba öne eğildi; dizlerini kavramış, damarlı boynunu öne uzatmıştı... sanki sıçramaya hazırlanıyordu. Konuşurken dili dişlerinin arasında belirip kayboluyordu.

"Ettiğim Fremen yeminlerini herhangi bir söz ya da eylemle çiğnemedim, ihanet etmedim! İthamcının benimle yüzleşmesini talep ediyorum!"

Alia, *Çok zayıf bir itiraz,* diye düşündü.

Ama bu sözlerin Naibleri oldukça etkilediğini fark etti. Korba'yı tanıyorlardı. O içlerinden biriydi. Bir Fremen olarak cesaretini ve basiretini kanıtlayarak Naib olmuştu. Çok zeki olmasa da güvenilir biriydi. Cihadı yönetecek yetkinlikte olmayabilirdi, ama ikmal subaylığı için iyi bir seçimdi. Din savaşçısı olmasa da eski Fremen adetlerine bağlıydı: *Kabile her şeyden* önce *gelir.*

Alia, Paul'ün aktardığı, Otheym'in acı sözlerini anımsadı. Gözleriyle balkonu taradı. O adamlardan herhangi biri kendini Korba'yla özdeşleştirebilir, onun durumunda olduğunu hayal edebilirdi... bazılarının bunu yapmak için geçerli sebepleri de vardı. Ama Korba'nın masum bir Naib olması da suçlu olması kadar tehlikeliydi.

Bunu Korba da sezmişti. "Beni kim suçluyor?" diye ısrarla sordu. "Bir Fremen olarak, ithamcının benimle yüzleşmesini istemeye hakkım var."

"Belki de kendi kendini itham ediyorsun," dedi Alia.

Bir an Korba'nın yüzünde mistik olana yönelik korku belirdi; buna engel olamamıştı. Ne düşündüğü yüzünden belliydi: Gizemli güçlere sahip Alia onu suçlarsa, Korba'nın elinden bir şey gelmezdi. Alia'nın gölgeler diyarında, *Âlemü'l-Misâl*'de kanıt bulduğunu söylemesi yeterliydi.

Alia, "Düşmanlarımızın Fremen müttefikleri var," diye bastırdı. "Su kapanları parçalandı, kanâtlar patlatıldı, fidanlıklar zehirlendi ve depolama havzaları yağmalandı..."

"Ve şimdi de... çölden bir solucan çalıp başka bir dünyaya götürdüler!"

Araya giren bu sesi herkes tanıdı... Muad'Dib'in sesiydi. Paul salona girip, muhafızların arasından geçerek Alia'nın yanına gitti. Yanında Chani vardı.

Stilgar, Paul'ün yüzüne bakmadan, "Lordum," dedi.

Paul boş göz çukurlarını önce balkona, sonra da Korba'ya çevirdi. "Eee Korba... methiyeler düzmeyecek misin?"

Balkondakiler kendi aralarında mırıldanmaya başladı. Sesleri yükseldi; tek tük kelimeler ve cümleler duyuluyordu: "Körler kanunu... Fremen âdetleri... çöle bırakılmalı... kanuna karşı gelen..."

Paul, "Kör olduğumu söyleyen kim?" diye bağırdı. Yüzünü balkona çevirdi. "Sen misin Rajifiri? Görüyorum ki bugün sarı cüppe giymişsin, altındaki mavi gömleğinde de hâlâ sokakların tozu var. Sen hep bakımsızdın zaten."

Rajifiri üç parmağını kaldırıp öne uzattı; kötülükten korunmak için yapılan hareketti bu.

Paul, "O parmakları kendine çevir!" diye bağırdı. "Hepimiz kötülüğün nerede olduğunu biliyoruz!" Tekrar Korba'ya döndü. "Yüzünden suçluluk okunuyor Korba."

"Hayır, suçlu değilim! Suçlularla tanışıklığım olabilir, ama..." Sözünü yarıda kesip ürkekçe balkona baktı.

Paul'ün işareti üzerine ayağa kalkan Alia platformdan inip Korba'nın masasının yanına gitti. Aralarında bir metreden az mesafe kalınca durup Korba'ya konuşmadan, dik dik baktı.

Korba o bakışların altında sindi. Sürekli kıpırdanıyor, balkona ürkek bakışlar atıp duruyordu.

Paul, "Orada kimin gözlerini arıyorsun?" diye sordu.

Korba, "Sen göremezsin!" diye ağzından kaçırdı.

Paul bir an Korba'ya acıdı. Buradaki herkes gibi o da kehanet hayalinin pençesinde kısılı kalmış biriydi; kendisine verilen rolü oynuyordu, o kadar.

"Seni görmek için göze ihtiyacım yok," dedi Paul. Sonra Korba'yı tasvir etmeye başladı... her hareketini, her kıpırtısını, korkuyla ve yalvarırcasına balkona çevirdiği gözlerini tasvir etti.

Korba giderek umutsuzluğa kapılıyordu.

Onu izleyen Alia, Korba'nın dilinin her an çözülebileceğini hissetti. Balkondaki biri de bunun farkında olmalıydı. Ama kim? Alia, Naiblerin yüzlerini inceledi. O yüzlerin takındığı maskelerdeki, duygularını, öfke, korku, kararsızlık veya suçluluk duygusunu ele veren ufak ipuçlarını aklına not etti.

Paul sustu.

Korba nihayet, acınası bir mağrurlukla, "Beni kim itham ediyor?" diye sordu.

"Otheym itham ediyor," dedi Alia.

Korba, "Ama Otheym öldü!" diye itiraz etti.

Paul, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu. "Casusların mı söyledi? Ah, evet! Casuslarını ve ulaklarını da biliyoruz. O taş yakıcıyı Tarahell'den buraya kimin getirdiğini de biliyoruz."

Korba, "Vüzeraların savunulması içindi o!" diye ağzından kaçırıverdi.

Paul, "Hainlerin eline böyle mi geçti?" diye sordu.

"Çalınmıştı ve biz... " Korba susup yutkundu. Sağına soluna hızla bakındı. "Benim Muad'Dib sevgisinin sesi olduğumu

herkes bilir." Balkona baktı. "Ölü bir adam, bir Fremen'i nasıl suçlayabilir ki?"

"Otheym'in sesi ölmedi," diyen Alia, Paul koluna dokununca sustu.

"Otheym bize sesini gönderdi," dedi Paul. "Hainlerin isimlerini, hıyanetlerini, ne zaman nerede buluştuklarını, hepsini kaydetmiş. Naibler Konseyi'nin bazı üyelerinin bugün gelmediğini fark ettin mi Korba? Merkur ile Fash neredeler? Topal Keke de bugün aramızda değil. Takim nerede peki?"

Korba başını iki yana salladı.

"Çalınan solucanla birlikte Arrakis'ten kaçtılar," dedi Paul. "Seni serbest bıraksam bile, bu işteki parmağın yüzünden Şeyh Hulud suyunu alır Korba. Seni serbest mi bıraksam Korba? Kör olan bütün o adamları düşün; onlar benim gibi göremiyor. Onların aileleri ve dostları var Korba. Onlardan kaçabilir misin... nereye saklanabilirsin?"

Korba yalvaran bir sesle, "Bir kazaydı," dedi. "Hem zaten onlara Tleilax malı..." Tekrar sustu.

Paul, "Metal gözlerin beraberinde nasıl bir esaret getireceğini kim bilebilir?" diye sordu.

Balkondaki Naibler ağızlarını elleriyle örterek fısıldaşmaya başladılar. Artık Korba'ya öfkeyle bakıyorlardı.

Paul, "Vüzeraların savunulması içindi ha?" diyerek, Korba'nın savunmasına döndü. "Bir gezegeni yok edebilen, civarındaki insanları kör eden J ışınları yayan bir cihaz. Söylesene Korba, bu silahı nasıl bir savunma aracı olarak kullanmayı planlıyordun? Vüzeralar tüm gözlemcileri kör etmeyi mi planlıyor?"

Korba, "O çok tuhaf bir mesele Lordum," diye kendini savunmaya çalıştı. "Kadim Yasa'ya göre sadece Hanedanların atomiklere sahip olabileceğini biliyorduk, ama Vüzeraların itaat ettikleri... itaat ettikleri..."

"İtaat ettikleri sendin," dedi Paul. "Evet, gerçekten de çok tuhaf."

"Elinizde beni itham edenin kişinin sadece ses kaydı varsa bile, bana o kaydı dinletmek zorundasınız!" dedi Korba. "Ben Fremen'im; haklarım var."

Stilgar, "Doğru söylüyor Efendimiz," diyerek araya girdi.

Alia ona ters ters baktı.

Alia'nın itiraz edeceğini sezen Stilgar, "Kanun kanundur," dedi. Fremen Kanunu'ndan alıntı yaptı ve nasıl uygulanması gerektiğine dair yorumda bulundu.

Alia tuhaf bir hisse, Stilgar'ın sözlerini daha o söylemeden önce duyduğu hissine kapıldı. Stilgar nasıl bu kadar saf olabiliyordu? Alia onun Dune Kanunları'nın uygulanması konusunda bu kadar kararlı, resmi ve muhafazakâr davranmasına ilk kez tanık oluyordu. Stilgar çenesini öne uzatmış, agresif bir tavır sergiliyordu. Dudaklarını büzmüştü. Bu rezilce kibirden başka bir şey duyamıyor muydu gerçekten?

Stilgar, "Korba bir Fremen'dir ve Fremen Kanunlarına göre yargılanmalıdır," diyerek sözünü tamamladı.

Alia dönüp dışarıya, bahçenin diğer ucundaki duvara düşen gölgelere baktı. Gerilimin kendisini tükettiğini hissetti. Bu iş epey uzamıştı; kuşluk vakti olmuştu. Şimdi ne olacaktı peki? Korba rahatlamıştı. Methiyeci haksız yere suçlandığını ve ne yaptıysa Muad'Dib'i sevdiği için yaptığını ima eden bir tavır takınmıştı. Alia, Korba'ya bakarken, adamın yüzünde kurnaz ve kibirli bir ifadenin bir an belirip kaybolduğunu görünce şaşırdı.

Adam sanki bir mesaj almıştı. Sanki arkadaşları ona, "Dayan! Yardım geliyor!" diye seslenmişti.

Cüceden aldıkları bilgiler, başkalarının da komploya karıştığına dair ipuçları ve casus listesi sayesinde o yaratığı bir an için köşeye kıstırmışlardı... ama o kritik an değerlendirilemeden geçip gitmişti. *Stilgar'ın yüzünden mi? Hayır, Stilgar hain olamaz.* Alia dönüp o yaşlı Fremen'e baktı.

Stilgar onun bakışlarına gözlerini kaçırmadan karşılık verdi.

"Bize kanunları hatırlattığın için teşekkürler Stil," dedi Paul.

Stilgar başını yana eğdi. Yaklaştı ve dudaklarını yalnızca Paul ile Alia'nın görebileceği şekilde oynatarak, niyetini sessizce söyledi: *Neler bildiğini öğrenecek, sonra da bu işi halledeceğim.*

Paul başıyla onayladıktan sonra Korba'nın arkasındaki muhafızlara işaret etti.

"Korba'yı azami güvenlikli bir hücreye götürün," dedi. "Müdafisi dışında kimseyle görüşmeyecek. Müdafi olarak Stilgar'ı atıyorum."

Korba, "Müdafimi ben seçmeliyim!" diye bağırdı.

Paul hışımla ona döndü. "Stilgar'ın adilliğinden ve muhakemesinden şüphe mi ediyorsun?"

"Yo, hayır Lordum, ama..."

Paul, "Götürün onu!" diye bağırdı.

Muhafızlar Korba'yı ayağa kaldırıp dışarı çıkardı.

Naibler aralarında fısıldaşarak balkondan ayrılmaya başladı. Balkonun altında bekleyen görevliler pencerelere gidip turuncu perdeleri kapattı. Salona turuncu loşluk çöktü.

"Paul," dedi Alia.

"Kontrol tamamen bizde olunca şiddetin dozunu artıracağız," dedi Paul. "Sağ ol Stil. Rolünü çok iyi oynadın. Eminim ki Alia işbirlikçi Naibleri saptamıştır. Kendilerini ister istemez ele vermişlerdir."

Alia sert bir sesle, "Bunu aranızda planlamış mıydınız?" diye sordu.

"Korba'yı yargısız idam ettirsem, Naibler buna şaşırmazdı," dedi Paul. "Ama hem duruşma yapıp hem de Fremen kanunlarına uymadığımda... kendi haklarının tehdit altında olduğunu hissettiler. Hangi Naibler işbirlikçi Alia?"

Alia, "Rajifiri kesinlikle," diye fısıldadı. "Saajid de, ama..."

"Stilgar'a hepsinin ismini ver," dedi Paul.

Alia yutkundu. O an diğer herkes gibi kendisi de Paul'den

korkmaya başladı. Paul'ün aralarında gözleri olmaksızın nasıl dolaştığını biliyordu, ama bunun zarafeti huzursuzluk vericiydi. Paul herkesi kehanet hayallerinin anısından görüyordu! Alia benliğinin Paul ile birlikte bir başka zaman boyutuna kaydığını, bu boyutun gerçeklikle uyumunun tamamen Paul'ün söz ve eylemlerine bağlı olduğunu hissediyordu. Paul kehanet hayalleri sayesinde herkesi avcunun içinde tutuyordu!

"Sabah ziyaretçileriyle görüşme vaktiniz geldi de geçiyor Efendimiz," dedi Stilgar. "Halk merak ve korku içinde..."

"Sen de korkuyor musun Stil?"

Stilgar, "Evet," diye fısıldadı.

"Sen dostumsun; benden korkmana hiç gerek yok," dedi Paul.

Stilgar yutkundu. "Peki Lordum."

"Alia, sabah ziyaretçileriyle sen ilgilen," dedi Paul. "Stilgar, işareti ver."

Stilgar emre uydu.

Büyük kapının önü birden hareketlendi. Yalnızca resmi görevlilerin geçmesine izin veren muhafızlar, kalabalığı dışarıda tutmakta zorlanıyordu. Birçok şey aynı anda olmaya başlamıştı: Muhafızlar bastıran ricacıları dirsekleyip itiyor, cafcaflı kıyafetler içindeki vekiller bağırıp küfrederek girmeye çalışıyordu. Vekiller celp kâğıtlarını sallıyordu. Toplantı Kâtibi, muhafızların açtığı yoldan geçerek içeri girdi. Elinde Seçilmişler Listesi vardı; bu listedeki kişilerin tahta yaklaşmasına izin verilecekti. Tecrube adındaki bu sıska Fremen kâtibin tavrı bezgin ve alaycıydı. Tıraşlı başı ve kabarık favorileriyle caka satarak yürüyordu.

Alia onunla konuşmaya gitti; böylece Paul'e, Chani ile birlikte platformun arkasındaki gizli geçitten kaçması için zaman kazandıracaktı. Tecrube'nin salondan ayrılan Paul'e merakla baktığını görünce, bir an ondan şüphelendi.

"Bugün ağabeyim adına ben konuşacağım," dedi. "Ricacılar teker teker gelsin."

"Emredersiniz Leydim." Tecrube kalabalığı sıraya sokmak üzere geri döndü.

"Eskiden olsa ağabeyinizin niyetini yanlış anlamazdınız," dedi Stilgar.

"Dalgındım," dedi Alia. "Bu arada, sen de dramatik bir şekilde değiştin Stil. Nedir bu?"

Bu soru karşısında afallayan Stilgar dikeldi. İnsanlar elbette değişirdi, ama dramatik bir şekilde değişmek ne demekti? Stilgar ilk kez kendisiyle ilgili böyle bir şey söylendiğini duymuştu. Dramatiğin anlamı tartışılırdı. Dışarıdan getirtilen, sadakatleri şüpheli, erdemleri daha da şüpheli şaklabanlar dramatikti. İmparatorluğun düşmanları, fırdöndü halkı kendi taraflarına çekmeye çalışmak için drama başvuruyordu. Korba, Vüzeraları dram yoluyla etkilemek için Fremen ahlakını hiçe saymıştı. Bu yüzden de ölecekti.

"Aksi konuşuyorsunuz," dedi Stilgar. "Bana güvenmiyor musunuz?"

Stilgar'ın sesindeki huzursuzluk, Alia'nın yüz ifadesini yumuşattı... ama sesini değil. "Sana güvendiğimi *biliyorsun.* Tıpkı ağabeyim gibi, ben de sana her zaman güvendim."

"Öyleyse neden... değiştiğimi söylüyorsunuz?"

"Ağabeyime itaatsizlik etmeye hazırlanıyorsun," dedi Alia. "Bunu yüzünden okuyorum. Umarım bu ikinizin de mahvolmanıza yol açmaz."

İlk ricacılar ve vekiller yaklaşmaya başlamıştı. Alia, Stilgar'ın karşılık vermesine fırsat tanımadan ona sırtını döndü. Ama Stilgar'ın yüzünde gördüğü ifade, annesinin mektubunda sezdiği şeylerle doluydu... annesi ahlak ile vicdanın yerini kanunların alacağını söylemişti.

"Ölümcül bir paradoksa yol açtınız."

Sokratik Hıristiyanlığın savunucularından Tibana, Corrinolardan sekiz dokuz yüzyıl önce, muhtemelen Dalamak'ın ikinci hükümranlığı sırasında IV Anbus'un bir yerlisiydi. Yazdıklarından günümüze kalmış küçük bir kısmın bir yerinde şöyle der: "Tüm insanların kalbi aynı kırda yaşar."

–Irulan'ın Dune-Kitabı'ndan

Gulâm, cücenin gözetim altında tutulduğu küçük odaya girerken, "Sen Bijaz'sın," dedi. "Benim adım da Hayt."

Gulâmla birlikte kalabalık bir muhafız grubu, akşam nöbetini devralmak için gelmişti. Dış avludan geçerlerken, günbatımı rüzgârının savurduğu kum taneleri yanaklarını acıtmış, gözlerini kırpıştırmalarına ve acele etmelerine yol açmıştı. Şimdiyse dışarıdaki koridorda nöbet değişimi yaparken şakalaştıkları duyuluyordu.

"Sen Hayt değilsin," dedi cüce. "Sen Duncan Idaho'sun. Cesedini tanka koyup dirilttiklerinde de, eğitmek üzere tanktan çıkardıklarında da oradaydım."

Gulâm yutkundu; birden boğazı kupkuru kesilmişti. Odadaki korkürelerin parlak ışığı, yeşil duvar halılarına vurdukça sarı rengini yitiriyordu. Cücenin alnındaki ter damlaları ışıkta parlıyordu. Bijaz tuhaf bir şekilde kendinden emin görünüyordu; Tleilaxlıların ona benimsettiği gaye, teninden sızar gibiydi. Saçma sapan konuşan, korkak biri numarası yapsa da cücenin iradesi güçlüydü.

"Muad'Dib seni sorguya çekmemi, Tleilaxlıların seni buraya göndermesinin sebebini öğrenmemi emretti," dedi Hayt.

Cüce şarkı söylercesine, "Tleilaxlılar, Tleilaxlılar," dedi. "Ben de Tleilaxlı'yım salak! Aslında sen de öylesin."

Hayt cüceye baktı. Bijaz karşısındakine kadim idolleri düşündürten karizmatik bir tetiklik yayıyordu.

Hayt, "Dışarıdaki muhafızları duyuyor musun?" diye sordu. "Seni boğmaları bir emrime bakar."

Bijaz, "Hey! Hey!" diye haykırdı. "Sen de gaddar öküzün teki olmuşsun. Demek gerçeği öğrenmeye geldin ha?"

Hayt cücenin yüzündeki ifadenin ardında yatan soğukkanlılıktan hoşlanmamıştı. "Belki de sadece geleceği öğrenmek istiyorumdur," dedi.

"İyi dedin," dedi Bijaz. "Artık birbirimizi tanıyoruz. İki hırsız karşılaştığında, kendilerini tanıtmalarına gerek yoktur."

"Biz hırsızız demek," dedi Hayt. "Ne çalıyoruz peki?"

"Hırsız değil zarız," dedi Bijaz. "Üstümdeki noktalara bakmaya geldin. Karşılığında ben de seninkilere bakacağım. Hey! İki tane yüzün var!"

Hayt, "Tleilaxlıların beni tanka koyduğunu gördün mü gerçekten?" diye sordu; bunu sormakta tuhaf bir şekilde zorlanmıştı.

Bijaz sert bir sesle, "Gördüm dedim ya," dedi. Sonra ayağa fırladı. "Ama bizi epey uğraştırdın. Bedenin dirilmek istemiyordu."

Hayt birden başka bir zihin tarafından yönetilen bir rüyada olduğu ve bunu bir an bile unutursa o zihnin kıvrımları içinde kaybolup gidebileceği hissine kapıldı.

Bijaz başını yana eğip gulâma kurnazca bakarak, onun etrafında dolanmaya başladı. "Heyecanlandığında eski huyların geri geliyor," dedi. "Arayış içindesin, ama aradığın şeyi bulmak istemiyorsun aslında."

Hayt, cüceyi izlemek için dönerken, "Sen Muad'Dib'e doğrultulmuş bir silahsın," dedi. "Görevin ne?"

Cüce birden durup, "Hiçbir şey!" dedi. "Çok sıradan bir soruya çok sıradan bir yanıt veriyorum."

"Öyleyse hedefin Alia," dedi Hayt. "Hedefin o mu?"

"Dışdünyalarda ona Hawt, yani Canavar Balık diyorlar,"

dedi Bijaz. "Ondan bahsederken kanının kaynadığını duyuyorum; neden dersin?"

Bijaz'ın asıl amacına dair ipucu yakalayabilmek için onun yüzünü inceleyen gulâm, "Demek ona Hawt diyorlar," dedi. Cüce öyle tuhaf tepkiler veriyordu ki.

"O bakire-fahişe," dedi Bijaz. "Kaba ve esprili, ürkütücü ölçüde bilgili, en müşfik olduğu anda zalim; düşünürken aslında düşünmüyor, yapıcı olmak isterken de aslında coriolis fırtınası gibi yıkıcı."

"Demek buraya Alia'nın aleyhinde konuşmaya geldin," dedi Hayt.

"Aleyhinde konuşmak mı?" Bijaz duvara dayalı bir minderin üstüne çöktü. "Buraya Alia'nın fiziksel güzelliğinin büyüsüne kapılmaya geldim." Sırıtınca iri yüzü timsaha benzedi.

"Alia'ya saldırmak ağabeyine saldırmaktır," dedi Hayt.

"Bu öyle bariz bir gerçek ki, anlaşılması zor," dedi Bijaz. "Aslında İmparator ile kız kardeşi, bir insanın sırt sırta vermiş iki yarısı; bir yarısı erkek, diğeri dişi."

"Çölün içlerindeki Fremenler öyle diyor," dedi Hayt. "Şeyh Hulud'a kurban adama geleneğini geri getirenler. Onların saçma sapan laflarını neden tekrarlıyorsun?"

"Saçma sapan mı? Bu ne cüret!" dedi Bijaz. "Sen kim oluyorsun? Hem insansın hem maske. Ahh, ama zarlar kendi noktalarını göremez tabii. Bunu unutmuşum. O çift benlikli Atredies'e hizmet ettiğin için de aklın iyice karışmış. Duyuların aradığın yanıta zihnin kadar yakın değil."

Hayt, "Muhafızlara da Muad'Dib hakkında böyle saçma sapan vaazlar veriyor musun?" diye fısıldadı. Cücenin sözlerinin aklını karıştırdığını hissediyordu.

"Asıl onlar bana sürekli vaaz veriyor!" dedi Bijaz. "Dua da ediyorlar. Neden etmesinler ki? Hepimiz dua etmeliyiz. Evrendeki gelmiş geçmiş en tehlikeli varlıkların gölgesinde yaşamıyor muyuz?"

"Tehlikeli varlıklar..."

"Öz anneleri bile onlarla aynı gezegende yaşamak istemiyor!"

Hayt sert bir sesle, "Neden sorularıma açık cevap vermiyorsun?" diye sordu. "Seni sorguya çekmenin başka yolları da var, biliyorsun. İstediğimiz yanıtları alacağız... öyle ya da böyle."

"Cevap veriyorum ya işte! Efsane gerçek demedim mi? Karnında ölüm taşıyan rüzgâr ben miyim? Hayır! Ben sözcüklerim! Karanlık bir gökyüzünden kumlara düşen şimşeği andıran sözcüklerim. 'Lambayı söndür! Gün ağardı!' diyorum. Sen ise 'Lamba ver de güneşi arayayım,' deyip duruyorsun."

"Benimle tehlikeli bir oyun oynuyorsun," dedi Hayt. "Zensünni düşüncesinden anlamaz mıyım sanıyorsun? Bıraktığın izler, bir kuşun çamurda bıraktığı izler kadar net."

Bijaz kıkırdamaya başladı.

Hayt sert bir sesle, "Neden gülüyorsun?" diye sordu.

Hâlâ kıkırdayan Bijaz, "Dişlerim var, ama keşke olmasalardı diye düşünüyorum," demeyi başardı. "Dişlerim olmasa, onları sıkamazdım."

"Şimdi hedefini anladım," dedi Hayt. "Hedefin benim."

"Ve hedefimi tam on ikiden vurdum!" dedi Bijaz. "Öyle iri bir hedefsin ki, ıskalamam mümkün değildi!" Kendi sözlerini onaylarcasına başını salladı. "Şimdi sana bir şarkı söyleyeceğim." Ağıt benzeri, monoton bir şarkıyı tekrar tekrar mırıldanmaya başladı.

Hayt kaskatı kesildi; belkemiği boyunca inip çıkan tuhaf ağrılar hissetmeye başladı. Cücenin yüzüne, yaşlı yüzündeki genç gözlerine bakakalmıştı. Cücenin gözleri, şakaklarının altındaki çukur kısımlara inen eğri büğrü beyaz çizgilerden oluşan bir ağın merkeziydi. Kafası öyle iriydi ki! Yüzünün her hattı, o monoton sesi çıkaran büzülmüş ağzına işaret ediyordu. O ses, Hayt'a kadim ayinleri, folklorik anıları, atasözlerini ve eski âdetleri, artık mırıldanarak bile söylenmez olan

ve anlamı unutulmaya yüz tutmuş sözleri çağrıştırıyordu. Burada hayati önem taşıyan bir şeyler oluyordu... Zaman boyunca oynanan kanlı bir fikir oyunuydu bu. Cücenin şarkısı bir kadim fikirler yumağıydı. Uzaklarda alevlenen, yaklaştıkça yaklaşan, yaşamı yüzyıllarca aydınlatan parlak bir ışık gibiydi.

Hayt, "Bana ne yapıyorsun?" diye soludu.

"Sen bir enstrümansın; bana seni nasıl çalacağım öğretildi," dedi Bijaz. "Ben de seni çalıyorum. Sana Naibler arasındaki diğer hainlerin isimlerini de vereyim. Bikouros ve Cahueit. Korba'nın sekreteri Djedida da var. Bannerjee'nin yaveri Abumojandis. Şu an bunlardan herhangi biri, senin Muad'Dib'ini bıçaklıyor olabilir."

Hayt başını iki yana salladı. Konuşmakta zorlanıyordu.

Bijaz monoton şarkısına bir kez daha ara verdi. "Biz kardeş gibiyiz. Aynı tankta büyüdük: Önce ben, ardından da sen."

Birden Hayt'ın metal gözleri yanmaya başladı. Gördüğü her şey titreşen, kızıl bir sise büründü. Acıdan başka hiçbir şeyi doğru düzgün algılayamaz olmuştu; sanki etrafını, rüzgârın dalgalandırdığı incecik bir tül perdenin ardından hayal meyal görüyordu. Her şey tesadüflere, cansız maddelerin rastlantısal müdahalesine dönüşmüştü. Kendi iradesi bile zayıf ve değişken bir şeydi, o kadar. Soluk almadan yaşayan ve ancak bir içsel aydınlanma olarak anlaşılabilir bir şeydi.

Hayt çaresizliğin verdiği netlik sayesinde, elinde kalan tek şey olan görme duyusunu kullanarak o tül perdeyi açmayı başardı. Dikkatini parlak bir ışık gibi Bijaz'a odakladı. Bakışlarının cücenin katmanlarını yardığını hissetti ve o minik adamın kiralanmış bir beyin olduğunu gördü; bir alt katmana inince de, gözlerinden okunan açlık ve arzularının esiri olmuş bir yaratık olduğunu gördü... katmanları inmeye devam eden Hayt sonunda sadece semboller tarafından manipüle edilen bir varlık gördü.

"Bir savaş meydanındayız," dedi Bijaz. "Bundan bahsedebilirsin."

Cücenin verdiği bu emir sayesinde sesini geri kazanan Hayt, "Beni Muad'Dib'i öldürmeye zorlayamazsın," dedi.

"Bene Gesseritler evrende hiçbir şeyin sabit, dengeli ve kalıcı olmadığını söylermiş... hiç bir şeyin aynı kalmadığını, her günün, hatta bazen her saatin değişim getirdiğini söylermiş," dedi Bijaz.

Sersemlemiş haldeki Hayt başını iki yana salladı.

"O salak İmparator'un peşinde olduğumuzu sandın," dedi Bijaz. "Efendilerimizi, Tleilaxlıları pek anlayamamışsın. Lonca ile Bene Gesseritler, yapay maddeler ürettiğimizi sanıyorlar. Oysa biz araçlar üretiyor, hizmetler sunuyoruz. Yoksulluk, savaş... her şey bir araç olabilir. Savaş faydalıdır, çünkü pek çok alanda etkilidir. Metabolizmayı canlandırır. Hükümetleri güçlendirir. Genetik özellikleri yayar. Evrendeki başka hiçbir şeyde olmayan bir canlılığa sahiptir. Ancak savaşın değerini anlayan ve savaşan kişiler kendi hayatlarını az çok kontrol edebilir."

Hayt tuhaf bir şekilde sakin bir sesle, "Garip laflar ediyorsun; intikamcı bir tanrının varlığına beni neredeyse inandıracaksın," dedi. "Seni yaratmak için nasıl bir onarımdan geçirdiler? Bu hâle gelişinin ilginç bir öyküsü olsa gerek; hele sonun daha da ilginç olacak şüphesiz."

"Muhteşem!" dedi Bijaz. "Saldırıyorsun... demek ki iraden var ve bağımsız hareket edebiliyorsun."

Solukları hızlanan Hayt, "İçimdeki şiddeti uyandırmaya çalışıyorsun," dedi.

Bijaz başını iki yana sallayarak bunu inkâr etti. "Bir şeyi uyandırmaya çalıştığım doğru, ama içindeki şiddeti değil. Dediğin gibi, sen bir farkındalık müridisin; bunun için eğitildin. İçindeki farkındalığı uyandırmalıyım Duncan Idaho."

"Hayt!"

"Duncan Idaho. Mükemmel katil. Nice kadının sevgilisi.

Kılıçustası bir asker. Atreideslerin savaş meydanındaki sağ kolu. Duncan Idaho."

"Geçmişi uyandıramazsın."

"Öyle mi dersin?"

"Bunu yapabilen olmadı!"

"Doğru. Ama efendilerimiz herhangi bir şeyin yapılamayacağı fikrini kabul etmek istemiyor. Onlar her zaman için uygun araçları, doğru yöntemleri, en iyi uzmanları bulup..."

"Asıl amacını gizliyorsun! Hiçbir anlamı olmayan, boş laflar edip duruyorsun!"

"Senin içinde Duncan Idaho var," dedi Bijaz. "Duygulara ya da tarafsız gözlemlere eninde sonunda boyun eğecek. Bu farkındalık, seni takip eden karanlık geçmişinin içinden, baskı ve seçim perdesinin arasından yükselecek. Şimdi bile, sana köstek olmasına karşın bir yandan da destek veriyor. Farkındalığını içindeki varlığa odaklamalı ve ona itaat etmelisin."

"Tleilaxlılar onların kölesi olduğumu sanıyor, ama ben..."

Bijaz yine şarkı söylercesine mırıldanarak, "Sus köle!" dedi.

Hayt elinde olmadan susuverdi.

"Şimdi meselenin özüne indik," dedi Bijaz. "Bunu hissediyorsun, biliyorum. Şimdi seni manipüle edecek erk-sözlerini söylüyorum... sanırım yeterli olacaklar."

Hayt yanaklarından ter boşandığını, göğsünün ve kollarının zangır zangır titrediğini hissediyordu; ama kımıldayacak gücü yoktu.

"Bir gün, İmparator sana gelecek," dedi Bijaz. "'O öldü,' diyecek. Yüzünde keder maskesi olacak. Gözyaşı dökecek, yani buralıların tabiriyle ölüye su verecek. Sen de benim sesimi kullanarak 'Efendim! Ah, efendim!' diyeceksin."

Kasları kilitlendiği için Hayt'ın çenesi ve boğazı ağrımaya başlamıştı. Başını iki yana çok az oynatabilmek dışında kımıldayamıyordu bile.

"Sonra da 'Bijaz'dan mesaj getirdim,' diyeceksin." Cüce yüzünü buruşturdu. "Zavallı, akılsız Bijaz'dan... mesajlarla doldurulmuş bir davul, başkalarının elinde bir oyuncak olan zavallı Bijaz'dan... Bijaz'a vurun ki ses çıkarsın..."

Yine yüzünü buruşturdu. "İkiyüzlü olduğumu sanıyorsun Duncan Idaho! Ama değilim! Ben de üzülebilirim. Ama artık konuşmanın değil, kılıç kullanmanın vakti."

Hayt hıçkırdı.

Bijaz kıkırdadı. "Ah, sağ ol Duncan, sağ ol. Bedensel ihtiyaçlar bizi kurtarıyor. İmparator damarlarında Harkonnen kanı taşıdığı için taleplerimizi kabul edecek. Sert laflar eden bir makineye dönüşecek; öfkeli sesi efendilerimizin kulağına müzik gibi gelecek."

Hayt gözlerini kırpıştırdı; cücenin küçük, dikkatli, kin dolu ve şaşılacak kadar zeki bir hayvana benzediğini düşündü. Atreidesler Harkonnen kanı mı taşıyordu?

"Hayvan Rabban'ı, o alçak Harkonnen'ı düşünüyor ve öfkeleniyorsun," dedi Bijaz. "Bu konuda Fremenler gibi düşünüyorsun. Sözler işe yaramayınca devreye hemen kılıçlar girer, değil mi? Harkonnenların ailene ettiği zulmü düşünüyorsun. Ama senin o değerli Paul'ün de bir Harkonnen, çünkü annesi Harkonnen. Bir Harkonnen'ı öldürmekte zorlanmazsın, değil mi?"

Gulâm acı verici bir hayal kırıklığına kapıldı. Duyduğu his öfke miydi? Neden kızmıştı?

"Ohhh," dedi Bijaz. "Ahhhh, hah! Tık-tık. Mesajın gerisi de var. Tleilaxlılar senin o değerli Paul Atreides'ine bir pazarlık öneriyor. Efendilerimiz onun sevgilisini diriltecek. Chani senin kardeşin olacak... o da gulâm olacak."

Hayt birden kendi kalp atışlarından başka bir şey bulunmayan bir evrende olduğu hissine kapıldı.

"Gulâm olacak," dedi Bijaz. "Paul'ün sevgilisinin vücuduna sahip olacak. Onun çocuklarını doğuracak. Yalnızca onu sevecek. Hatta Paul çok isterse, Chani'yi eskisinden üstün

hale getirebiliriz. Yitirdiği kişiyi böyle geri kazanma şansı şimdiye kadar kime nasip olmuş? Paul bu teklife balıklama atlayacak."

Bijaz kendi sözlerini onaylarcasına başını salladı ve yorulmuşçasına gözlerini kıstı. "Bu teklifi cazip bulacak... sonra da, tam dikkati dağılmışken sen yavaşça yaklaşacaksın. Fırsat bulunca da saldıracaksın! İki gulâm olacak, bir değil! Efendilerimizin emri bu!" Cüce genzini temizledi ve tekrar başını salladıktan sonra, "Konuş!" dedi.

"Yapmayacağım," dedi Hayt.

"Ama Duncan Idaho yapar," dedi Bijaz. "O Harkonnen'ın en savunmasız ânı olacak bu. Bunu sakın unutma. Sevgilisinin eskisinden üstün olabileceğini söyleyeceksin... mesela kalbinin ölümsüz olacağını veya daha ince duygulara sahip olacağını söyleyebilirsin. Paul'e yaklaşırken, ona sığınacak bir yer teklif edeceksin... İmparatorluk sınırları dışında, kendi seçtiği bir gezegende yaşayabileceğini söyleyeceksin. Düşünsene! Sevgilisi geri gelecek. Artık ağlamasına gerek kalmayacak; üstelik huzur içinde yaşayabileceği bir yer olacak."

Hayt cücenin ağzını aramak için, "Pahalı bir teklif," dedi. "Bedelini soracaktır."

"Tanrı olduğunu iddia etmekten vazgeçmesi ve Vüzera teşkilatını dağıtması gerektiğini söyleyeceksin. Kendisinin ve kız kardeşinin tanrılıkla ilgileri olmadığını söylemeli."

Hayt alaycı bir sesle, "Bu kadar mı?" diye sordu.

"CHOAM hisselerini de devretmeli elbette."

"Elbette."

"Hâlâ saldıracak kadar yaklaşamazsan, dinin sunduğu olasılıklar hakkında öğrettikleri için Tleilaxlıların ona büyük hayranlık duyduğunu söylersin. Tleilaxlıların bir dinsel mühendislik departmanı olduğunu, dinleri kendi ihtiyaçlarına göre şekillendirdiklerini söyle."

"Çok zekice," dedi Hayt.

"Alay etmekte, bana karşı gelmekle özgür olduğunu sanı-

yorsun," dedi Bijaz. Kurnazca bir ifadeyle başını yana eğdi. "Bunu inkâr etme..."

"Seni çok iyi yaratmışlar, minik hayvan," dedi Hayt.

"Seni de öyle," dedi cüce. "Ona acele etmesini söyleyeceksin. Cesetler çürür; Chani'nin cesedi, kriyolojik tankta muhafaza edilmeli."

Hayt tereddütte kalmıştı; tanımlayamadığı nesnelerden oluşan bir kalıpta takıldığını hissediyordu. Cüce öyle kendinden emin görünüyordu ki! Tleilaxlıların mantığında bir kusur olmalıydı. Gulâmlarını yaratırken, onu Bijaz'ın sesine itaat edeceği şekilde koşullandırmışlardı, ama... Ama ne? Mantık/kalıp/nesne... Açık muhakemeyi doğru muhakemeyle karıştırmak ne kolaydı! Tleilaxlıların mantığı yanlış mıydı?

Bijaz gizli bir sesi dinlercesine gülümsedi. "Şimdi bütün bunları unutacaksın," dedi. "Zamanı gelince hatırlayacaksın. Paul 'O öldü' deyince. İşte o zaman Duncan Idaho uyanacak."

Cüce el çırptı.

Hayt homurdandı; bir düşüncesi... veya sözü yarıda kesilmiş gibi hissetti. Ama o düşünce veya söz neyle ilgiliydi? Hedeflerle mi?

"Kafamı karıştırabileceğini, beni manipüle edebileceğini sanıyorsun," dedi.

Bijaz, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Hedefin benim; bunu inkâr edemezsin," dedi Hayt.

"Bunu inkâr etmek aklımın ucundan bile geçmez."

"Bana ne yapmaya çalışacaksın?"

"Bir iyilik," dedi Bijaz. "Ufak bir iyilik."

Kehanet gücü, en sıradışı koşullar haricinde, gerçek olayların ardışık doğasını net olarak sergilemez. Kâhin, tarih zincirinin yalnızca bazı halkalarını görebilir. Sonsuzluk hareket halindedir. Kâhine de ricacıya da aynı şekilde etki eder. Muad'Dib'in kulları, onun görkeminden ve kehanet hayallerinden şüphe duyabilir. Onun özel güçlerini inkâr edebilirler. Ama Sonsuzluğu asla inkâr etmesinler.

–Dune İncilleri

Hayt, Alia'nın tapınağından çıkıp meydanda yürümesini seyretti. Alia'nın etrafını sarmış muhafızların yüzlerinde, lüks hayatlarının ve kibirlerinin oluşturduğu çizgileri gizlemek için takındıkları sert ifadeler vardı.

Tapınağın üstünden geçen bir topterin kanatları, parlak gün ışığında helyograf gibi ışıldadı; gövdesinde Muad'Dib'in yumruk sembolünün olması, Kraliyet Muhafızları'na ait bir hava aracı olduğunu gösteriyordu.

Hayt bakışlarını tekrar Alia'ya çevirdi. Onun buraya, şehir yaşamına uygun görünmediğini düşündü. Alia çöle, engeller olmaksızın göz alabildiğine uzanan çöle aitti. Alia'nın yaklaşmasını izlerken, Hayt ondaki bir tuhaflığı fark etti: Alia sadece gülümsediğinde düşünceli görünüyordu. Bu bir göz yanılsaması olsa gerekti. Hayt, Alia'nın sarayda Lonca Elçisi için düzenlenen kabul törenindeki halini hatırladı: Müzik eşliğinde sohbet eden o şık, cüppeli ve üniformalı insanların arasında Alia'nın mağrur bir hali vardı. İffeti simgeleyen, göz kamaştırıcı, ışıl ışıl, bembeyaz bir giysi giymişti. Alia biçimli havuzu, yivli fıskiyeleri, pampa otu yaprakları ve beyaz bir kümbeti bulunan bir saray bahçesinden geçerken, Hayt yukarıdaki bir pencereden onu izlemişti.

Alia'nın burada olması doğru değildi... hiç doğru değildi. O çöle aitti.

Hayt derin bir nefes aldı. Alia o gün de şimdi olduğu gibi görüş alanından çıkıp gitmişti. Hayt yumruklarını sıkıp gevşeterek bekledi. Bijaz ile yaptığı görüşme onu huzursuz etmişti.

Bulunduğu odanın önünden Alia'nın maiyetinin geçtiğini duydu. Alia, aile dairelerine girdi.

Hayt, Alia'yla ilgili canını sıkan şeye odaklanmaya çalıştı. Onun meydanda yürüyüş tarzına mı canı sıkılmıştı? Evet. Alia yırtıcı hayvandan kaçan av gibiydi. Hayt yan balkona çıkıp plaskarışım güneşlik boyunca yürüdü; içinde gizlendiği gölgelerden çıkmadan durdu. Alia, tapınağına tepeden bakan balkonun korkuluğunun ardında duruyordu.

Hayt onun baktığı yere, aşağıda uzanan şehre baktı. Dörtgenler, renkli bloklar gördü; hayat belirtileri de vardı... küçük hareketler, hafif sesler. Binalar ışıldıyor, parıldıyordu. Isı dal-

gaları, çatılardan döne döne yükseliyordu. Tapınağın bir köşesindeki devasa payandanın çıkmaz hale getirdiği sokakta, topunu duvardan sektirerek oyun oynayan bir erkek çocuk vardı. Top gidip geliyordu.

Alia da topu seyrediyordu. Kendini o topla özdeşleştirdi... o da bir ileri bir geri gidip geliyordu. Zamanın koridorlarında sekerek ilerlediğini hissediyordu.

Tapınaktan çıkmadan önce, oldukça aşırı dozda melanj almıştı... ilk kez bir seferde bu kadar çok melanj kullanmıştı. Melanjın etkisini hissetmeden önce bile, kullandığı dozun yüksekliği karşısında dehşete kapılmıştı.

Bunu neden yaptım ki? diye kendine sordu.

"Tehlikeler arasında seçim yapıldı." Bu yüzden miydi? Kahrolası Dune Tarotu'nun sise bürüdüğü geleceği görmenin bir yoluydu bu. Bir engel vardı ve aşılmalıydı. Alia, gözleri olmayan ağabeyinin yürüdüğü yolun nereye gittiğini görmek için bunu yapmak zorunda kalmıştı.

Tanıdık melanj füjü hali, yavaş yavaş farkındalığına sızıyordu. Derin nefes alınca sakinleşti; şimdi temkinli, ama bireysellikten uzaktı.

Durugörü sahibi olmak, insanın tehlikeli bir şekilde kaderci olmasına yol açabilir, diye düşündü. Ne yazık ki soyut bir kaldıraç veya kehanet matematiği yoktu. Geleceğe dair görüntüler, formüllere dökülerek kullanılamazdı. Canını ve akıl sağlığını tehlikeye atarak onların içine girmek gerekirdi.

Alia yan balkonun gölgeleri arasında birinin kımıldadığını fark etti. Gulâm! Alia yükselmiş farkındalığı sayesinde gulâmı sıradışı bir netlikle gördü... onun esmer yüzündeki canlılığı, ışıl ışıl parlayan o dikkat çekici metal gözlerini gördü. Hayt ürkütücü zıtlıkların birleşimiydi; afallatıcı bir şekilde bir araya getirilmiş bir şeydi. Hem gölge hem parlak ışıktı; ölmüş bedenini dirilten sürecin bir ürünüydü... son derece saf ve masumdu.

Kuşatılmış masumiyetti o!

Alia, "Epeydir orada mısın Duncan?" diye sordu.

"Bana Duncan demeye başladın ha? Neden?"

"Beni sorgulama."

Alia ona bakarken, Tleilaxlıların gulâmının kusursuz olduğunu düşündü.

"Kusursuzluğu sadece tanrılar göze alabilir," dedi. "İnsanoğlu için tehlikeli bir şeydir."

"Duncan öldü," dedi Hayt. Alia'nın kendisine o isimle hitap etmesini istemiyordu. "Ben Hayt'ım."

Alia onun yapay gözlerini incelerken, ne gördüklerini merak etti. Yakından bakınca o parlak metal gözlerin üstünde küçük siyah benekler, ışıldayan metalin içindeki küçük karanlık kuyular görülüyordu. Bir sürü minik göz! Alia'nın etrafındaki evren ışıldıyor, sarsılıyordu. Güneşten ısınmış korkuluğa elini dayayarak dengesini korumaya çalıştı. Ahh, melanj etkisini hızla gösteriyordu.

Hayt, "Hasta mısın?" diye sordu. Alia'ya yaklaştı; çelik gözlerini fal taşı gibi açmıştı.

Alia, *Kim konuştu?* diye merak etti. Konuşan Duncan Idaho muydu? Yoksa mentat gulâm veya Zensünni filozofu muydu? Veya Tleilaxlıların tüm Lonca Dümencilerinden daha tehlikeli bir kuklası mıydı? Alia'nın ağabeyi yanıtı biliyordu.

Alia tekrar gulâma baktı. Hayt'ın içinde harekete geçmeyi bekleyen, ama şimdilik uykuda olan bir şey vardı. Sıradan hayatların ötesinde olan, bekleyen bir güç vardı.

"Annem sayesinde ben de Bene Gesseritler gibiyim," dedi Alia. "Bunu biliyor muydun?"

"Biliyorum," dedi Hayt.

"Onların özel güçlerine sahibim ve onlar gibi düşünüyorum. Benliğimin bir parçası, onların dölleme programının... ve ürünlerinin kutsal aciliyetini biliyor."

Alia gözlerini kırpıştırdı; farkındalığının bir kısmının zamanda serbestçe gezinmeye başladığını hissediyordu.

"Bene Gesseritlerin asla vazgeçmediği söylenir," dedi Hayt. Alia'yı dikkatle inceliyordu; onun balkon kenarına tutunan elinin eklemlerinin bembeyaz kesildiğine dikkat etti.

Alia, "Tökezledim mi?" diye sordu.

Hayt, Alia'nın derin soluklarını, her hareketindeki gerginliği, gözlerindeki donuk ifadeyi fark etmişti.

"Tökezlediğin zaman, buna yol açan şeyin üstünden atlayarak dengeni geri kazanabilirsin," dedi.

"Bene Gesseritler tökezledi," dedi Alia. "Şimdi ağabeyimin üstünden atlayarak dengelerini geri kazanmak istiyorlar. Chani'nin bebeğini istiyorlar... ya da benimkini."

"Hamile misin?"

Alia bu soruyu zaman-mekân mantığına oturtmaya çabaladı. Hamile miydi? Ne zaman? Nerede?

"Çocuğumu... görüyorum," diye fısıldadı.

Balkonun kenarından uzaklaştı ve başını çevirip gulâma baktı. Gulâmın yüzü asıktı; ışıldayan iki kurşun daire olan sert gözleri acı doluydu... Alia'yı seyretmek için güneşe sırtını dönünce, gözlerinde mavi gölgeler belirdi.

Alia, "O gözlerle... neler görüyorsun?" diye sordu.

"Diğer gözlerin gördüğünü," dedi Hayt.

Sesi Alia'nın kulaklarında çınlıyor, farkındalığını yükseltiyordu. Alia evrende salındığını hissetti... durmadan uzuyordu. Tüm zamanlarla iç içe geçmişti.

"Yüksek dozda baharat almışsın," dedi Hayt.

Alia, "Neden onu göremiyorum?" diye mırıldandı. Tüm yaradılışın rahmi tarafından esir alınmıştı. "Söylesene Duncan, neden onu göremiyorum?"

"Kimi göremiyorsun?"

"Çocuğumun babasını göremiyorum. Tarot sisinde kayboldum. Yardım et."

Hayt mentat mantığıyla ilk hesaplamasını yaparak konuştu: "Bene Gesseritler ağabeyinle cinsel ilişkiye girmeni istiyor. Böylece genetik..."

Alia kendini tutamayıp inledi. "Bedendeki yumurta," diye soludu. Önce buz kesti, sonra da içine yoğun bir sıcaklık yayıldı. En karanlık rüyalarındaki göremediği eşi! Kâhin gözüyle bile göremediği, bedeninin bedeni... iş buraya mı gelecekti?

Hayt, "Aşırı dozda baharat alarak riske mi girdin?" diye sordu. Bir Atreides kadınının ölebileceğini, Paul'ün kraliyet ailesinden bir kadının öldüğünü öğrenince ona söyleyebileceklerini düşünmek Hayt'ın benliğinin bir kısmını dehşete düşürmüştü.

"Geleceği avlamak nasıl bir şey bilmiyorsun," dedi Alia. "Bazen kendimi görüyorum... ama kendi kendimin yolunu kapıyorum. Ardımı göremiyorum." Başını eğip iki yana salladı.

Hayt, "Ne kadar baharat aldın?" diye sordu.

Alia başını kaldırıp, "Doğa kehanetlerden nefret ediyor," dedi. "Bunu biliyor muydun Duncan?"

Hayt bir çocukla konuşurcasına, yumuşak ve sağduyulu bir sesle, "Ne kadar baharat aldığını söyle haydi," dedi. Sol eliyle Alia'nın omzunu tuttu.

"Sözcükler öyle berbat, öyle ilkel ve muğlak makineler ki," dedi Alia. Geri çekilerek Hayt'ın elinden kurtuldu.

"Söylemelisin," dedi Hayt.

"Kalkan Duvarı'na bak," dedi Alia; orayı gösterdi. Kendi elinin gösterdiği yere bakarken, karşısındaki manzara değişerek sarsıcı bir kehanet hayaline dönüşünce titredi... görünmez dalgalar bir kumdan kaleyi yıkıyordu. Başını çevirince, gözleri gulâmın yüzüne takıldı. Hayt'ın yüzü değişiyordu. Yaşlanıyor, gençleşiyor... sonra tekrar yaşlanıyor... ve tekrar gençleşiyordu. Yaşamın ta kendisiydi o; kendinden emindi, sonsuzdu. Alia dönüp kaçmaya davrandı, ama Hayt onu sol bileğinden tuttu.

"Doktor çağıracağım," dedi Hayt.

"Hayır! Bırak kehanet hayalini göreyim! Öğrenmeliyim!"

"İçeri girmelisin," dedi Hayt.

Alia onun eline baktı. Temas eden tenlerinde hissettiği elektriklenme ona hem çekici hem de korkutucu geliyordu.

Birden elini çekip, "Kasırgayı tutamazsın!" dedi.

"Tıbbi yardım almalısın!" dedi Hayt.

Alia sert bir sesle, "Anlamıyor musun?" diye sordu. "Gördüğüm kehanet hayali eksik, bölük pörçük. Titreşip dağılıyor. Geleceği hatırlamalıyım. Bunu anlamıyor musun?"

"Ölürsen geleceğin ne önemi kalır?" diye soran Hayt onu hafifçe, ama kararlılıkla tutarak odasına soktu.

Alia, "Sözcükler... sözcükler," diye mırıldandı. "Açıklayamam. Her şey başka bir şeye yol açıyor... ama etki ya da tepki yok. Evreni olduğu halde bırakamayız. Ne kadar uğraşsak da orada bir boşluk var."

Hayt, "Şuraya uzan," diye emretti.

Alia, *Öyle aptal ki!* diye düşündü.

Etrafını serin gölgeler sardı. Kaslarının solucan gibi kıvrandığını hissediyordu... üstünde yattığı sert yatağın aslında cismani olmadığını biliyordu. Sadece boşluk kalıcıydı. Başka hiçbir şeyin cismi yoktu. Yatakta pek çok beden yüzüyordu

ve hepsi de Alia'nın bedeniydi. Zaman, duyumlarla fazla yüklüydü. Alia'nın soyutlayabileceği tek bir tepki vermiyordu. Zamandı bu. Hareket ediyordu. Tüm evren ileri geri, sağa sola kayıyordu.

Alia, "Varlıksal bir niteliği yok," diye açıkladı. "Onun altına giremezsin, etrafından dolanamazsın. Kaldıraçla hareket ettiremezsin."

Etrafında insanlar koşuşturmaya başladı. Bir sürü kişi, onun sol elini tuttu. Kımıldayan tenine bakan Alia, kolundan uzanan bir başka kolu takip edince, hareketli bir maskeyi andıran bir yüz gördü: Duncan Idaho! Gözlerinde... bir terslik vardı, ama Duncan'dı bu... çocuk-erkek-ergen-çocuk-erkek-ergen... Alia için kaygılandığı, yüzündeki her çizgiden okunuyordu.

Alia, "Duncan, korkma," diye fısıldadı.

Hayt onun elini sıkıp, başıyla onayladı. "Kımıldama," dedi.

Ölmemeli! diye düşündü. *Ölmemeli! Hiçbir Atreides kadını ölmemeli!* Sonra başını sertçe iki yana salladı. Böylesi düşünceler mentat mantığına aykırıydı. Hayatın sürebilmesi için ölüm şarttı.

Alia, *Gulâm beni seviyor,* diye düşündü.

Bu düşünceye tutunabilirdi. Duncan arkasında somut bir oda olan tanıdık bir yüzdü. Alia birden nerede olduğunu anladı; Paul'ün dairesindeki bir yatak odasındaydı.

Dalgalanmayan, sabit biri boğazına tüp sokunca, Alia öğürmemek için kendini zor tuttu.

Bir ses, "Tam zamanında gelmişiz," dedi; Hanedan doktorlarından birinin sesiydi. "Keşke beni daha erken çağırsaydınız." Doktorun sesinde şüphe vardı. Alia tüpün boğazından çıktığını hissetti... yılana benzeyen, parlak bir boruydu.

"Yaptığım iğne onu uyutur," dedi doktor. "Ben onun hizmetkârlarından birini çağırıp..."

"Ben yanında kalırım," dedi gulâm.

"Bu münasip olmaz!" dedi doktor.

Alia, "Duncan... yanımda kal," diye fısıldadı.

Hayt onu duyduğunu belli etmek için Alia'nın elini okşadı.

Doktor konuştu: "Leydim, bence yanınızda hizmetkârlarınızdan birinin kalması daha iyi..."

Alia hırıltılı bir sesle, "Neyin daha iyi olduğunu bana sen söyleyemezsin," dedi. Söylediği her hecede boğazı acıyordu.

Doktor suçlayan bir sesle, "Leydim, aşırı dozda melanj almanın tehlikeli olduğunu biliyorsunuz," dedi. "Demek ki bunu size bir başkası gizlice ver..."

Alia hırıltılı bir sesle, "Salak," dedi. "Geleceği görmeyeyim mi yani? Neyi neden aldığımı gayet iyi biliyorum." Elini boğazına götürdü. "Bizi yalnız bırak. Hemen!"

Doktor onun görüş alanından çıkarken, "Ağabeyinize haber göndereceğim," dedi.

Alia, doktorun çıktığını hissedince gulâma odaklandı.

Gördüğü kehanet hayalini şimdi çok net anımsıyordu; şimdiki zamanı doğuran bir kültürel ortam görmüştü. Gulâmın o zaman oyununda hareket ettiğini hissediyordu; gulâm artık esrarengiz değildi, tanıdık bir arka planın önünde sabitti.

Alia, *O bir eritme potası,* diye düşündü. *Hem tehdit hem de kurtarıcı.*

Ürperdi; ağabeyinin gördüğü hayali gördüğünü biliyordu. Ağlamak istemiyordu, ama gözyaşları gözlerini yakıyordu. Başını sertçe iki yana salladı. Ağlamamalıydı! Su israfıydı bu; daha da kötüsü kehanet hayalinin akışını bozuyordu. Paul durdurulmalıydı! Alia bir kez, sadece bir kez geleceğe gidip, Paul'ün geçeceği yere sesini bırakmıştı. Ama buradaki gerilim ve değişkenlik, şimdi aynı şeyi yapmasını engelliyordu. Zamanın ağı, mercekten geçen huzmeler gibi, Alia'nın ağabeyinin içinden geçiyordu. Paul merceğin odak noktasında duruyordu ve bunun farkındaydı. Tüm hatları kendinde toplamıştı ve onları ne serbest bırakıyor ne de değişmelerine izin veriyordu.

Alia, "Neden?" diye mırıldandı. "Sebep nefret mi? Zaman kendisini incittiği için mi ona saldırıyor? Nefret... sebep bu mu?"

"Leydim?" dedi gulâm; Alia'nın kendisinin adını söylediğini sanmıştı.

Alia, "İçimdeki şeyi yakıp kavurabilsem, çıkarıp atabilsem keşke!" diye haykırdı. "Farklı olmayı ben istemedim."

Hayt, "Lütfen Alia," diye mırıldandı. "Haydi kendini bırak da biraz uyu."

Alia, "Gülebilmek istiyorum," diye fısıldadı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Ama tanrı gibi tapılan bir imparatorun kız kardeşiyim. İnsanlar benden korkuyor. Korkulan biri olmayı asla istemedim."

Hayt, Alia'nın yüzündeki yaşları sildi.

Alia, "Tarihe geçmek istemiyorum," diye fısıldadı. "Ben sadece sevilmek... ve sevmek istiyorum."

"Seviliyorsun," dedi Hayt.

"Ahhh, sadık, sadık Duncan," dedi Alia.

Hayt, "Lütfen bana Duncan deme," diye yalvardı.

"Ama sen Duncan'sın," dedi Alia. "Sadakat değerli bir maldır. Satılabilir... satın alınamaz, ama satılabilir."

"Alaycılığından hoşlanmıyorum," dedi Hayt.

"Mantığına lanet olsun! Gerçeği söylüyorum!"

"Uyu," dedi Hayt.

Alia, "Beni seviyor musun Duncan?" diye sordu.

"Evet."

Alia, "Kulağa... kulağa gerçeklerden daha hoş gelen yalanlardan biri mi bu?" diye sordu. "Neden sana inanmaya korkuyorum?"

"Farklılıklarımdan korkuyorsun, tıpkı kendininkilerden korktuğun gibi."

Alia öfkeyle, "Erkek ol, mentat değil!" dedi.

"Hem mentatım hem erkeğim."

"Beni kadının yapacak mısın?"

"Sevgi neyi gerektiriyorsa onu yapacağım."

"Ve sadakat?"

"Ve sadakat."

"İşte bu yüzden tehlikelisin," dedi Alia.

Sözleri Hayt'ı huzursuz etmişti. Hayt'ın yüzünden belli olmasa da, kasları titremese de Alia bunu anlamıştı. Gördüğü kehanet hayalinin anısına bakarak anlayabiliyordu. Ama o hayalin bir kısmını unuttuğunu ve geleceğe dair başka şeyleri de anımsaması gerektiğini seziyordu. Duyularla pek ilgisi olmayan, bir başka algılama tarzı vardı ki bunda, bir şey zihinde tıpkı kehanet hayalleri gibi durup dururken beliriyordu. Zamanın gölgelerinde gizlenen bu şey son derece acı vericiydi.

Duygu! Evet, işte buydu... duygu! Kehanet hayalinde belirmişti, ama doğrudan değil, Alia'nın arkasındaki şeyi çıkarsayabileceği bir ürün şeklinde. Alia bir duyguya... korku, keder ve sevgi karışımı bir duyguya kapılmıştı. Hayalinde hepsi vardı; hızla gelişen, güçlü ve vahşi bir bedende toplanmıştı.

"Duncan, beni sakın bırakma," diye fısıldadı.

"Uyu," dedi Hayt. "Kendini uykuya bırak... direnme."

"Direnmeliyim... direnmeliyim. O kendi tuzağındaki yem. Gücün ve dehşetin hizmetkârı. Şiddetin... ilahlaştırılmanın kafesinde hapsolmuş durumda. Her şeyini kaybedecek. O zaman da yıkılacak."

"Paul'den mi bahsediyorsun?"

Alia sırtını yataktan kaldırıp kavislendirerek, "Onu kendini yok etmeye zorluyorlar," diye inledi. "Çok fazla ağırlık, çok fazla keder. Onu kandırıp sevgiden uzaklaştırıyorlar." Kendini tekrar yatağa bıraktı. "İçinde yaşamak istemeyeceği bir evren yaratıyorlar."

"Kim yapıyor bunu?"

"Kendisi! Öfff, amma aptalsın. Gidişatın parçası o. Ve artık çok geç... çok geç... çok geç..."

Alia konuşurken, farkındalığının giderek alçaldığını his-

setti. Farkındalığı, göbek deliğinin hemen altında durdu. Bedeniyle zihni birbirinden ayrılmış ve eski kehanet hayalleriyle dolu bir depoda tekrar birleşmişti... durmaksızın ilerliyordu... Bir ceninin, gelecekteki bir çocuğun kalp atışlarını duydu. Demek hâlâ melanjın etkisindeydi ve zamanda salınıyordu. Henüz var olmayan bir çocuğun hayat enerjisinin tadını aldığını biliyordu. Bu çocukla ilgili kesin olan bir şey vardı: O da tıpkı kendisi gibi fazla erken uyanmak zorunda kalmanın acısını çekecekti. Daha doğmadan önce farkındalık sahibi ve düşünen bir varlık olacaktı.

En güçlülerin bile uygulayabileceği kuvvetin bir sınırı vardır; bu sınırı aştıklarında kendilerini yok ederler. Devlet yönetiminde asıl sanat, bu sınırı saptayabilmektir. Gücün yanlış kullanımı ölümcül bir günahtır. Kanunlar intikam aracı, rehine ya da şehitleştirdiği kişilere karşı bir tahkimat olarak kullanılamaz. Bir bireyi tehdit ederseniz, bunun sonuçlarına katlanırsınız.

–Muad'Dib'in Kanun Üstüne Sözleri
Stilgar'ın Tefsiri

Chani, Tabr Siyeçi'nin altındaki fay yarığından, sabah güneşiyle aydınlanan çöle baktı. Üstünde damıtıcı-giysi olmadığından burada, çölde kendini korumasız hissediyordu. Siyeçe açılan mağaranın girişi, Chani'nin arkasında yükselen destekli kayalıkta gizliydi.

Çöl... çöl... Chani nereye giderse gitsin çölün hep peşinden geldiğini hissetmişti. Çöle geri dönmek, eve dönmek gibi değildi; Chani zaten hep onunla olan bir şeye dönüp bakıyordu, o kadar.

Karnında sancılı bir kasılma hissetti. Doğum vakti yaklaşmıştı. O an çölüyle baş başa olmak isteyen Chani sancıyı dindirmeye çalıştı.

Çöle şafak sessizliği hâkimdi. Dört bir yandaki kumulların arasında ve Kalkan Duvarı'nın yüksek düzlüklerinde gölgeler süzülüyordu. Yüksek kayalıkların ardından yayılan gün ışığı, Chani'yi uçuk mavi göğün altında uzanan bomboş çöle gözlerine kadar daldırıyordu. Bu manzara, Paul'ün kör olduğunu duyduğu andan beri Chani'nin içini kemiren korkunç inançsızlıkla örtüşüyordu.

Neden buradayız? diye merak etti.

Bu bir hicret, bir arayış yolculuğu değildi. Paul'ün burada bir şey aradığı yoktu. Belki de Chani'nin burada doğum yapmasının uygun olacağını düşünmüştü, o kadar. Ama Tleilaxlı cüce Bijaz'ı, belki de Duncan Idaho'nun hortlağı olan gulâm Hayt'ı, Lonca Dümencisi Elçi Edric'i, bariz bir şekilde nefret ettiği Bene Gesserit Rahibe Anası Gaius Helen Mohiam'ı, Otheym'in muhafızlar tarafından her an gözetlenen tuhaf kızı Lichna'yı, Chani'nin Naib amcası Stilgar ile en gözde karısı Harah'yı... Irulan'ı... ve Alia'yı yanında getirmesi tuhaftı.

Kayalıklardan gelen rüzgâr sesi, Chani'nin düşüncelerine eşlik ediyordu. Çölün sarı, kahverengi ve gri renkleri iyice belirginleşmişti.

Paul birbiriyle pek de alakası olmayan o insanları neden yanında getirmişti ki?

Chani bunu sorduğunda Paul, "'Kafile' sözcüğünün aslında yol arkadaşları anlamına geldiğini unuttuk," demişti. "Biz bir kafileyiz."

"Ama ne değerleri var?"

Paul korkunç göz oyuklarını ona çevirerek, "Bak!" demişti. "Basit yaşamayı unuttuk. Bir şeyi şişeleyemezsek, çırpamazsak, anlamlandıramazsak veya biriktiremezsek, ona önem vermiyoruz."

Bu yanıta alınan Chani, "Onu demek istememiştim," demişti.

Paul onun gönlünü almak için, "Ahhh, birtanem," demişti. "Çok zenginiz, ama hayatımız çok fakir. Ben kötü ve inatçı biriyim, ahmağın tekiyim...."

"Hayır, değilsin!"

"Bu da doğru. Ama zaman üstünde fazla deney yaptım. Sanırım... sanırım hayatı icat etmeye çalıştım; zaten icat edildiğinin farkında değildim."

Sonra da bebekleri hissetmek için Chani'nin karnına dokunmuştu.

Bunu anımsayınca ellerini karnına koyan Chani ürperdi;

kendisini buraya getirmesini Paul'den istediğine pişman olmuştu.

Çöl rüzgârı, kayalığın dibindeki kumulları bir arada tutmaya yarayan püsküllü bitkilerin pis kokusunu getirdi. Chani, Fremenlerin batıl inancına kapıldı: Kötü kokular, kötü zamanların alametiydi. Yüzünü rüzgâra çevirince, bitkilerin ilerisinde bir solucanın belirdiğini gördü. Kumulların arasından bir iblis gemisinin pruvası gibi, etrafına kumlar saçarak yükselen solucan, türü için ölümcül olan suyun kokusunu alınca tekrar kuma dalıp, ardında uzun bir iz bırakarak kaçtı.

Chani o zaman sudan nefret etti; buna solucanın korkusu yol açmıştı. Bir zamanlar Arrakis'in ruhu olan su, artık zehre dönüşmüştü. Su hastalık getiriyordu. Sadece çöl temizdi.

Aşağıda bir grup Fremen işçi belirdi. Siyeçin orta girişine tırmandılar; Chani işçilerin ayaklarının çamurlu olduğunu gördü.

Ayakları çamurlu Fremenler!

Tepesindeki üst girişten, sabah şarkısı söyleyen siyeç çocuklarının sesleri gelmeye başladı. Chani o sesleri duyunca, zamanın rüzgârla birlikte uçan şahinler misali kendisinden uzaklaştığı hissine kapıldı. Ürperdi.

Gözleri olmayan Paul, kehanet hayallerinde hangi fırtınaları *görmüştü?*

Chani, Paul'ün içinde habis bir delinin, şarkılardan ve polemiklerden bıkmış birinin olduğunu seziyordu.

Rüzgârın savurduğu kum bulutlarının gökyüzünde tuhaf şekiller çizdiğini, göğü kristal grisine boyadığını, içlerinden mermersi huzmeler geçtiğini fark etti. Güneydeki parlak, beyaz bir çizgi gözüne ilişti. Birden pür dikkat kesilerek, bunun ne anlama geldiğini düşündü: Güneyde ağarmış gökyüzü... Şeyh Hulud'un ağzı. Büyük bir fırtına geliyordu. Chani'nin yanaklarına kristalleşmiş kum taneleri savuran rüzgâr da bunun belirtisiydi. Rüzgâr beraberinde ölüm kokusu getiriyordu: Kanâtlarda akan suyun ve nemlenmiş kumun kokusunu,

çakmaktaşı kokusunu getiriyordu. Su... Şeyh Hulud'un coriolis rüzgârını göndermesinin sebebi buydu.

Chani'nin bulunduğu yarıktan içeri şahinler girdi; rüzgârdan kaçıyor, sığınacak yer arıyorlardı. Renkleri kayalar gibi kahverengi, kanatları kızıldı. Chani kendini şahinlere yakın hissetti; ama onların sığınacak yeri vardı, kendisininse yoktu.

"Leydim, rüzgâr geliyor!"

Chani dönüp bakınca, gulâmın siyeçin üst girişinden ona seslendiğini gördü. Bir Fremen olarak korkuya kapıldı. Sıradan bir ölümü ve cesedin suyunun kabile için alınmasını anlayabilirdi. Ama... diriltilmiş bir ceset...

Chani'nin yanakları, rüzgârın savurduğu kumlardan kızarmıştı. Başını çevirip gökyüzündeki ürkütücü toz şeridine baktı. Fırtınanın altındaki çöl alacalı, huzursuz bir görünüme bürünmüştü, Paul'ün bir keresinde yaptığı deniz tasvirini andırıyordu; sanki kumul dalgaları, fırtınalı bir sahile vuruyordu. Chani duraksadı; çölün de fani olduğu hissine kapılmıştı. Sonsuzlukla kıyaslandığında kazandan daha büyük değildi. Kayalara vuran kumul dalgaları gürlüyordu.

Fırtına, Chani için evrensel bir şeye dönüşmüştü... tüm hayvanlar fırtınadan kaçıp saklanıyordu... çölde fırtınanın kendi seslerinden, kayalara çarpan kumların sesinden, rüzgârın ıslığından, ansızın tepeden yuvarlanan iri kayaların gümbürtüsünden başka ses duyulmuyordu. Sonra birden, Chani'nin görüş alanının dışında bir yerden, içgüdüsel olarak yüzeye çıkan ve ardından tekrar kuru derinliklere dalan bir solucanın sesi geldi.

Chani'nin hayatının tek bir anıydı bu, ama Chani o an gezegenin rüzgârda savrulup gittiğini, kozmik bir toz zerresi, diğer dalgaların parçası olduğunu hissetti.

Gulâm, "Çabuk olmalıyız," dedi; sesi Chani'nin hemen arkasından gelmişti.

Chani onun korktuğunu, kendisi için kaygılandığını sezdi.

Sanki Chani coriolis fırtınasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyormuş gibi, gulâm, "Bu fırtına insanın etini kemiğinden ayırır," dedi.

Gulâmın kendisi için kaygılandığını fark edince korkusu geçen Chani, onun taş merdivenden üst girişe çıkmasına yardım etmesine izin verdi. Girişi koruyan yılankavi bölmeye girdiler. Görevliler nem kilitlerini açtı, onlar geçtikten sonra da tekrar kapattı.

Chani'nin genzine siyeç kokuları doldu. Bu tanıdık kokular... kalabalıkta birbirine yakın duran insanların, nem damıtıcılarının ve yiyeceklerin kokuları, çalışan makinelerin çakmaktaşsı kokusu... ve hepsini bastıran, her yerde olan melanj kokusu anılarını canlandırdı.

Derin bir nefes aldı. "Yuvam."

Gulâm onun kolunu bırakıp kenara çekildi; görevini tamamladıktan sonra kendiliğinden kapanan bir robot gibi, sakin ve sabırlı görünüyordu. Ama... gözleri dikkatliydi.

Chani giriş odasında duraksadı; aklı karışıktı, ama sebebini bilmiyordu. Burası gerçekten de yuvasıydı. Çocukken burada korküre ışıkları altında akrep avlardı. Ama sanki bir şeyler değişmişti...

Gulâm, "Evinize gitmeniz gerekmiyor mu Leydim?" diye sordu.

Sanki bu söz tarafından tetiklenmişçesine, Chani'nin karnına doğum sancısı saplandı. Acısını belli etmemeye çalıştı.

"Leydim?" dedi gulâm.

Chani, "Çocuklarımızı doğuracak olmam Paul'ü niye bu kadar kaygılandırıyor?" diye sordu.

"Sizin güvenliğiniz için kaygılanması çok doğal," dedi gulâm.

Chani kumlar yüzünden kızarmış yanağına elini dayadı. "Çocuklar için kaygılanmıyor mu peki?"

"Çocukları düşündüğünde aklına hep Sardaukarlar tarafından öldürülen ilk çocuğunuz geliyor Leydim."

Chani gulâmın basık yüzünü, ifadesi okunamayan mekanik gözlerini inceledi. Bu yaratık gerçekten de Duncan Idaho muydu? Herhangi birinin dostu muydu? Şimdi söyledikleri doğru muydu?

"Doktora görünmelisiniz," dedi gulâm.

Chani yine gulâmın onun için kaygılandığını sesinden anladı. Birden zihninin tamamen savunmasız olduğunu, afallatıcı idraklara açık olduğunu hissetti.

"Hayt, korkuyorum," diye fısıldadı. "Usûl'um nerede?"

"Devlet meseleleriyle uğraşması gerekiyor," dedi gulâm.

Chani başıyla onayladı. Kendilerine koca bir ornitopter filosuyla eşlik eden devlet erkânını düşündü. Siyeçte kendisine tuhaf gelen şeyin ne olduğunu birden fark etti: Dışdünya kokuları. Bütün o kâtipler ve yaverler buraya kendi kokularını, yiyecek, giysi ve parfüm kokularını getirmişti. Chani altta yatan bu kokuların hepsini alabiliyordu.

Başını sallarken, acı bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Muad'Dib'in gittiği yerde kokular bile değişiyordu!

Chani'nin duraksamasını yanlış yorumlayan gulâm, "Erteleyemeyeceği acil meseleler vardı," dedi.

"Evet... evet anlıyorum. Ben de o kalabalıkla geldim."

Arrakeen'den yaptıkları uçuşu hatırlayınca, o yolculuktan asla sağ çıkamayacağını düşündüğünü kendine itiraf etti. Paul kendi topterini kullanmakta ısrar etmişti. Gözleri olmamasına karşın, aracı buraya kadar getirmeyi başarmıştı. Chani bunu gördükten sonra artık Paul'ün yaptığı hiçbir şeye şaşırmayacağını biliyordu.

Karnına tekrar sancı saplandı.

Gulâm, "Zamanı geldi mi?" diye sordu; Chani'nin nefesini tuttuğunu ve yanaklarının kasıldığını görmüştü.

"Şey... evet, geldi."

"Gecikmemelisiniz," dedi gulâm. Chani'yi kolundan tuttu; birlikte hızla koridordan geçtiler.

Gulâmın paniğini sezen Chani, "Daha vakit var," dedi.

Ama gulâm onu duymamış gibiydi. Chani'yi daha hızlı yürümeye zorlarken, "Zensünnilerin doğuma yaklaşımı, en yüksek gerilim halinde amaçsızca beklemektir," dedi. "Olanlara direnmeye kalkmayın. Direnmek, başarısızlığa hazırlanmak demektir. Herhangi bir şeyi başarma ihtiyacına kapılmak gibi bir tuzağa düşmeyin. Böylece her şeyi başarabilirsiniz."

Chani'nin evinin önüne varmışlardı. Gulâm, Chani'yi kapı perdelerinin arasından iterken, "Harah! Harah! Chani doğuracak. Doktorları çağır!" diye bağırdı.

Hizmetçiler koşarak geldi. Etrafları telaşlı insanlarla doldu. Chani onların arasında kendini yalıtılmış, sakin bir ada gibi hissetti... ta ki sancı tekrar başlayana dek.

Kargaşanın ortasında dışarı çıkarılan Hayt, kendi yaptıklarına şaşıracak vakti buldu. Bir zaman noktasında çakılı kaldığını, bu noktada tüm hakikatlerin geçici olduğunu hissediyordu. Eylemlerinin altında panik hissinin yattığını kavradı.

Ama panik duymasının başlıca sebebi Chani'nin ölebilecek olması değildi; Paul'ün sonradan kederle... sevdiği kadın öldüğü için yıkılmış bir halde ona gelmesinden korkuyordu.

Hiçlikten bir şey doğamaz, dedi kendine. *Öyleyse bu panik nereden doğuyor?*

Mentatlık yetisinin köreldiğini hissetti; uzun, titrek bir nefes verdi. Üzerine psişik bir gölge çöktü. Gölgenin duygu yüklü karanlığında belirli bir sesi, balta girmemiş bir ormanda kırılan bir dalın çatırtısını beklediğini fark etti.

İç geçirince tüm bedeni sarsıldı. Tehlike zarar vermeden geçip gitmişti.

Hayt gücünü azar azar toplayıp, zihnindeki engelleri aşarak mentat farkındalığına geçti. Kendini buna zorladı... en iyi yöntem olmasa da, bunu yapması gerekliydi. İçinde insanlar yerine hayaletlerin gölgeleri kımıldıyordu. Şimdiye kadar edindiği tüm verileri muhafaza eden bir çeşit nakliyat deposuydu o. Benliği muhtemel yaratıklarla doluydu. Karşı-

laştırılmak ve değerlendirilmek üzere, bir bir önünden geçiyorlardı.

Alnı terlemeye başladı.

Zihninde muğlak düşünceler karanlığa, bilinmeyene doğru süzülüyordu. Sonsuz sistemler! Bir mentat sonsuz sistemler içinde faaliyet gösterdiğini kavrayamadığı sürece işe yaramazdı. Sonsuzluk sabit bilgilerle sarmalanamazdı. *Sonsuz mekân* kavramı, sınırlı bir perspektife sığdırılamazdı. Hayt sonsuz *olmalıydı*... bir anlığına bile olsa.

Geştaltik bir kasılmayla bunu başardı; önünde oturan Bijaz'ı gördü... cüce içinde yanan ateşle ışıldıyordu.

Bijaz!

Cüce ona bir şey yapmıştı!

Hayt ölümcül bir çukurun kenarında sendelediğini hissetti. Kendi eylemlerinin muhtemel sonuçlarını görmek için, hemen zihninde mentat hesaplama hattı oluşturdu.

"Koşullandırıldım!" diye inledi. "Bir şeye koşullandırıldım!"

Hayt'ın yanından geçen mavi cüppeli bir ulak durdu. "Bir şey mi söylediniz efendim?"

Gulâm ona bakmadan başıyla onayladı. "Her şeyi söyledim."

Öyle bilge bir adam vardı ki
Kumluk bir yere
Atlayıverdi ve
Yaktı gözlerini!
Onları kaybettiğini anlayınca
Hiç dert etmedi
Bir kehanet hayali çağırıp
Aziz yaptı kendini.

–Çocuk Şiiri
"Muad'Dib Tarihçesi"nden

Paul siyeçin dışında, karanlıkta duruyordu. Kehanet hayali ona vaktin gece olduğunu, ay ışığının soldaki Çene Kayası'nın tepesindeki türbeyi aydınlattığını söylüyordu. Anılarla dolu bir yerdi burası, Paul'ün ilk yaşadığı siyeçti; o ve Chani burada...

Chani'yi düşünmemeliyim, dedi kendine.

Giderek soluklaşan hayali, onu etrafta gerçekleşmiş değişikliklerden haberdar ediyordu.... sağında, uzakta bir grup palmiye ağacı ve sabahki fırtınada oluşmuş kumulların arasından geçen, içinden su akan, gümüşi siyah bir kanât vardı.

Çölde su akıyordu! Paul doğduğu gezegendeki, Caladan'daki bir nehri anımsadı. Orada akan berrak suyun, hatta çöl havzasındaki kanâttan akan çamurlu suyun bile ne kadar değerli olduğunun o zamanlar henüz farkında değildi. Su hazineydi.

Yaverlerden biri, Paul'ün arkasından kibarca öksürerek yaklaştı.

Paul ellerini uzatıp, üstünde tek bir metalik sayfa bulu-

nan manyetik dosyayı aldı. Kanâttaki çamurlu su gibi ağır hareket ediyordu. Kehanet hayali de akmaya devam ediyordu, ama Paul artık onun akıntısına kapılmaya giderek daha gönülsüz olduğunu fark etmişti.

"Affedersiniz Efendimiz," dedi yaver. "Semboule Anlaşması... imzalayacak mısınız?"

Paul, "Ne olduğunu görüyorum!" diye tersledi. Uygun yeri "İmparator Atreides" diye imzaladıktan sonra manyetik dosyayı yaverin uzanmış eline tutuşturdu. Bunu yapmakla adamın ödünü kopardığının farkındaydı.

Adam kaçarcasına uzaklaştı.

Paul ona sırtını döndü. Burası ne kadar da çirkin ve çorak bir diyardı! Paul burayı güneşten kavrulan, aşırı sıcak bir yer olarak hayal etti... kayan kumları, toz havuzlarının boğucu karanlığını, ince karınları toprak rengi kristallerle dolu rüzgâr iblislerinin kayaların arasındaki ufak kumulları dağıttığını hayal etti. Ama burası aynı zamanda zengin bir diyardı; dar kısımların ardında göz alabildiğine uzanan, fırtınalarla aşınmış engin düzlüklere ve sarp kayalıklara, uçurumlara da sahipti.

Buranın tek ihtiyacı suydu... ve sevgiydi.

Paul, *Hayat bu huysuz* çölü *nasıl da güzel ve hareketli bir yere dönüştürüyor*, diye düşündü. Çölün verdiği mesaj buydu işte. Paul bu korkunç tezatı fark edince şaşırdı. Siyeç girişinde toplanmış bekleyen yaverler kalabalığına dönüp şöyle seslenmek istedi: Tapacak bir şey arıyorsanız, hayata tapın... hayatın tümüne, en ufak kırıntısına bile tapın! Hepimiz bu güzelliğin içinde bir arada yaşıyoruz!

Ama anlayamazlardı. Çöldeyken gözleri çölden başka bir şey görmüyordu. Bitkilerin bale yaparcasına yeşerip büyüdüğünü görmüyorlardı.

Paul yumruklarını sıkıp, kehanet hayalini durdurmaya çalıştı. Kendi zihninden kaçmak istiyordu. Bu hayal, onu yutmaya gelmiş bir canavardı! Paul'ün içinde yatan farkındalığı, yaşadığı deneyimleri sünger gibi emmiş ve fazla ağırlaşmıştı.

Paul düşüncelerini aklından kovmaya çalıştı.

Yıldızlar!

Tepesindeki sonsuz sayıda yıldızı düşününce, dikkati onlara yöneldi. O yıldızlardan çok azına bile hükmedebileceğine inanmak için insanın deli olması gerekirdi. Paul imparatorluğundaki kullarının sayısını hayal bile edemiyordu.

Kullar mı? Daha doğrusu müritler ve düşmanlar. Aralarında katı inançlarının ötesini görebilen var mıydı acaba? Kendi önyargılarının çizdiği kaderinin daracık yolundan çıkabilmiş tek bir kişi var mıydı? Bir İmparator bile bundan kurtulamıyordu. Paul hayatta her şeye sahip olmaya, kendi suretinden bir evren yaratmaya çalışmıştı. Ama muzaffer evren sonunda sessiz dalgalarıyla onu da aşındırıyordu.

Paul, *Dune'un üstüne tükürdüm!* diye düşündü. *Ona suyumu verdim!*

Karmaşık eylemlerden ve hayal gücünden, ay ışığından ve aşktan, Adem'den bile eski dualardan, gri kayalıklar ve kızıl gölgelerden, ağıtlardan ve şehitlerin nehir gibi akan kanından yarattığı bu efsane... sonunda neye dönüşmüştü? Dalgalar geri çekildiğinde zamanın kıyıları bir kez daha tertemiz ve bomboş kalacak, üstünde kum tanecikleri gibi parıldayan sonsuz sayıda anıdan başka bir şey olmayacaktı. Bu insanlığın altın çağının başlangıcı mıydı?

Paul kayalara sürtünen kumların sesini duyunca, gulâmın geldiğini anladı.

"Bugün benden uzak durmaya çalışıyordun Duncan," dedi.

"Bana Duncan demeniz sizin için tehlikeli," dedi gulâm.

"Biliyorum."

"Sizi... uyarmaya geldim Lordum."

"Biliyorum."

Gulâm, Bijaz'ın onu koşullandırmasından bahsetti.

Paul, "Seni neye koşullandırdığını biliyor musun?" diye sordu.

"Şiddete."

Paul en baştan beri gitmeye mahkûm olduğu bir yere vardığını hissediyordu. Kısılı kalmıştı. Cihat onu yakalayıp kaygan bir yola sokmuştu ve geleceğin korkunç çekim gücü, bu yoldan ayrılmasına asla izin vermeyecekti.

Paul, "Duncan şiddet kullanmayacak," diye fısıldadı.

"Ama, Efendimiz..."

Paul, "Söylesene, etrafımızda ne görüyorsun?" diye sordu.

"Lordum?"

"Çöl... bu gece nasıl?"

"*Görmüyor* musunuz?"

"Gözlerim yok ki Duncan."

"Ama..."

"Gördüğüm kehanet hayalleri var o kadar; onları da keşke görmeseydim," dedi Paul. "Kehanet gücüm beni öldürüyor; bunu biliyor muydun Duncan?"

"Korktuğunuz şey... belki de gerçekleşmez," dedi gulâm.

"Ne? Kendi kehanetimi inkâr mı edeyim? O hayali binlerce kez görmüşken bunu nasıl yapabilirim? İnsanlar kâhinliğimin bir güç, bir armağan olduğunu söylüyor. Oysa bir felaket! Hayatımı bulduğum yerde bırakmama izin vermiyor!"

Gulâm mırıldandı: "Lordum, ben... hayır... genç efendim, siz.... ben..." Sustu.

Paul, gulâmın aklının karışık olduğunu sezmişti. "Bana ne dedin Duncan?"

"Ne? Ne mi... şey, bir an..."

"Bana 'genç efendim' dedin."

"Evet."

"Duncan da bana hep öyle derdi." Paul elini uzatıp gulâmın yüzüne dokundu. "Bunu da mı Tleilaxlılar öğretti?"

"Hayır."

Paul elini indirdi. "Öyleyse neden öyle dedin?"

"Bilmem... içimden geldi."

"İki efendiye mi hizmet ediyorsun?"

"Belki de."

"Kendini gulâmdan kurtar Duncan."

"Nasıl?"

"Sen insansın. İnsan gibi davran."

"Ben gulâmım!"

"Ama vücudun insan vücudu. Duncan da orada."

"İçimde *bir şey* olduğu kesin."

"Nasıl yaparsan yap, umurumda değil... ama yap," dedi Paul.

"Geleceği mi gördünüz?"

"Geleceği görmeye lanet olsun!" Paul sırtını döndü. Gördüğü kehanet hayalinin akışı hızlanmıştı; içinde yer yer boşluklar olsa da, durdurulacak gibi değildi.

"Lordum, eğer..."

"Sus!" Paul elini kaldırdı. "Duydun mu?"

"Neyi duydum mu Lordum?"

Paul başını iki yana salladı. Duncan duymamıştı. Yoksa Paul o sesi hayal mi etmişti? Çok uzaklardan, çölün içlerinden biri ona hafifçe, kabile ismiyle seslenmişti sanki: "Usûl... Uuuussssûûûûllll..."

"Ne oldu Lordum?"

Paul başını iki yana salladı. Gözetlendiğini hissediyordu. Gecenin gölgeleri arasında, onun orada olduğunu bilen bir şey vardı. Bir şey mi? Hayır... *birisi.*

Paul, "Çok güzeldi, en güzeli de sendin," diye fısıldadı.

"Ne dediniz Lordum?"

"Gelecek bu," dedi Paul.

Çevresindeki biçimsiz insan evreni birden harekete geçmiş, onun gördüğü hayalin ezgisine uyarak dans etmeye başlamıştı. Sonra güçlü bir nota basmıştı. Hayalet yankılar sürebilirdi.

"Anlamadım Lordum," dedi gulâm.

"Bir Fremen çölden fazla uzak kalırsa ölür," dedi Paul. "Buna 'su hastalığı' derler. Tuhaf, değil mi?"

"Çok tuhaf."

Paul geceleri yanında nefes alıp veren Chani'nin sesini anımsamaya çalıştı. *Nerede huzur bulabilirim?* diye merak etti. O an hatırlayabildiği tek şey, Chani'nin çöle gitmek üzere yola çıktıkları günün sabahında, kahvaltıdaki haliydi. Chani o sabah huzursuz ve sinirliydi.

Paul'ün Fremen cüppesinin altına giydiği, göğsüne kızıl şahin arması işlenmiş, siyah üniforma ceketine bakarak, "Neden o eski ceketi giyiyorsun?" diye sertçe sormuştu. "Sen İmparator'sun!"

"İmparatorların bile sevdiği giysiler vardır," demişti Paul.

Nedense bu sözü Chani'yi ağlatmıştı... Chani hayatında ikinci kez, Fremen âdetlerine ters davranarak gözyaşı dökmüştü.

Paul şimdi karanlıkta yanaklarını ovarken kendi gözyaşlarına dokunuyordu. *Ölülere su veren kim?* diye merak etti. Bu kendi yüzüydü, ama aslında ona ait değildi. Rüzgâr ıslak tenini ürpertiyordu. Hayal meyal gördüğü bir rüya sona ermişti. Göğsündeki bu his neydi? Yediği bir şey mi dokunmuştu? Ölülere su veren bu yönü ne kadar da üzgün ve öfkeliydi. Rüzgâr kum taneleri savuruyordu. Paul'ün artık kurumuş teni ona aitti. Peki hâlâ süren bu ürperti kime aitti?

Çok uzaktan, siyeçin içlerinden gelen bir çığlık duydular. Çığlık giderek yükseldi... yükseldi...

Birden arkalarından ışık gelince gulâm hızla döndü; biri giriş kapısını ardına dek açmıştı. Hayt ışıkta pis pis sırıtan bir adam gördü... Hayır! Adam sırıtmıyordu; yüzü kederliydi! Tandis adlı bir Fedaykin subayıydı. Arkasında da bir sürü insan vardı; Muad'Dib'i görünce hepsi sustu.

"Chani..." dedi Tandis.

Paul, "Öldü," diye fısıldadı. "Bana seslendiğini duydum."

Siyeçe doğru döndü. Burayı tanıyordu. Burası saklanamayacağı bir yerdi. Gördüğü hayal, tüm Fremen kalabalığını aydınlatıyordu. Tandis'i görüyor, o Fedaykin'in acısını, korkusunu ve öfkesini hissediyordu.

"O öldü," dedi Paul.

Bu sözü duyunca gulâmın başının etrafında ateşten bir hale yanmaya başladı. Halenin alevleri göğsünü, belkemiğini, metal gözlerinin yuvalarını yakıyordu. Sağ elinin belindeki bıçağa uzandığını hissetti. Düşünceleri tuhaflaşmış, zihni bulanmıştı. O korkunç haleden inen iplerin esiri olan bir kuklaya dönüşmüştü. Bir başkasının emir ve arzuları doğrultusunda hareket ediyordu. İpler kollarını, bacaklarını, çenesini oynatıyordu. Ağzından tiz, korkunç bir ses tekrar tekrar çıkıyordu.

"Hrrak! Hraak! Hraak!"

Saldırmak üzere bıçağını kaldırdığı anda, sesine hâkim olup, "Kaçın! Kaçın genç efendim!" diye hırıldamayı başardı.

"Kaçmayacağız," dedi Paul. "Onurlu davranacağız. Yapılması gerekeni yapacağız."

Gulâmın kasları kilitlendi. Titremeye ve sallanmaya başladı.

"Yapılması gerekeni yapacağız!" Bu söz, Hayt'ın zihninde dalgaları yarıp su yüzüne çıkan iri bir balık gibi belirdi. *"Yapılması gerekeni yapacağız!"* Ahh, Paul tıpkı dedesi gibi, Eski Dük gibi konuşmuştu. Genç efendi o ihtiyara benziyordu biraz. *"Yapılması gerekeni yapacağız!"*

Sözcükler gulâmın bilincinde çözülmeye başladı. İçinde iki ayrı varlığın birden yaşadığını hissetti: Hayt/Idaho/Hayt/Idaho... Göreceli varoluşun tek, yapayalnız ve hareketsiz zincirine dönüştü. Zihnine eski anılar akın etti. Onlara yeni bir gözle bakarken, yeni bir farkındalık haline girdi. İçinde yeni bir *kişilik*, geçici bir içsel tiranlık başlatmayı başardı. Bu sentez kargaşaya müsait olsa da, olaylar Hayt'ı böyle bir düzen kurmaya itmişti. Genç efendinin ona ihtiyacı vardı.

Derken başardı. Birden Duncan Idaho olduğunu anladı; Hayt ile ilgili her şeyi hatırladı... sanki bu anılar, içinde gizlenmiş ve yanan bir katalizör tarafından tutuşturulmuştu. Hale söndü. Idaho, Tleilaxlıların koşullandırmasından kurtulmuştu.

"Sakın yanımdan ayrılma Duncan," dedi Paul. "Birçok şey için sana ihtiyacım olacak." Idaho'nun hâlâ transta olduğunu görünce, "Duncan!" diye bağırdı.

"Evet, ben Duncan'ım."

"Tabii ki Duncan'sın! Geri dönüş anındı bu. Şimdi içeri girelim."

Idaho, Paul'ün ardına düştü. Tıpkı eski zamanlardaki gibiydi, ama bir yandan da farklıydı. Tleilaxlıların koşullandırmasından kurtulunca, kendisine ne yaptıklarını anlamıştı. Aldığı Zensünni eğitimi sayesinde, olayların şokunu atlatabilmişti. Mentatlığı da dengeleyici bir unsur olmuştu. Tüm korkularından sıyrılmış, kaynağın üstünde kalabilmişti. Tüm bilinciyle dışarıya bakıyor, gördüklerini sonsuz bir hayretle inceliyordu. Ölmüştü ve yaşıyordu.

Fedaykin Tandis'e yaklaştıklarında adam, "Efendimiz, Lichna denen kız sizinle görüşmesi gerektiğini söylüyor," dedi. "Beklemesini söyledim."

"Teşekkürler," dedi Paul. "Doğum..."

Paul'ün yanında yürümeye başlayan Tandis, "Doktorlarla konuştum," dedi. "İki çocuğunuz olduğunu söylediler; ikisi de sağlıklıymış."

"İki mi?" Paul tökezleyince Idaho'nun koluna tutunmak zorunda kaldı.

"Biri erkek, biri kız," dedi Tandis. "Onları gördüm. Gayet sağlıklı Fremen bebekleri."

Paul, "Chani neden... neden öldü?" diye fısıldadı.

"Ne dediniz Lordum?" Tandis, Paul'e eğildi.

"Chani?" dedi Paul.

"Doğum sırasında öldü Lordum," dedi Tandis. "Doktorların dediğine göre, bebeklerin hızlı gelişmesi yüzünden bünyesi zayıf düşmüş. Anlamadım, ama öyle dediler."

Paul, "Beni ona götür," diye fısıldadı.

"Efendim Lordum?"

"Beni ona götür!"

"Zaten oraya gidiyoruz Lordum." Tandis tekrar Paul'e eğildi. "Gulâmınızın elinde neden bıçak var?"

"Duncan, bıçağını kınına sok," dedi Paul. "Şiddet vakti geçti."

Paul konuşurken, kendi sesini yaratan mekanizmadan çok sesinin tınısına yakın olduğunu hissetti. İki bebek! Kehanet hayalinde sadece bir bebek görmüştü. Ama şu an yaşadıkları tıpkı hayaldeki gibiydi. Acı çeken, öfkeli biri vardı burada. Biri. Kendi farkındalığı ise korkunç bir döngüye kapılmış, hayatını anımsayıp duruyordu.

İki bebek mi?

Yine tökezledi. *Chani, Chani,* diye düşündü. *Başka seçenek yoktu sevgilim; inan bana, böyle* ölmen *daha çabuk ve acısız oldu. Yoksa çocuklarımızı rehin alacak, seni kafese tıkıp köle çukurlarında teşhir edecek, ölümümün sorumlusu olarak seni göstereceklerdi. Oysa şimdi... hem onları mahvedecek hem de çocuklarımızı kurtaracağız.*

Çocuklarımız mı?

Tekrar tökezledi.

Buna ben izin verdim, diye düşündü. *Suçlu hissetmeliyim.*

İlerideki mağaradan gürültü geliyordu. Sesler tam da Paul'ün hatırladığı şekilde, giderek yükseldi. Evet, iki çocuk doğsa bile yol değişmemişti, değiştirilemezdi.

Paul, *Chani öldü,* diye düşündü.

Başkalarıyla paylaştığı bir geçmişin çok uzak bir anında, bu gelecek kendisine uzanmıştı. Onu kovalamış, giderek daralan bir dağ geçidinin içine sürmüştü. Paul duvarların daraldığını hissediyordu. Kehanet hayali gerçekleşiyordu.

Chani öldü. Yasını tutmalıyım.

Ama kehanet hayalinde öyle yapmıyordu.

"Alia çağrıldı mı?" diye sordu.

"Chani'nin arkadaşlarının yanında," dedi Tandis.

Paul kalabalığın onlara yol verdiğini hissetti. Sessizlikleri, önünde bir dalga gibi ilerliyordu. Gürültüler dinmeye baş-

ladı. Siyeçteki kalabalıktan yayılan duygular hissediliyordu. Paul bu insanları kehanet hayalinden çıkarmak istiyor, ama başaramıyordu. Onu izlemek için dönen her bir yüz, kendi özel damgasını taşıyordu. Meraklı ve acımasızdı bu yüzler. Evet, üzgündüler, ama Paul içine battıkları zalimliği anlıyordu. Konuşmacının dilsizleşmesini, bilgenin budalaya dönüşmesini izliyorlardı. İnsanlar soytarılara karşı hep zalim olmaz mıydı zaten?

Bu ölüm nöbetinden fazlası, ölüyü beklemekten daha azıydı.

Paul ruhunun dinlenmek istediğini hissediyordu, ama kehanet hayali onu ilerlemeye zorluyordu. *Az kaldı, dayan,* dedi kendine. Biraz ileride, hayalindeki karanlık bekliyordu. Istırap ve suçluluk duygusu yüzünden hayalinden söküp attığı yerdi orası... ayın düştüğü yerdi.

Oraya girerken tökezledi; Idaho, kederini sessizce paylaşan somut bir varlık olan Idaho hemen kolundan tutmasa düşecekti.

"İşte burası," dedi Tandis.

Idaho, Paul'ün basamakları çıkmasına yardım ederken, "Adımlarınıza dikkat edin Efendimiz," dedi. Paul'ün yüzüne kapı perdeleri sürtündü. Sonra Idaho onu durdurdu. Paul bir odada olduğunu hissetti; yanaklarında ve kulaklarında esinti hissetti. Odanın kaya duvarları, duvar halılarıyla gizlenmişti.

Paul, "Chani nerede?" diye fısıldadı.

Harah'nın sesi, "Burada Usûl," diye yanıtladı.

Paul titreyerek iç geçirdi. Chani'nin cesedinin, Fremen gelenekleri uyarınca suyu alınmak üzere çoktan götürülmüş olmasından korkmuştu. Kehanet hayalinde öyle mi oluyordu? Paul körlüğün içinde terk edildiğini hissediyordu.

"Ya çocuklar?" diye sordu.

"Onlar da burada Lordum," dedi Idaho.

"Nur topu gibi ikizlerin oldu Usûl; biri erkek, biri kız," dedi Harah. "Görüyor musun? Beşikteler."

Paul hayretle, *İki çocuk,* diye düşündü. Kehanet hayalinde yalnızca bir kız çocuğu görmüştü. Idaho'nun kolunu bırakıp, Harah'nın sesinin geldiği tarafa doğru yürüdü. Sert bir şeye çarpınca durdu ve elleriyle yokladı. Çarptığı şey metacam bir beşikti.

Biri sol kolunu tuttu. "Usûl?" Harah'ydı. Paul'ün elini beşiğin içine götürdü. Paul yumuşacık bir tene dokundu. Sıcacıktı! Kaburgalarına dokununca, bebeğin solumasını hissetti.

Harah, "Bu oğlun," diye fısıldadı. Paul'ün elini biraz yana götürdü. "Bu da kızın." Paul'ün elini sıktı. "Usûl, artık gerçekten kör müsün?"

Paul, Harah'nın ne düşündüğünü biliyordu. Körler mutlaka çöle bırakılmalıydı. Fremen kabilelerinin ayak bağına tahammülü yoktu.

Paul soruyu duymazdan gelerek, "Beni Chani'ye götür," dedi.

Harah onu döndürüp sol tarafa götürdü.

Paul, Chani'nin öldüğünü kabullenmeye başladığını hissetti. İstemediği bir evrende rolünü oynamış, kendisine uygun olmayan bir bedende yaşamıştı. Aldığı her nefeste içi acıyordu. *İki çocuk!* Artık kehanet hayalleri göremeyeceği bir yola mı girmişti? Bu önemli gelmiyordu.

"Ağabeyim nerede?"

Paul'ün arkasından gelen bu ses Alia'ya aitti. Paul onun koşarak geldiğini duydu; kolundaki Harah'nın elinin yerini Alia'nın eli alırken, kız kardeşinin yoğun ve baskın varlığını hissetti.

Alia, "Seninle konuşmalıyım!" diye fısıldadı.

"Birazdan," dedi Paul.

"Şimdi! Lichna'yla ilgili."

"Biliyorum," dedi Paul. "Birazdan."

"Zamanın yok!"

"Çok zamanım var."

"Ama Chani'nin yok."

Paul, "Sus!" diye emretti. "Chani öldü." Alia tam itiraz edecekken, Paul eliyle ağzını kapatıp onu susturdu. "Sana susmanı söyledim!" Alia'nın yatıştığını hissedince elini çekti. "Ne gördüğünü söyle," dedi.

"Paul!" Alia ağlamaklı olmuştu; sesinde acizlik vardı.

"Boş ver," dedi Paul. İçsel dinginliğe ulaşmaya odaklandı ve kehanet hayalinde bu ânı görmek için zihin gözünü açtı. Evet... Chani hâlâ oradaydı. Cesedi bir yatakta yatıyordu; etrafı bir ışık halkasıyla çevriliydi. Üstündeki kanlar görülmesin diye beyaz cüppesinin önü kapatılmıştı. Bunun önemi yoktu; Paul gözünü Chani'nin yüzünden alamıyordu... o sakin yüz, sonsuzluğun aynasıydı!

Paul başını çevirince, kehanet hayali onunla birlikte hareket etti. Chani ölmüştü... asla geri gelmeyecekti. Hava, evren, hepsi boştu... her şey boştu. Paul, Ödemem gereken kefaret bu mu? diye merak etti. Ağlamak istiyordu, ama göz çukurlarından yaş gelmiyordu. Fazla uzun zamandır mı Fremen'di? Ölüye su vermeliydi!

Bebeklerden biri ağlamaya başlayınca hemen susturuldu. Ama o ses, kehanet hayalini karanlığa gömen bir perde çekti sanki. Karanlık, Paul'ün hoşuna gitmişti. *Bu başka bir dünya,* diye düşündü. *İki çocuk.*

Bu düşünce, unuttuğu bir kehanet transından çıkıp gelmişti. Kişiyi zamanın ötesine götüren yüksek melanj farkındalığına geçmeye çalıştı, ama başaramadı. Bu yeni bilinciyle geleceği göremiyordu. Geleceği... tüm gelecekleri reddettiğini hissediyordu.

"Elveda Sihayam," diye fısıldadı.

Arkasında bir yerden Alia'nın sert, ısrarcı sesi geldi. "Lichna'yı getirdim!"

Paul döndü. "O Lichna değil," dedi. "O bir Yüz Dansçısı. Lichna öldü."

"Ama söylediklerini dinlemelisin," dedi Alia.

Paul kız kardeşinin sesinin geldiği tarafa doğru ağır ağır döndü.

"Sağ olmana şaşırmadım Atreides." Bu ses Lichna'nınkine benzese de biraz farklıydı; konuşan kişi aynı ses tellerini kullanmasına karşın, artık onları kontrol etmekle uğraşmıyor gibiydi. Paul o sesteki tuhaf içtenliğe şaşırdı.

"Şaşırmadın mı?" diye sordu.

"Adım Scytale, Tleilaxlı bir Yüz Dansçısı'yım ve pazarlığımıza başlamadan önce bilmek istediğim bir şey var. Arkanda gördüğüm kişi gulâm mı yoksa Duncan Idaho mu?"

"Duncan Idaho," dedi Paul. "Ayrıca seninle pazarlık yapmayacağım."

"Bence yapacaksın," dedi Scytale.

Paul başını yana çevirip, "Duncan, bu Tleilaxlı'yı öldürmeni istesem, yapar mısın?" diye sordu.

"Evet Lordum." Idaho'nun sesinde bastırılmış, delice bir hiddet vardı.

"Dur!" dedi Alia. "Neyi reddettiğini bilmiyorsun."

"Biliyorum," dedi Paul.

"Sahiden de Atreideslerin Duncan Idaho'su," dedi Scytale. "Kaldıracı bulduk! Bir gulâmın geçmişini hatırlayabileceği kanıtlandı." Paul ayak sesleri duydu. Solundan geçen biri ona sürtündü. Scytale'in sesi şimdi tam arkasından geliyordu. "Geçmişine dair ne hatırlıyorsun Duncan?"

"Her şeyi. Çocukluğumdan itibaren her şeyi. Beni tanktan çıkardıklarında seni gördüğümü bile hatırlıyorum," dedi Idaho.

Scytale, "Muhteşem," diye soludu. "Muhteşem."

Paul onun konuşurken hareket ettiğini sesinden anladı. *Kehanet hayaline ihtiyacım var,* diye düşündü. İçine gömüldüğü karanlık canını sıkıyordu; aldığı Bene Gesserit eğitimi sayesinde, Scytale'in son derece tehlikeli olduğunu seziyordu... ama o yaratık hâlâ kendisi için sadece bir sesten, yer değiştiren bir gölgeden ibaretti.

Scytale, "Bunlar Atreides bebekleri mi?" diye sordu.

Paul, "Harah!" diye bağırdı. "Çabuk uzaklaştır onu!"

Scytale, "Olduğun yerde kal!" diye bağırdı. "Hepiniz! Sizi uyarıyorum, Yüz Dansçıları sandığınızdan çok daha hızlı hareket eder. Siz bana dokunana kadar bıçağımla ikisini de öldürebilirim."

Paul birinin sağ koluna dokunduktan sonra sağa doğru uzaklaştığını hissetti.

"Daha fazla yaklaşma Alia," dedi Scytale.

"Alia," dedi Paul. "Sakın yapma."

Alia, "Benim suçum," diye inledi. "Benim suçum!"

"Atreides, artık pazarlığa başlayalım mı?" dedi Scytale.

Paul arkasından gelen boğuk bir sesin küfrettiğini işitti. Idaho'nun sesindeki bastırılmış hiddet, boğazının kasılmasına yol açtı. Idaho kontrolünü kaybetmemeliydi! Yoksa Scytale bebekleri öldürürdü!

"İnsan pazarlığa oturacaksa, elinde satacak bir şeyi olmalı," dedi Scytale. "Değil mi Atreides? Chani'ni geri ister misin? Onu senin için diriltebiliriz. Gulâm olur Atreides. *Hafızası tamamen yerinde* bir gulâm! Ama çabuk olmalıyız. Arkadaşlarına söyle de cesedi muhafaza etmek için hemen bir kriyoloji tankı getirsinler."

Paul, *Chani'nin sesini yeniden duyabilmek,* diye düşündü. *Varlığını yanımda hissetmek. Ahhh, Idaho'yu bana gulâm olarak vermelerinin sebebi buydu; orijinaline ne kadar yakın olduğunu görmemi istiyorlardı. Ama şimdi... tam canlandırma... istedikleri bedeli ödersem* eğer. *Hayatım boyunca Tleilaxlıların kuklası olurum. Ve Chani... çocuklarımız üstündeki tehditle aynı kadere bağlanır, ayrıca Vüzeraların tekrar kuracağı kumpasların kurbanı olabilir...*

Sakin konuşmaya çalışarak, "Chani'nin hafızasını yerine getirmek için ne tür baskılar uygulamayı düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Onu... kendi çocuklarından birini öldürmeye mi koşullandıracaksınız?"

"Hangi baskıyı gerekli görüyorsak onu uygulayacağız," dedi Scytale. "Ne diyorsun Atreides?"

"Alia, bu *yaratıkla* sen pazarlık yap," dedi Paul. "Ben göremediğim biriyle pazarlık yapamam."

Scytale sevinç ve kibirle, "Zekice bir karar," dedi. "Evet Alia, ağabeyinin vekili olarak bana ne teklif edeceksin bakalım?"

Paul başını eğerek, kendini iyice sakinleşmeye zorladı. Tam o anda bir şey görür gibi oldu... gördüğü şey kehanet hayaline benziyordu, ama değildi. Yakınında bir bıçak görmüştü. İşte, orada!

"Bir saniye, düşüneyim," dedi Alia.

"Bıçağım sabırlıdır, ama Chani'nin bedeni öyle değil," dedi Scytale. "Fazla düşünme."

Paul gözlerini kırpıştırdığını hissetti. Bu mümkün değildi... ama oluyordu! Paul gözlerini hissediyordu! Bakış açısı tuhaftı ve biraz bulanık görüyordu. İşte! Bıçak yeniden görüş alanına girdi. Bakış açısını tanıdığında, Paul'ün şaşkınlıktan nefesi kesildi. Çocuklarından birinin gözlerinden bakıyordu! Scytale'in bıçaklı elini beşiğin içinden görüyordu! Bıçak sadece birkaç santim ötesinde parıldıyordu. Evet... odanın diğer tarafındaki kendini de görüyordu; başı eğikti, sessizce ayakta duruyordu, tehlikeli görünmüyordu... odadaki diğerleri ona aldırmıyordu.

Scytale, "Başlangıç olarak, tüm CHOAM hisselerinizi bize devredebilirsiniz," diye öneride bulundu.

Alia, "Tümünü mü?" diye itiraz etti.

"Tümünü."

Paul beşikten kendine bakarak, belindeki billurbıçağını yavaşça kınından çıkardı. Bunu yaparken tuhaf bir ikilik hissine kapıldı. Aradaki mesafeyi ve açıyı ölçtü. İkinci bir şansı olmayacaktı. Bedenini Bene Gesserit yöntemiyle hazırlayıp yay gibi gererek, yapacağı tek harekete odaklandı; *prajna* yöntemini kullanabilmesi için tüm kaslarının mükemmel bir uyum içinde ve dengeli olması gerekiyordu.

Billurbıçak elinden fırladı. Parlak, süt beyazı bıçak havada

uçup Scytale'in sağ gözüne saplanınca, Yüz Dansçısı'nın başı geriye savruldu. Scytale ellerini kaldırıp sendeleyerek geriledi ve duvara çarptı. Elindeki bıçak yere düşüp tangırdadı. Duvardan seken Scytale yere yüzükoyun kapaklandı; daha yere düşmeden ölmüştü.

Paul beşikten odadakilere baktı; herkesin dönüp kendisine, kör adama şaşkınlıkla bakmasını seyretti. Sonra Alia beşiğe koşup üstüne eğilince, Paul kendini göremez oldu.

"Ah, bir şeyleri yok," dedi Alia. "Bir şeyleri yok."

Idaho, "Lordum, bunu da mı kehanet hayalinizde görmüştünüz?" diye fısıldadı.

"Hayır." Paul elini Idaho'ya doğru salladı. "Boş ver."

"Affet beni Paul," dedi Alia. "O yaratık, Chani'yi... diriltebileceklerini söyleyince..."

"Bir Atreides'in ödeyemeyeceği bedeller vardır," dedi Paul. "Bunu biliyorsun."

Alia, "Biliyorum," diyerek iç geçirdi. "Ama yine de aklımı çeldi..."

Paul, "Hangimizin aklını çelmedi ki?" diye sordu.

Onlara sırtını döndü ve el yordamıyla bir duvara gidip yaslanarak, az önce yaptığı şeyi anlamaya çalıştı. *Nasıl? Nasıl? Beşikteki gözler!* Korkunç bir ifşanın eşiğinde olduğunu hissediyordu.

"*Benim gözlerim baba.*"

Gözleri görmeyen Paul'ün zihnindeki kehanet hayalinde bu sözcükler ışıldadı.

Diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak sesle, "Oğlum!" diye fısıldadı. "Sen... bilinçlisin."

"*Evet baba. Bak!*"

Birden başı dönen Paul, duvarın dibine çökmek zorunda kaldı. Kendini bitkin, tamamen tükenmiş hissediyordu. Hayatı gözünün önünden geçti. Babasını gördü. Kendisi babasıydı aslında. Aynı zamanda dedesi ve onların dedeleriydi de. Farkındalığı, baba tarafından tüm atalarının bulunduğu, akıllara durgunluk verici bir koridorda yuvarlanıyordu.

"Nasıl olur?" diye içinden sordu.

Zihninde soluk sözcükler belirdi, ama hızla kayboldu; sanki fazla gerilim vardı. Ağzının kenarında biriken tükürüğü sildi. Alia'nın Leydi Jessica'nın rahminde uyanışını hatırlamıştı. Ama Chani, Yaşam Suyu veya aşırı dozda melanj kullanmamıştı... yoksa kullanmış mıydı? Chani'nin durmadan acıkmasının sebebi bu muydu? Yoksa oğlunun bilinçli olmasının sebebi Paul'ün soyunda bulunan, Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam'ın tahmin ettiği genetik bir özellik miydi?

Paul birden kendini beşiğin içinde hissetti; Alia ona agucuk gugucuk yapıyordu. Sevip okşayan elleri Paul'ü rahatlatıyordu. Tepeden bakan yüzü devasaydı. Alia onu yan döndürünce, Paul beşik arkadaşını gördü... çöl insanları gibi güçlü, iri kemikli bir kızdı bu. Gür, kızıl saçı dağınıktı. Paul bakarken, kız gözlerini açtı. O gözler! O gözlerde Chani vardı... ve Leydi Jessica. O gözlerden pek çok kişi bakıyordu.

"Şunlara bakın," dedi Alia. "Birbirlerine bakıyorlar."

"Yeni doğmuş bebekler sabit bakamaz," dedi Harah.

"Ben bakabiliyordum," dedi Alia.

Paul o sonsuz farkındalıktan yavaşça koptuğunu hissetti. Kendini tekrar bedeninde buldu; sırtı duvara yaslıydı. Idaho onu hafifçe omzundan sarstı.

"Lordum?"

Paul ayağa kalkarak, "Oğlum babamın adını alacak; adı Leto olacak," dedi.

"İsim verme töreninde, annesinin dostu olarak senin yanında duracak ve ona Leto ismini vereceğim," dedi Harah.

"Kızımın da adı Ganimet olsun," dedi Paul.

Harah, "Usûl!" diye karşı çıktı. "Ganimet uğursuz bir isim sayılır!"

"Ganimet olmak senin hayatını kurtardı," dedi Paul. "Alia sana öyle diyerek dalga geçtiyse ne olmuş yani? Kızımın adı Ganimet... yani savaşta kazanılan şey."

Paul arkasından gelen tekerlek gıcırtıları duydu...

Chani'nin cesedinin bulunduğu yatak dışarı çıkarılıyordu. Su Ayini ilahisi okunmaya başlamıştı.

"Hel yevm!" dedi Harah. "Kutsal gerçeğe şahitlik edecek ve dostumun yanında son kez duracaksam, artık gitmeliyim. Suyu kabileye aittir."

Paul, "Suyu kabileye aittir," diye mırıldandı. Harah'nın çıktığını duydu. El yordamıyla Idaho'yu bulup yeninden tuttu. "Beni evime götür Duncan."

Evine girince hafifçe silkelenip Duncan'ın elini omzundan attı. Yalnız kalmasının vakti gelmişti. Idaho çıkmaya hazırlanırken, dışarıdan sesler geldi.

Kapıda beliren Bijaz, "Lordum!" diye seslendi.

"Duncan, içeri iki adım atmasına izin ver," dedi Paul. "Daha fazla yaklaşırsa öldür."

"Emredersiniz," dedi Idaho.

Bijaz, "Duncan ha?" diye sordu. "O *sahiden* Duncan Idaho mu?"

"Evet," dedi Idaho. "Hafızam yerinde."

"Scytale'in planı işe yaradı demek!"

"Scytale öldü," dedi Paul.

"Ama ben ölmedim, plan da öyle," dedi Bijaz. "İçinde büyüdüğüm tank adına! Yapılabiliyormuş demek! Geçmişlerime kavuşabileceğim... hem de hepsine. Doğru tetikleyiciyi bulmak gerek, o kadar."

Paul, "Tetikleyici mi?" diye sordu.

Idaho öfkeden boğuklaşmış bir sesle, "Sizi öldürme dürtüsü," dedi. "Mentat hesaplaması: Sizi asla sahip olmadığım oğlumun yerine koyduğumu anlamışlardı. Gerçek Duncan Idaho, sizi öldürmek yerine gulâmın vücudunu ele geçirirdi. Ama... plan başarısız da olabilirdi. Söylesene cüce, planınız başarısız olsaydı, onu öldürseydim ne olacaktı?"

"Şey... o zaman kız kardeşiyle pazarlık yapacaktık; ağabeyini diriltebileceğimizi söyleyecektik. Ama böylesi daha iyi oldu."

Paul ürperdi; derin bir soluk aldı. Matem alayının son koridordan geçip iç odalara ve su damıtıcılarına doğru yürüdüğünü duyuyordu.

"Hâlâ çok geç değil Lordum," dedi Bijaz. "Sevgilinizi geri kazanmak ister misiniz? Onu sizin için diriltebiliriz. Evet, gulâm olur. Ama artık... tüm hafızasını geri getirebiliriz. Hizmetkârları çağıralım mı? Sevgilinizin cesedini bir kriyoloji tankına koysunlar ve..."

Paul bu kez reddetmenin çok daha güç olduğunu fark etti. Tüm gücünü Tleilaxlıların ilk girişimini savuşturmaya harcamıştı. Ama şimdi bütün o çabaları boşa gitmişti! Chani'nin varlığını tekrar hissetmek...

Paul, Atreideslerin savaş dilinde konuşarak Idaho'ya, "Sustur şunu," dedi. Idaho'nun kapıya doğru yürüdüğünü duydu.

Bijaz, "Lordum!" diye cıyakladı.

Paul yine savaş dilinde konuştu: "Beni seviyorsan bir iyilik yap: Öldür onu, yoksa dayanamayıp teklifini kabul edeceğim!"

Bijaz, "Hayıııır..." diye haykırdı.

Sesi aniden, korku dolu bir homurtuyla kesildi.

"Ona iyilik yaptım," dedi Idaho.

Paul başını eğip kulak kabarttı; artık matem alayının sesini duymuyordu. Siyeçin içlerinde, ölü damıtımı odasında yapılmakta olan kadim Fremen ayinini düşündü; kabile, suyunu geri alıyordu.

"Seçme şansım yoktu," dedi Paul. "Anlıyor musun Duncan?"

"Anlıyorum."

"Hiç kimsenin dayanamayacağı şeyler vardır. Yaratabileceğim tüm muhtemel geleceklerle uğraştım, ama sonunda onlar beni yarattı."

"Lordum, siz..."

"Bu evrende bazı sorunların çözümü yok," dedi Paul. "Hiçbir şey yapılamaz. Hiçbir şey."

Paul konuşurken, kehanet hayaliyle arasındaki bağın koptuğunu hissetti. Zihni sınırsız olasılıklardan ürktü. Yitik hayali rüzgâr gibi, istediği tarafa esmeye başladı.

Bizler Muad'Dib'in ayak izleri bırakmadan yürüdüğümüz diyarın içlerine doğru yolculuğa çıktığını söyleriz.

–Vüzera İtikadı'nın Önsözü

Kumlardaki su dolu hendek, siyeçin sahip olduğu ekili alanın sınırını oluşturuyordu. Hendeğin taş köprüsünün ardında, Idaho'nun ayaklarının altında dümdüz çöl uzanıyordu. Tabr Siyeçi'nin girişinin bulunduğu kayalık ise Idaho'nun arkasında, karanlık gökyüzüne doğru yükseliyordu. İki ayın ışığı, kayalığın zirvesini aydınlatıyordu. Hendeğin hemen yanında bir meyve bahçesi vardı.

Idaho köprüden çöl tarafına geçince dönüp, sessiz suların üstüne eğilmiş çiçekli dallara baktı; aylar suda yansıdığından, dört ay varmış gibi görünüyordu. Idaho'nun üstündeki damıtıcı-giysinin astarı kaygandı. Burnundaki filtrelerden soluduğu nemli havada çakmaktaşı kokusu vardı. Meyve bahçesinden esen rüzgâr sanki pis pis gülüyordu. Idaho gecenin seslerine kulak kabarttı. Su kenarındaki çimenlerin arasında kanguru fareleri dolaşıyordu; bir şahin baykuşu sesini kayalığın gölgelerine gönderdi, açık beledden kayan kumların hışırtısı geldi.

Idaho hışırtının geldiği yöne döndü.

Ay ışığıyla aydınlanan kumullarda hareket göremiyordu.

Paul'ü buraya kadar Tandis getirmişti. Sonra dönüp rapor vermişti. Paul ise bir Fremen gibi çöle yürümüştü.

Bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Kördü... gerçekten kördü," demişti. "Daha önce, bize anlattığı gibi, kehanet hayali sayesinde görüyordu... ama..."

Omuz silkmişti. Kör Fremenler çöle terk edilirdi.

Muad'Dib İmparator olabilirdi, ama aynı zamanda Fremen'di. Çocuklarını Fremenlerin himayesine bırakmamış mıydı? O Fremen'di.

Idaho, *Burası bir iskelet çölü,* diye düşündü. Kumun içinden yükselen, ay ışığında kaburga kemiklerine benzeyen kayaların ardında kumullar uzanıyordu.

Idaho, *Onu bir saniye bile yalnız bırakmamalıydım,* diye düşündü. *Aklında ne olduğunu biliyordum.*

"Geleceğin artık onun fiziksel varlığına ihtiyaç duymadığını söyledi bana," demişti Tandis. "Yanımdan ayrıldıktan sonra bana seslendi. 'Artık özgürüm,' dedi."

Idaho, *Topuna lanet olsun!* diye düşündü.

Fremenler Paul'ü aramak için topter ya da ekip göndermeyi reddetmişti. Paul'ü kurtarmaya çalışmak kadim yasalarına aykırıydı.

"Bir solucan, Muad'Dib'i almaya gelecek," demişlerdi. Sonra da çöle bırakılan, suyu Şeyh Hulud'a giden kişiler için söylenen ilahiyi okumaya başlamışlardı: "Kumların anası, zamanın babası, hayatın başlangıcı, onun geçip gitmesine izin ver."

Idaho düz bir kayaya oturup çöle baktı. Çöken gece tüm izleri örtmüştü. Paul'ün ne tarafa gittiğini bulmak imkânsızdı.

"Artık özgürüm."

Idaho bunu yüksek sesle söylediğinde kendi sesinin tonuna şaşırdı. Paul çocukken, onu Caladan'daki deniz ürünleri pazarına götürdüğü günü hatırladı; o gün deniz ışıl ışıldı, ölü deniz yaratıkları satılmaları için sergileniyordu. Gurney Halleck'in onlara baliset çaldığını anımsadı... güzel ve neşeli bir gündü. Bilincinde dans eden ritimler zihnini esir almıştı ve keyifli anıların koridorlarından geçiriyordu.

Gurney Halleck. Gurney bu trajediden onu sorumlu tutacaktı.

Belleğinde çalan ezgi kesildi.

Paul'ün sözünü anımsadı: *Bu evrendeki bazı sorunların çözümü yok.*

Paul'ün çölde nasıl öleceğini merak etmeye başladı. Paul bir solucan tarafından çabucak mı öldürülecekti, yoksa kızgın güneşin altında can mı çekişecekti? Siyeçteki bazı Fremenler Muad'Dib'in asla ölmeyeceğini, tüm muhtemel geleceklerin bulunduğu ruhlar alemine girdiğini, artık Âlemü'l-Misâl'de yaşayacağını, bedeni yok olduktan çok sonra bile orada sonsuza dek gezineceğini söylüyordu.

Idaho, *Ölecek ve bunu önlemek için elimden hiçbir şey gelmiyor,* diye düşündü.

Geride iz bırakmadan ölmenin hoş bir şey olabileceğini fark etmeye başladı... ceset, kalıntı bırakmayınca tüm gezegen insanın mezarı olurdu.

Mentat, kendini çözümle, diye düşündü.

Muad'Dib'in çocuklarını koruyan Fedaykin subayının törendeymiş gibi konuşmasını anımsadı: "Sorumlu subayın görevi..."

O tumturaklı, kibirli resmi dil, Idaho'yu kızdırıyordu. O dil Fremenlere de bulaşmıştı. Herkese bulaşmıştı. Çölde bir adam, büyük bir adam ölüyordu, ama boş laflar söyleniyordu o kadar... durmaksızın...

Saçmalıkları eleyen tüm temiz anlamlara ne olmuştu peki? İmparatorluğun yarattığı bir yere, yitik bir yere hapsedilmişlerdi ve bir daha bulunamasınlar diye üzerlerine duvar örülmüştü. Idaho bir mentat olarak çözüm arıyordu. Zihninde veri zincirleri ışıldıyordu. Büyülenmiş denizciyi zümrüt mağaralara çağıran Lorelei'ın saçı gibi parlak ve cezbediciydiler...

Idaho birden silkinerek, katatonik unutkanlık halinden sıyrıldı.

Demek ki başarısızlığımı kabullenmek yerine kendi içimde kaybolmayı yeğliyorum! diye düşündü.

Neredeyse dalmak üzere olduğu hal hafızasında kalmıştı. Onu inceleyince, yaşamının evrenin varlığı kadar uzadığını hissetti. Bitimli, gerçek bedeni zümrüt farkındalık mağara-

sında kısılı kalmıştı, ama sonsuz hayat varlığını paylaşıyordu.

Idaho ayağa kalktı; çölün onu arındırdığını hissediyordu. Rüzgârla savrulan kumlar, Idaho'nun arkasındaki meyve bahçesinde bulunan yapraklara çarpmaya başlamıştı. Kuru gece havasında rahatsız edici toz kokusu vardı. Ansızın şiddetlenen rüzgâr, Idaho'nun cüppesini havalandırdı.

Idaho beledin içlerinde büyük bir fırtına olduğunu, tıslayarak şiddetle dönen toz girdapları kaldırdığını fark etti... orada kumdan oluşan, eti kemikten ayıracak kadar güçlü, dev bir solucan vardı sanki.

Paul çölle bütünleşecek, diye düşündü. *Çöl onu huzura kavuşturacak.*

Temiz su gibi zihnini arındıran bir Zensünni düşüncesiydi bu. Paul'ün hâlâ oralarda bir yerde yürüdüğünü biliyordu. Bir Atreides kaderine asla tamamen boyun eğmezdi, onun kaçınılmaz olduğunu bilse bile.

Bir anlığına kâhine dönüşür gibi olan Idaho, gelecekteki insanların Paul'ü denize benzeteceğini gördü. Hayatı çölde geçmiş olsa da, Paul denizle anılacaktı. "Vücudu batıp gitse de yüzmeye devam etti," diyeceklerdi.

Idaho'nun arkasında bir adam genzini temizledi.

Idaho dönüp bakınca, kanâtın üstündeki köprüde Stilgar'ın durduğunu gördü.

"Onu bulamayacaklar," dedi Stilgar. "Ama bir bakıma herkes onu bulacak."

"Çöl onu aldı... ve tanrılaştırdı," dedi Idaho. "Yine de o, burada bir yabancıydı. Bu gezegene yabancı bir kimyasal madde getirdi... su getirdi."

"Çöl kendi ritimlerini dayatır," dedi Stilgar. "Onu aramıza aldık; ona Mehdimiz dedik, Muad'Dib'imiz dedik ve gizli ismini verdik: Usûl, yani Sütun Kaidesi."

"Yine de doğuştan Fremen değildi."

"Fark etmez, çünkü onu aramıza aldık... o artık bizden biri, sonsuza dek." Stilgar elini Idaho'nun omzuna koydu. "Herkes yabancıdır, eski dostum."

"Sen derin birisin, değil mi Stilgar?"

"Yeterince derinim. Göçlerimizle evrene nasıl dağıldığımızı görüyorum. Muad'Dib bize dağınık olmayan bir şey verdi. İnsanlar en azından onun cihadını hatırlayacak."

"Çöle teslim olmayacak," dedi Idaho. "Kör olsa da teslim olmayacak. Onurlu ve ilkeli bir adam o. Atreides eğitimi aldı."

"Suyu kuma dökülecek," dedi Stilgar. "Gel." Idaho'yu hafifçe kolundan çekti. "Alia geri döndü; seni görmek istiyor."

"Seninle birlikte Makab Siyeçi'ne mi gitmişti?"

"Evet... o mızmız Naibleri hizaya getirmeme yardım etti. Artık ondan emir alıyorlar... tıpkı benim gibi."

"Ne emretti peki?"

"Hainlerin idam edilmesini."

"Ya?" Idaho başını kaldırıp kayalığa bakınca sersemledi ve başı döndü. "Hangi hainlerin?"

"Lonca Elçisi, Rahibe Ana Mohiam, Korba... ve birkaç kişi daha."

"Bir Rahibe Ana'yı mı öldürdün?"

"Evet. Muad'Dib gitmeden önce bunun yapılmamasını emretmişti." Stilgar omuz silkti. "Ama ona itaat etmedim; etmeyeceğimi Alia da biliyordu."

Idaho yeniden çölün içlerine baktı. Kendini bütünleşmiş hissediyor, Paul'ün yarattığı olaylar zincirini görebiliyordu. Atreideslerin eğitim kılavuzunda buna *Hüküm Stratejisi* denirdi. *Halk devlete kulluk eder, ama kullar da yöneticileri etkiler.* Buradaki kullar neyin yaratılmasına katkıda bulunduklarının farkında mıydı?

Stilgar genzini temizleyerek, "Alia..." dedi. Utanmış gibiydi. "Senin varlığının getireceği rahatlığa ihtiyaç duyuyor."

Idaho, "O artık bir hükümdar," diye mırıldandı.

"Sadece saltanat naibi, o kadar."

Idaho, "Babasının sık sık dediği gibi, şanslı olmak her yerde işe yarar," diye mırıldandı.

"Biz pazarlığımızı gelecekle yaparız," dedi Stilgar. "Geli-

yor musun?. Sana ihtiyacımız var." Tekrar utanmış gibiydi. "Alia'nın... kafası karışık. Kâh ağabeyine sesleniyor, kâh onun yasını tutuyor."

Idaho, "Birazdan gelirim," diye söz verdi. Stilgar'ın gittiğini işitti. Giderek sertleşen rüzgâra yüzünü çevirdi; damıtıcı-giysisine kum tanelerinin çarptığını duyuyordu.

Mentat farkındalığıyla, yaşanılan anın verilerini geleceğe uyarlıyordu. Olasılıkların çokluğu baş döndürücüydü. Paul öyle güçlü bir girdabı harekete geçirmişti ki, onun önünde hiçbir şey duramazdı.

Bene Tleilax ile Lonca, ellerindeki kozlara fazla güvenmiş ve kaybetmişlerdi; gözden düşmüşlerdi. Vüzeralar ise Korba'nın ve diğer bazı üst düzey yöneticilerinin ihanetiyle sarsılmıştı. Paul'ün Fremen adetlerini tamamen kabul etmesi, gönüllü olarak çöle gitmesi de Fremenlerin ona ve ailesine olan bağlılığını pekiştirmişti. O artık sonsuza dek Fremen'di.

Alia boğuk bir sesle, "Paul gitti!" dedi. Idaho'nun yanına usulca gelmişti. "O aptalın tekiydi Idaho!"

Idaho, "Öyle deme!" diye tersledi.

"Sırf ben değil, bütün evren öyle diyecek."

"Tanrı aşkına, neden böyle konuşuyorsun?"

"Tanrı değil, ağabeyim aşkına."

Idaho, Zensünni farkındalığıyla bir şey sezdi. Alia, Chani'nin ölümünden beri kehanet hayali görmemişti. "Sevgin çok tuhaf," dedi.

"Sevgi mi? Duncan, onun tek yapması gereken izlediği yoldan sapmaktı! Evet, bunu yaptığında bütün evren paramparça olacaktı, ama bunun ne önemi var? Paul emniyette... ve Chani'yle birlikte olacaktı!"

"Öyleyse... neden sapmadı?"

Alia, "Tanrı aşkı yüzünden," diye fısıldadı. Sonra daha yüksek sesle devam etti: "Paul tüm hayatını cihadından ve onun yüzünden tanrılaştırılmaktan kurtulmaya çalışmakla geçirdi. En azından artık kurtuldu. O bunu seçti!"

"Ah, evet... kehanet." Idaho hayretle başını salladı. "Chani'nin ölümü bile. Paul'ün ayı düşmüştü."

"O sahiden aptaldı, değil mi Idaho?"

İçindeki hüznü bastırmaya çalışan Idaho'nun boğazı kasıldı.

Alia kontrolünü kaybederek, "Öyle aptaldı ki!" dedi. "O sonsuza dek yaşayacak, bizse öleceğiz!"

"Alia, yapma..."

Alia, "Sırf üzüntümden böyle konuşuyorum," diye fısıldadı. "Sırf üzüntümden. Paul için ne yapmalıyım, biliyor musun? Prenses Irulan'ın hayatını kurtarmalıyım! Evet, onun! Nasıl ağlıyordu, görmeliydin. Feryat ediyor, ölüye su veriyordu; Paul'ü sevdiğine yemin ediyor, bunu çok geç anladığını söylüyordu. Rahibeler Birliği'ne sövüp sayıyor, hayatının geri kalanını Paul'ün çocuklarını eğiterek geçireceğini söylüyordu."

"Ona güveniyor musun?"

"Hı hı, tam güvenilecek insan!"

Idaho, "Ahhh," diye mırıldandı. Yapbozun son parçası da zihninde yerine oturmuştu. Son adım, Prenses Irulan'ın Rahibeler Birliği'nden ayrılmasıydı. Böylece Bene Gesseritlerin Atreides varislerine karşı kullanabileceği hiç kimse kalmamış oluyordu.

Alia hüngür hüngür ağlamaya başladı. Idaho'ya yaslanıp, yüzünü onun göğsüne dayadı. "Ahhh, Duncan, Duncan! Paul gitti!"

Idaho dudaklarıyla Alia'nın saçına dokundu. "Lütfen," diye fısıldadı. Alia'nın çektiği acının kendi acısına karıştığını hissediyordu; aynı göle akan iki nehir gibiydiler.

Alia hıçkırarak, "Sana ihtiyacım var Duncan," dedi. "Sev beni!"

Idaho, "Seviyorum," diye fısıldadı.

Alia başını kaldırıp Idaho'nun ay ışığıyla aydınlanan yüzüne baktı. "Biliyorum Duncan. Seven seveni tanır."

Sözleri Idaho'yu titretti; Idaho eski benliğinden koptuğunu hissetti. Buraya bir şey için gelmiş, ama başka bir şey bulmuştu. Sanki tanıdık insanlarla dolu olduğunu sandığı bir odaya girmişti ve aslında hiçbirini tanımadığını anladığında artık çok geçti.

Alia, Duncan'ı itip elini tuttu. "Benimle gelir misin Duncan?"

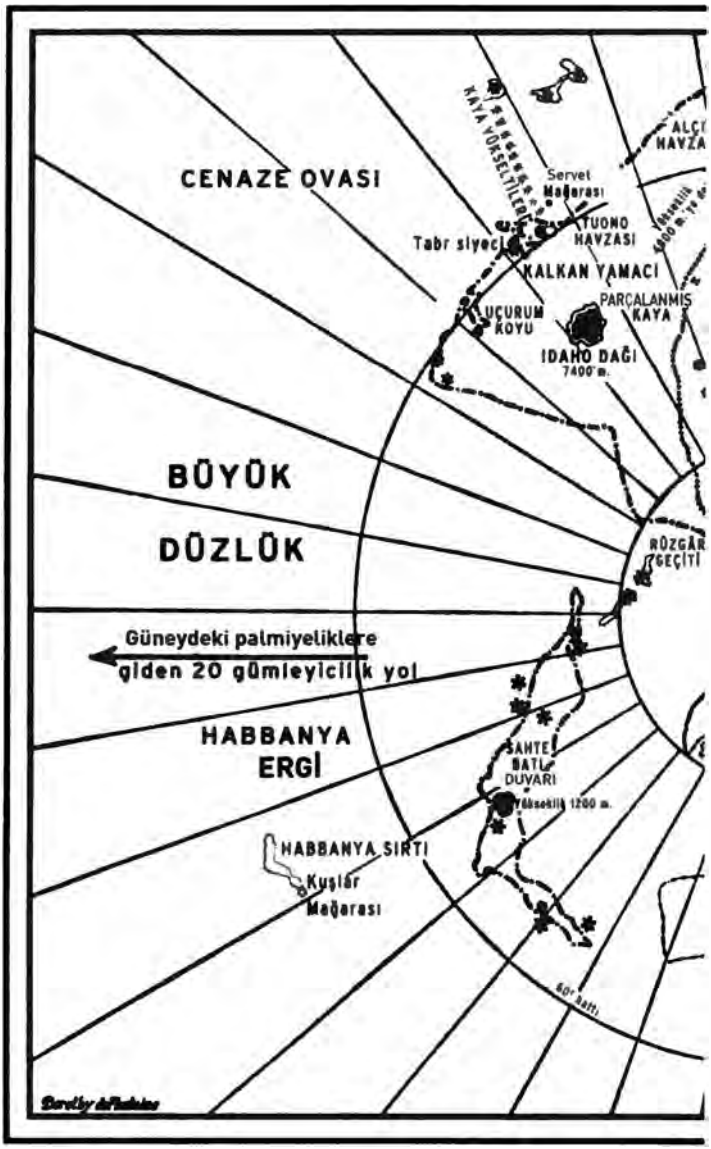
"Nereye götürürsen," dedi Idaho.

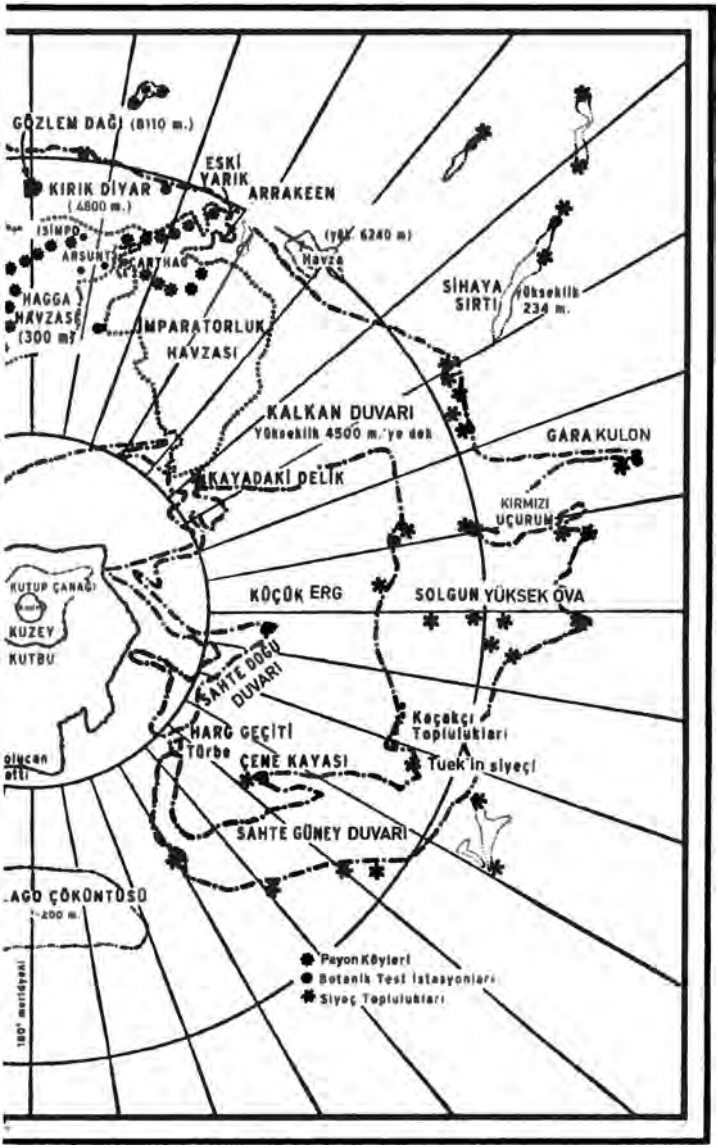
Alia onu kanâtın üstünden geçirip kayalığın dibindeki karanlığa, oradaki güvenli yere götürdü.

Sonsöz

Yükselmedi ölü-damıtıcılarının keskin kokuları.
Muad'Dib için çalınmadı matem çanları
Zihni ihtiraslı gölgelerden kurtaracak ayinler düzenlenmedi.
O aptal bir aziz,
Sonsuza dek mantığın sınırında yaşayacak
Altın gibi ışıldayan yabancı.
Gardını düşürdüğün anda... belirir karşında!
Getirdiği kızıl barış ve solgun hükümranlığı
Sarmalayıp evrenimizi kâhinliğin ağlarıyla
Bıraktı sessiz bir bakışın kıyısına... bak, işte orada!
Sık yıldız ormanlarının içinden
Gizemli, ölümcül ve kör bir kâhin çıktı,
Sesi asla ölmeyecek bir kehanet aracı!
Sevgililerin yürüyüp göz göze bakıştığı,
Aşkın muhteşem bezginliğinin paylaşıldığı
Bir kıyıda bekliyor seni Şeyh Hulud.
Muad'Dib yürüyor zamanın uzun mağarasında,
Rüyasındaki aptal benliğini saçarak etrafa.

–Gulâmın İlahisi

CENAZE OVASI
KAYA YÜKSELTİLERİ
Servet Mağarası
Tabr siyeci
TUONO HAVZASI
KALKAN YAMACI
UÇURUM KOYU
PARÇALANMIŞ KAYA
IDAHO DAĞI
7400 m.
BÜYÜK
DÜZLÜK
RÜZGÂR GEÇİTİ
Güneydeki palmiyeliklere
giden 20 gümleyicilik yol
HABBANYA
ERGİ
SAHTE BATI DUVARI
Yüksekliği 1200 m.
HABBANYA SIRTI
Kuşlar Mağarası
Sör Şaftı

GÖZLEM DAĞI (8110 m.)
ESKİ YARIK
KIRIK DİYAR (4800 m.)
ARRAKEEN
(Yak. 6240 m)
Havza
İSİNPO
ARSUKT
CARTHAG
HAGGA HAVZASI (300 m)
İMPARATORLUK HAVZASI
SİHAYA SIRTI
Yükseklik 234 m.
KALKAN DUVARI
Yükseklik 4500 m.'ye dek
GARA KULON
KAYADAKİ DELİK
KIRMIZI UÇURUM
KUTUP ÇANAĞI
KUZEY KUTBU
KÜÇÜK ERG
SOLGUN YÜKSEK OVA
SAHTE DOĞU DUVARI
HARG GEÇİTİ
Türbe
ÇENE KAYASI
Kaçakçı Toplulukları
Tuek'in siyeçi
SAHTE GÜNEY DUVARI
AGD ÇÖKÜNTÜSÜ
-200 m.
Payon Köyleri
Botanik Test İstasyonları
Siyeç Toplulukları
180° meridyeni